

LÊ THỊ NGUYỄN - TRẦN THẢO LÊ

Văn hay

 dành cho
học sinh giỏi

• BỒI DƯỠNG HỌC SINH GIỎI

5

NHÀ XUẤT BẢN ĐẠI HỌC QUỐC GIA
THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

LÊ THỊ NGUYỄN - TRẦN THẢO LÊ

NHỮNG BÀI LÀM VĂN HAY TIỂU HỌC

Văn hay

dành cho
học sinh giỏi

5

NHÀ XUẤT BẢN ĐẠI HỌC QUỐC GIA THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

LỜI NÓI ĐẦU

Các em học sinh lớp Năm yêu văn thân mến!

Năm học mới lại đến với các em rồi đây. Năm học cuối cùng của bậc Tiểu học mà các em đang cố gắng huy động toàn bộ năng lực học tập của mình để giành kết quả cao nhất, đánh dấu một bước ngoặt trong cuộc đời học sinh của mình. Sang năm, các em đã là một học sinh bậc Trung học rồi. Để tăng thêm nguồn năng lượng phong phú cho tư duy, chúng tôi biên soạn cuốn: **VĂN HAY DÀNH CHO HỌC SINH GIỎI LỚP NĂM** và sẽ đến với các em vào đầu năm học này, cùng các em sánh bước trong đoạn cuối của chặng đường “Vạn sự khởi đầu nan” này. Các em sẽ tìm thấy ở người bạn đồng hành của mình những bài văn hay mẫu mực về các thể loại trong chương trình hiện hành. Những bài văn ấy là tư liệu tham khảo quý giá, bổ ích, đồng thời còn là nguồn năng lượng dự trữ dồi dào giúp các em vững vàng bước vào ngưỡng cửa của bậc Trung học trong những năm tới và những năm tiếp theo.

Chúc các em một năm mới đầy tốt đẹp.

Nhóm tác giả

NHỮNG BÀI LÀM VĂN HAY TIỂU HỌC

Văn hay

dành cho
học sinh giỏi

5

A. VĂN TẢ ĐỒ VẬT

Ngày ngày đi học, em thường sử dụng chiếc cặp sách của mình để đựng sách vở và đồ dùng học tập, hãy tả lại chiếc cặp sách ấy cho mọi người cùng biết.

HƯỚNG DẪN LẬP DÀN BÀI

1) Mở bài:

Giới thiệu chiếc cặp mà mình muốn tả. Ai mua tặng vào dịp nào? Còn mới hay đã cũ?

2) Thân bài:

a) Tả bao quát chiếc cặp:

Chiếc cặp đó bằng giả da hay da thuộc. Màu gì? (đen, trắng, xanh, đỏ, nâu...). Hình gì, to bằng vật gì hoặc nêu kích thước cụ thể của nó (chiều dài, chiều rộng). Có quai xách hoặc quai đeo hay có cả hai?

b) Tả đặc điểm từng bộ phận:

* Các bộ phận bên ngoài: Mặt cặp trơn bóng hay nhám. Xung quanh được viền bằng chỉ màu gì? Đường viền ấy tăng thêm nét đẹp cho chiếc cặp như thế nào? Trước mặt cặp là dây kéo hay làm bằng khóa (mủ, đồng, sắt...). Mặt cặp có vẽ những bức tranh gì? Quai cặp được cấu tạo ra sao?

* Các bộ phận bên trong của cặp:

– Phía trong cặp có bao nhiêu ngăn, mỗi ngăn được lót bằng vải mỏng như thế nào? Tác dụng của từng ngăn?

* Ích lợi, công dụng của chiếc cặp.

3) Kết bài:

Nêu những cảm xúc, cảm nghĩ của mình về chiếc cặp.

BÀI LÀM

Năm học mới đã đến rồi, lòng em cứ xốn xang chờ đợi ngày tựu trường. Ba tháng hè xa bạn bè, thầy cô nhớ lắm!

Sáng nay, em dậy thật sớm sửa soạn sách vở, đồ dùng học tập, cẩn thận bỏ các thứ vào chiếc cặp mà mẹ đã mua cho em tại hiệu sách “Minh Trí” ở cố đô Huế trong dịp mẹ đi học ở ngoài ấy. Chiếc cặp chưa lần nào đến lớp nhưng đã trở thành người bạn thân thiết của em từ lâu rồi. Hôm cầm chiếc cặp trong tay, em thầm cảm ơn mẹ đã lo lắng chu toàn cho đứa con gái út của mẹ trước lúc vào năm học mới: “Mẹ ơi! Con chưa dám hứa trước với mẹ sẽ đạt danh hiệu học sinh xuất sắc trong năm học này, nhưng con sẽ cố gắng với tất cả nghị lực của mình để đem lại niềm vui hạnh phúc cho bố mẹ. Mẹ yên tâm mà đi học. Ở nhà đã có bố và chị Hai kèm con học rồi. Với lại có chiếc cặp hàng ngày cùng con đến lớp, dù mẹ ở xa, con vẫn cảm thấy tấm lòng mẹ luôn ở bên con giúp đỡ và động viên con học tập”.

Mẹ đã chọn cho em chiếc cặp thật hợp với sở thích của em vừa vặn và xinh xắn. Nó được làm bằng chất liệu ni lông tổng hợp, màu xanh rêu, sợi tơ óng ánh như pha kim tuyến. Sờ vào, ai cũng cảm giác mát lạnh và mềm mềm như làn da của một đứa trẻ ba tuổi. Có lẽ chiếc cặp to bằng quyển sổ ghi điểm của cô giáo một chút, không công kênh như cặp của bạn Thủy ngồi cạnh em. Phía trên là một quai xách được bện bằng sợi ni lông bền và rất chắc. Đằng sau có hai quai đeo được mắc vào những cái khóa sắt xi sáng loáng, dùng để điều chỉnh cho vừa quai đeo. Phía trước mặt thì tuyệt lắm! Một bức tranh màu, vẽ hình một chú ếch đang ngồi trên lá sen du ngoạn ở trong đầm. Xung quanh là những đóa hoa sen hồng đang xòe cánh đón sắc nắng vàng mùa hạ. Bức tranh được lồng vào trong một ngăn bằng tấm mê-ca mỏng, có khóa kéo đi, kéo lại. Ngăn này em dùng đựng tấm áo mưa.

Muốn mở cặp, em chỉ cần bấm nhẹ vào hai chiếc khóa ở nắp cặp, nó tự động mở ra nhờ một bộ phận quan trọng làm bằng hệ thống lò xo, gắn giấu vào phía trong nắp cặp. Cặp có hai ngăn chủ yếu. Ngăn lớn, em dùng để những quyển sách vở trong buổi học. Còn ngăn kia nhỏ hơn, em để các đồ dùng học tập như: bảng con, tập giấy kiểm tra và hộp đựng bút cùng một số vật dụng khác. Thấy chiếc cặp của em vừa xinh, vừa gọn nhẹ lại tiện lợi nữa nên bạn nào cũng hỏi mua ở cửa hàng nào để về xin bố mẹ mua cho. Em cũng nói thật với các bạn là ở đây không có. “Mẹ mình đi học ở ngoài Huế mua cho mình đấy!”. Nghe nói vậy, bạn nào cũng chắc lưỡi có vẻ thất vọng. Thấy vậy, em nói: “Nếu bạn nào cần mua nói cho mình biết. Mình sẽ điện ra cho mẹ mình mua rồi gửi bằng đường bưu điện về cho. Chỉ vài ngày là có thôi!” Thú thật, em cũng mong trong lớp có nhiều bạn đều mang chiếc cặp giống em khi đến trường.

Mãi nghĩ về chiếc cặp mà suýt nữa trễ giờ đi học, em khoác vội chiếc cặp vào vai rồi chào bố và chị Hai rồi bước đến trường trong lòng rộn lên một niềm vui khó tả.

BÀI LÀM

Kỉ niệm về chiếc cặp mà em đựng sách vở đi học mãi mãi sẽ không bao giờ phai mờ trong tâm trí em. Đã một năm trôi qua rồi, thế mà mỗi lần nghĩ đến em vẫn còn cảm thấy nôn nao, bồn chồn đến lạ!

Hồi ấy, em đang còn sử dụng chiếc cặp của chị Hai lúc chị học ở Tiểu học. Chiếc cặp vẫn còn sử dụng tốt, chỉ sút một số đường may ở trong các ngăn cặp và miệng cặp bị tưa ra một ít. Sách vở và đồ dùng học tập thường dễ lẫn lộn với nhau vì chỉ còn lại có một ngăn. Không phải vì thế mà em buồn chán. Em rất quý và rất yêu những gì thuộc về kỉ niệm. Chiếc cặp vốn là vật kỉ niệm của chị em. Chị Hai bây giờ là sinh viên năm thứ nhất ngành Quản trị kinh doanh rồi. Em muốn nâng niu vật kỉ niệm ấy bên mình như thắm hứa với chị Hai sẽ noi theo gương chị vào một trường Đại học nào đó sau khi tốt nghiệp bậc trung học phổ thông. Do vậy mà em không đòi hỏi bố phải mua cặp mới cho em. Nhưng rồi vào một buổi học cuối học kì II năm lớp Bốn, tan học, mưa tầm tã, sách vở và đồ dùng học tập ngày hôm ấy lại khá nặng. Tất cả đều dồn vào cặp. Nước mưa thấm vào, đường chỉ khâu dưới đáy cặp bị bung ra. Và thế là bao nhiêu sách vở, đồ dùng học tập rơi lả tả xuống mặt đường. Em nhặt vội sách vở và đồ dùng học tập lên gói chung vào tấm ni lông tất tả chạy về nhà. Thấy em ôm chồng sách vở trên tay, vai đeo chiếc cặp không, bố hỏi: “Sao con không bỏ vào cặp?”. Em vừa cởi quai đeo vừa nói với bố: “Cặp hỏng rồi bố ạ!” Bố nhìn em, nhìn chiếc cặp đã thủng đáy, rồi quay sang âu yếm nói: “Đừng buồn nghe con! Bố bận công chuyện quá không để ý đến chiếc cặp của con. Mẹ con lại đi học xa, chắc cũng không biết chuyện này, thông cảm cho bố mẹ. Chiều nay, bố đưa con ra chợ nhà lồng thị xã, mua chiếc khác”. Thế là em đành phải từ biệt chiếc cặp, để nó lên giá sách như lưu giữ lại một vật kỉ niệm của chị mình và của chính mình.

Chiếc cặp mà em có trong tay bây giờ là một chiếc cặp tuyệt đẹp! Có lẽ nó thuộc loại nhất, nhì trong lớp. Bởi nó vừa mới lại vừa tốt. Kiểu cặp trông rất xinh và rất tiện lợi. Chất liệu chiếc cặp được may bằng vải ni lông tổng hợp màu xanh lá cây. Chiều dài độ ba mươi lăm xen-ti-mét, chiều rộng chừng hai mươi lăm xen-ti-mét. Phía trên có quai xách. Đằng sau có hai quai đeo làm bằng chỉ dù to bản, vừa chắc lại vừa êm vai. Phía trước cặp có hai khóa móc lằng bóng được mạ kền. Chỉ cần bấm nhẹ vào hai cái nút nhô lên như hai đầu đũa, móc bật ra là em có thể mở cặp một cách nhanh chóng, thuận tiện. Phía trong nắp cặp là một đường dây kéo chạy từ “Á sang Âu” tạo thành một cánh cửa đóng kín ba ngăn cặp. Nắp cặp được làm bằng một miếng mê-ca mỏng và được trang trí bằng một

tấm hình chụp vị thuyền trưởng Sinbad trong bộ phim “Cuộc phiêu lưu của Sinbad” làm tăng thêm vẻ duyên dáng và tính hiếu kì của mọi người khi nhìn chiếc cặp.

Chiếc cặp được cấu tạo ba ngăn. Ngăn giữa rộng hơn, em dùng để toàn bộ sách vở trong buổi học. Còn hai ngăn kia dùng để đồ dùng học tập và tấm vải mưa, thật là tiện lợi. Đã gần một năm rồi mà chiếc cặp vẫn còn y như mới mua tuần trước. Đi học về, bao giờ em cũng dùng một miếng vải mỏng lau sạch bụi bặm hoặc nước mưa rồi để vào góc học tập của mình.

Chiếc cặp đã trở thành người bạn thân thiết của em từ dạo đó. Và bây giờ, ngày ngày cặp lại cùng em tung tăng đến trường, rồi lại cùng em trở về nhà trong niềm vui của những con điếm mười mà em thầm hứa với bố.

BÀI LÀM

– Mẹ ơi! Bao giờ thì bố về hờ mẹ?
– Trước lúc đi, bố con bảo tối nay, khoảng sáu, bảy giờ gì đó, bố con về!

– Bây giờ đã quá bảy giờ rồi còn gì!
– Con nóng ruột lắm phải không? Ráng đợi chút xíu nữa, chắc kẹt phà đấy con ạ!

Vừa mới hỏi mẹ xong, đã nghe tiếng bố gọi, em chạy ù ra mở cổng, xách hộ bố gói hành lí vào nhà.

– Mẹ ơi! Bố về rồi!
– Em và hai con đều khỏe cả chứ?
– Vâng! Mẹ con em khỏe cả! Riêng bé Thảo Linh hai bữa nay ngủ không yên, chắc là nhớ bố nó quá!

– Thật vậy hờ con?
– Hôm ra đi, anh có hứa mua gì cho nó phải không?
– Có!
– Hèn gì nó cứ thấp thỏm chạy ra chạy vào từ lúc ăn cơm tối xong tới giờ.

– Vậy ra con mong chiếc cặp chứ không phải mong bố?
– Cả hai bố ạ! Ngày mai là ngày học đầu tiên bố nhớ không? Bố không về, mẹ đi làm sớm, ai đưa con đến trường. Với lại, con lấy gì đựng sách vở. Cứ dùng túi mù mãi, hỏng mất cả sách vở bố ạ!”

Kỉ niệm về những giờ phút đầu có chiếc cặp như một đoạn phim ngắn hiện lên rõ mồn một trong trí não của em. Thế là ngày tựu trường

của năm học mới, em đã có chiếc cặp sách thay cho túi mũ lâu nay thường dùng. Ôi! Một chiếc cặp mà em hằng mơ ước, nay đã toại nguyện.

Đó là một chiếc cặp bằng da thuộc, màu nâu sẫm, hình chữ nhật, to bằng quyển sổ ghi điểm của cô giáo. Nó không có quai đeo như của Hằng, của Thúy, của Loan mà có hai quai xách như của người lớn. Mặt cặp không trơn láng như chiếc cặp của bạn Vân ngồi cạnh em mà nham nhám hình vẩy cá. Trông từ xa, những vẩy cá nổi lên, tạo thành những đường vân đều đặn, đẹp như những nét chạm trổ trang trí trên lưng của những con rồng thờ ở các đền chùa vậy. Ở trước mặt cặp là một dây kéo, vạch một đường xiên xiên từ góc cặp bên này sang cạnh đối diện bên kia tạo thành một ngăn bên ngoài mà em thường dùng để đựng tấm áo mưa. Đường dây kéo ấy như tăng thêm vẻ duyên dáng và sự hấp dẫn mới lạ ở bề mặt chiếc cặp. Xung quanh cặp được viền bằng một đường chỉ khâu tương đối tiếp với màu cặp. Thoạt nhìn, cứ tưởng là một đường kẻ sắc nét dùng để trang trí. Cặp có hai quai xách được giấu ở phía trong cặp, có thể nâng lên hạ xuống dễ dàng. Ở giữa hai quai cặp là một sợi dây kéo dùng để tách, nối hai mặt cặp lại với nhau. Mỗi lần mở cặp, em chỉ cần cầm núm khóa kéo nhẹ thì một âm thanh lạ tai nghe thính thích làm sao? Phía trong, có ba ngăn được lót bằng một thứ vải màu xanh lục, mỏng như lụa. Ngăn giữa nhỏ hơn, dùng để hộp bút và chiếc khăn mùi soa. Ngăn bên trái, em để sách giáo khoa, ngăn bên phải dùng để tập và phong bì giấy kiểm tra. Tất cả đều được xếp gọn vào trong các ngăn của cặp, rất tiện lợi, chẳng bao giờ bị mất mát, hư hỏng nhảm nhí như trước đây đựng vào cái túi mũ.

Thật là thú vị! Mở đầu một năm học, tất cả đều mới: quần áo mới, sách vở mới, hộp bút mới, chiếc nón mới, đôi giày mới... Và bây giờ cả chiếc cặp sách cũng mới nốt. Nghĩ đến đó, lòng em như dậy lên một niềm vui mới.

Hãy tả lại cái bàn mà em thường ngồi học ở nhà hay ở trường cho mọi người cùng biết và nêu cảm nghĩ của em.

HƯỚNG DẪN LẬP DÀN BÀI

1) Mở bài:

Giới thiệu cái bàn mà mình muốn tả. Bàn có từ bao giờ, mua ở tiệm hay được đóng tại nhà? Bàn còn mới hay đã cũ?

2) Thân bài:

– Tả bao quát cái bàn học:

+ Hình dáng, kích thước, chất liệu (gỗ tạp hay gỗ quý hoặc gỗ dán hoặc bằng đá hay một thứ chất liệu khác).

- Tả các bộ phận:

+ Mặt bàn với những đặc điểm của nó (dài, rộng, độ nghiêng, bóng loáng như thế nào?...)

+ Chân bàn: Kiểu chân bàn, chiều cao chân bàn, gác chân...

+ Hộc bàn, tủ bàn cấu tạo như thế nào? Gồm mấy ngăn, tác dụng của từng ngăn?

3) Kết bài:

Cảm nghĩ của em về cái bàn.

BÀI LÀM

Kể từ ngày chị Hai bước vào trường Trung học phổ thông, em vào lớp Một, chị nhường lại cho em chiếc bàn nhỏ trong phòng học thường ngày của chị. Ba đã mua cho chị một chiếc bàn mới cao hơn vừa tầm với chị. Và chiếc bàn nhỏ đã từng gắn bó với chị bấy lâu, nay được chuyển về góc học tập trong phòng em, nó đã trở thành người bạn thân thiết của em từ dạo đó.

Cuối năm học lớp Bốn vừa qua, ba em đã cho thợ đến tân trang lại. Trông nó giờ đây như vừa mới ở tiệm đồ gỗ về vậy, đẹp và xinh xắn đến dễ thương. Những chỗ bị trầy xước, loang lổ trên mặt bàn, góc bàn đã biến mất. Thay vào đó là một lớp áo mới vừa bóng vừa trơn lại thơm cái mùi vec-ni thật dễ chịu. Ngày nào em cũng dùng một tấm vải mỏng xoa nhẹ lên mặt bàn, chân bàn nên “tấm áo mới” của nó lúc nào cũng bóng loáng. Em còn để ở góc bàn một lọ hoa nho nhỏ và cắm vào đấy những bông đồng tiền xinh xinh, đẹp như những vì sao tỏa sáng trên bầu trời vào những đêm không trăng.

Chiếc bàn của em nhìn khá gọn gàng. Nó cũng chỉ đủ chỗ cho hai đứa trẻ như em ngồi mà thôi. Chiếc bàn được đặt ngay cửa sổ có nắng gió, hương hoa từ ngoài vườn theo gió đưa vào. Mặt bàn là một tấm gỗ cẩm lai, càng dùng lâu càng lên nước bóng loáng. Mỗi lúc học bài mệt, em thường gối má lên mặt bàn để cảm nhận ở nó sự tươi mát và hương thơm dịu dịu lâu ngày của vec-ni. Dưới mặt bàn là một cái hộc tủ lớn được gắn một cái nắm tay tròn mạ kền dùng để kéo ra đóng vào. Ngăn bàn ấy chứa cả một “kho báu” của riêng em. Bên phải là những quyển sách giáo khoa và các tư liệu học tập. Ở giữa là những quyển tập và bên trái là ngăn đựng các đồ dùng học tập. Phía trước mặt bàn, ba gắn thêm một cái giá sách nhỏ xinh xắn rất kiểu cách, em dùng để các loại truyện thiếu nhi. Nhiều nhất là loại truyện tranh “Đô-rê-môn”, “Conan” trọn bộ và sách truyện “Nghìn lẻ một đêm...”. Chiếc bàn được gắn chung với một cái ghế bằng gỗ thao lao cũng bóng loáng như mặt bàn vậy. Chỉ khác là nó không có những vân hoa như mặt bàn cẩm lai. Đường

như chiếc bàn đã trở thành người bạn thân của em như bóng với hình chỉ trừ lúc em đến trường mà thôi.

Em rất yêu chiếc bàn của mình bởi nó chính là cái “bệ phóng” đưa em đến với những thành công trên con đường học vấn hôm nay và mai sau.

BÀI LÀM

“Đến giờ rồi, học bài thôi”.

Ai nói thế nhỉ? Nhìn xung quanh không thấy một bóng người. Là thật! Tiếng nói lại cất lên: *“Đến giờ rồi, học bài thôi!”* vọng từ góc học tập của em. À, ra là “cậu Bàn”. Em vội ngược nhìn đồng hồ treo tường. Mười chín giờ ba mươi rồi ư! Hèn gì cậu ta nhắc mình là phải. Em vội bước vào góc học tập cạnh cửa sổ nơi “cậu Bàn” đã “tọa lạc” ba năm nay, giúp em miệt mài kinh sử. Và bây giờ cậu đang cùng em bước sang năm thứ tư của bậc Tiểu học.

– Có chuyện gì mà vội thế?

– Sao Thảo lại hỏi mình như vậy? Lẽ ra xong chương trình “hoạt hình” trên kênh bảy, cậu phải khẩn trương ngồi vào học chứ! Chỉ một tuần nữa thôi, nhà trường tổ chức kiểm tra chất lượng giữa kì đấy, cậu nhớ không?

– Ờ... ờ... mình nhớ rồi, suýt nữa thì quên. Cảm ơn cậu đã nhắc mình.

Vậy đó, chẳng bao giờ cậu ta quên nhắc nhở em. Bởi thế mà lúc nào em cũng rất yêu mến cậu ta! Đã ba năm nay, kể từ ngày được bố em đưa về sống chung với em ở góc học tập này, cậu đã trở thành người bạn thân yêu nhất của em.

Chiếc bàn chỉ độ hai chỗ ngồi và rất vừa tầm với lứa tuổi của em. Nó được đóng liền với ghế. Mặt bàn là một hình chữ nhật, chiều dài độ một mét và chiều rộng khoảng sáu mươi phân, được làm bằng một thứ gỗ quý. Hơn ba năm rồi, tấm áo khoác của cậu tuy có sờn đôi chỗ nhưng vẫn bóng loáng như ngày mới về. Chẳng có ngày nào em quên vuốt ve, vỗ về cậu bằng một chiếc chổi lông và chiếc khăn bông. Trên mặt bàn lúc nào cũng có một lọ hoa tươi nho nhỏ, một bông hồng nhung Đà Lạt và một vài nhánh lay-ơn rực thắm để ở góc bàn. Dưới mặt bàn là một chiếc tủ có khóa được gắn chung với bàn. Tủ có hai tầng và ba ngăn. Tất cả sách truyện thiếu nhi – nhiều nhất là truyện tranh Đô-rê-môn, Conan, Ninja loạn thị, kể đến là truyện cổ tích, truyện An-đéc-xen... được xếp vào tầng trên. Ở dưới có ba ngăn. Ngăn bên phải là những cuốn tập học, ngăn giữa là sách giáo khoa. Còn lại ngăn bên trái, em để các đồ dùng học tập và mấy con búp bê, xe điện tử... Chúng được xếp gọn gàng và ngăn nắp đâu vào đấy.

Chiếc bàn đã gắn bó với em suốt ba năm qua, và bây giờ lại cùng em cần mẫn, miệt mài bên những bài toán khó, những đoạn văn hay, những truyện kể hấp dẫn, san sẻ cùng em những niềm vui nỗi buồn trong học tập sinh hoạt của tuổi thơ.

Chiếc bút máy, một đồ dùng học tập không thể thiếu được đối với tất cả học sinh. Em hãy tả lại cây bút ấy của em cho các bạn mình cùng biết.

BÀI LÀM

Em thường ao ước có một cây bút máy, nhưng ba em bảo: “Bao giờ lên lớp Năm ba mới mua cho con!” Rồi một hôm ba đi công tác ở thành phố về, gọi em lại, đưa cho em một chiếc bút hiệu Hồng Hà gần giống như chiếc bút Trung Quốc của bạn Nam ngồi cạnh em.

Cây bút dài gần một gang tay của em. Thân bút tròn nhỏ bằng ngón tay út của người lớn. Toàn thân bút làm bằng nhựa tổng hợp nhẵn bóng. Phần thân bút màu xanh lá cây thon thon như một viên phấn màu. Nắp bút cũng màu xanh nhưng được gắn thêm một que cài bằng thép không rỉ dùng để cài bút vào túi áo mỗi khi viết xong. Mở nắp ra, em thấy ngòi viết sáng loáng được gắn chung vào lưỡi gà, cắm chặt vào quản bút. Ở trong thân bút là cái ruột gà làm bằng cao su mỏng nhưng rất dai dùng để đựng mực. Mỗi khi em lấy mực, chỉ cần bóp dẹt cái ruột gà rồi nhúng ngòi bút vào lọ mực, thả ruột gà ra là mực từ dưới lọ bị hút lên trên ruột gà, viết cả buổi không hết mực. Phải nói rằng, từ khi có chiếc bút Hồng Hà, nét chữ của em dường như đẹp hơn, mềm mại và duyên dáng hơn nhiều. Bài vở học ở lớp em đều ghi đầy đủ, không phải mất thì giờ chấm mực như hồi viết bằng cây bút lá tre. Những trang viết cũng sạch sẽ hơn, không bị vấy mực lem nhem như hồi trước nữa. Khi viết xong, em thường lấy giấy lau nhẹ ngòi bút cho khô rồi đóng nắp bút lại, bỏ vào hộp bút cẩn thận.

Đã mấy tháng rồi mà cây bút của em vẫn còn như mới. Bút đã cùng em làm việc chăm chỉ ngày ngày như chiếc cày của bác nông dân mở mang đồng ruộng cho khoai lúa tốt tươi.

Cây bút chì đen – một đồ dùng học tập quan trọng không thể thiếu được đối với những ai đang ngồi trên ghế nhà trường. Hãy tả lại cây bút chì mà em đang dùng cho bạn biết và nói lên những cảm nghĩ của mình.

BÀI LÀM

Vào đầu năm học, mẹ mua cho mình đầy đủ các đồ dùng học tập, trong đó có một chiếc bút chì đen mà mình rất quý nó.

Chiếc bút chì của mình dài độ một gang tay người lớn, to hơn chiếc đũa ăn cơm một chút. Bên ngoài được bọc một lớp sơn màu vàng tươi như hoa mướp. Hàng chữ màu sáng bạc nổi bật trên nền vàng trông lóa cả mắt. Mình không biết người ta viết chữ gì lên đó. Nghe mẹ mình bảo: “Bút chì ngoại đó con!” Có lẽ vậy nên mình không đọc được hết, chỉ biết được một số chữ cái, trong đó có hai chữ mà mẹ giải thích là kí hiệu về độ mềm, cứng của bút chì. Mình thích nhất là một đầu có núm tròn tròn màu hồng nhạt dùng để tẩy xóa mỗi khi viết sai.

Cái bút chì đã trở thành người bạn thân yêu của mình từ bao giờ mình không biết nữa. Nó luôn ở cạnh mình mỗi khi học bài, làm bài. Cái bút nhỏ xinh xinh như chiếc bút thần kì diệu trong truyện cổ tích mà mình đã được đọc, sẽ cùng em vẽ nên những bức họa chân dung của bố mẹ mình, anh chị mình và các chú bộ đội ngày đêm canh gác biển trời đất nước thân yêu. Bút chì sẽ giúp em tìm ra những con số bí ẩn trong những bài toán tìm x, tìm y và vẽ nên những cảnh đẹp của làng xóm quê mình cùng ngôi nhà, mảnh vườn, con đường, hàng cây trước ngõ... nhiều và nhiều lắm.

Chiếc bút chì đen của mình là vậy đó. Nhỏ nhỏ xinh xinh và rất đổi diệu kì.

Năm cũ đã qua, năm mới đang đến, mỗi gia đình thường mua những tấm lịch treo tường vừa trang trí nhà cửa vừa xem để biết ngày, tháng. Em hãy tả lại tấm lịch nhà em hoặc ở nhà bạn mà em có dịp quan sát.

BÀI LÀM

- Thảo Linh đang làm gì trong ấy hở con?
- Dạ con đang học bài!
- Ra đây mẹ cho cái này mà trang trí góc học tập.

Em vội gấp bài học lại, chạy đến bên mẹ tỏ vẻ: “Mẹ cho con cái gì? Ôi! Tờ lịch! Đẹp quá mẹ ạ! Mẹ mua từ bao giờ hay ai biếu cho mẹ?”.

“Lúc sáng, nhà sách Tuổi Ngọc mới tặng mẹ đây! Con chọn chỗ nào ở góc học tập treo lên, vừa trang trí phòng học cho đẹp, vừa xem ngày tháng theo thời khóa biểu mà chuẩn bị bài học cho tiện”.

Em cầm tờ lịch trong tay, ngắm đi ngắm lại mãi một hồi không biết chán. Đến lúc nghe mẹ giục, em mới chạy về phòng mình tìm vị trí để treo tờ lịch.

Tấm lịch được làm bằng một loại giấy đặc biệt vừa trắng vừa thơm, một mùi thơm quyến rũ, lại láng trơn như được quét một lớp dầu bóng. Năm nào em cũng có một tấm lịch treo ở góc học tập của mình nhưng có lẽ tờ lịch năm 2006 này đẹp nhất. Nhìn kiểu cách của tờ lịch với sự trang trí rất nghệ thuật của nó, mới thấy hết được sự vượt trội cả về nội dung lẫn hình thức so với các tờ lịch của những năm trước. Kích thước của tấm lịch chỉ bằng hai phần của các tấm lịch trước đây nhưng được bố trí rất khoa học. Quý một nằm ở bên trái, quý hai nằm ở bên phải và quý ba, quý bốn dàn thành hàng ngang ở phía dưới. Ở giữa là bức tranh hồ Xuân Hương – Đà Lạt một thắng cảnh tuyệt vời của cao nguyên miền Trung. Từ nhỏ đến giờ em chưa có dịp đi tham quan Đà Lạt nên càng nhìn bức tranh, em lại càng ao ước một lần trong đời được đi thăm thành phố sương mù đầy mộng mơ ấy. Dường như cảnh hồ được chụp vào một sáng trời trong. Không gian có thể rất yên tĩnh bởi mặt hồ phẳng lặng không một gợn sóng nhỏ, những hàng cây hai bên bờ hồ và những biệt thự cao tầng trên những ngọn đồi lộng gió in hình xuống mặt hồ xanh màu ngọc bích. Phía xa xa, đồi núi trập trùng, ngọn cao, ngọn thấp nối đuôi nhau chạy xa tít đến chân trời. Cảnh vật vừa đẹp vừa nên thơ đầy quyến rũ. Cảm ơn người làm lịch đã đem đến cho em “cả một năm được đi du lịch Đà Lạt”.

Và bây giờ thì em đang chăm chú ngắm nhìn những con số được in bằng màu mực đen và đỏ, sắp xếp theo từng tuần, từng tháng ở hai bên bức tranh và phía dưới. Các ngày chủ nhật và ngày lễ trong năm đều được in bằng mực đỏ, còn lại các ngày bình thường in bằng mực đen chữ số to đậm rất dễ nhìn. Bên cạnh những con số dương lịch là những ngày âm lịch được in bằng một loại mực màu xanh và nhỏ hơn, thanh hơn. Em chỉ biết mang máng về hai loại lịch đó mà thôi. Dương lịch dựa vào ông mặt trời để tính, còn ngày âm lịch thì dựa vào vòng quay của chị Hằng Nga. Những lúc rỗi rãi, em thường ngắm nhìn tấm lịch, rồi dùng bút đánh dấu những tuần học đã trôi qua, kiểm nghiệm lại mình đã làm được những gì có ích cho gia đình, xã hội và nhắm tính đến các ngày tháng trong tương lai... Ba mươi ba tuần của một năm học sẽ trôi qua nhanh lắm. Mới ngày nào còn là một cô bé lớp Một hay khóc nhè, vậy mà giờ đây đã là một học sinh lớp Bốn, một đội viên thiếu niên Tiên phong Hồ Chí Minh. Nhanh thật!

Thời gian quả thật là quý. Đến bây giờ em mới hiểu hết ý nghĩa

của lời mẹ nói trước đây: “Phải tranh thủ thời gian mà học con ạ! Cái gì trên đời này đánh mất đi có thể tìm lại được nhưng thời gian đã mất thì mãi mãi không bao giờ tìm lại được”. Có lẽ vậy mà mẹ tặng cho em tấm lịch này cũng ngầm bảo em như thế.

BÀI LÀM

Ngay tại phòng khách mười sáu mét vuông của gia đình em, nơi có đặt bàn thờ tưởng niệm tổ tiên ông bà ngay chính giữa trên cao sát la phong nhà, ở hai bên là hai bức tranh in lụa, và phía trước là tấm lịch 2006 gồm bảy tờ do nhà sách Minh Trí tặng.

Đây là loại lịch tờ rất được khách hàng ưa chuộng hiện nay. Có thể nói nó là loại lịch tờ hoàn hảo nhất về phương diện thẩm mỹ, phương diện khoa học và phương diện sử dụng.

Lịch được làm bằng một loại giấy trắng cao cấp dày và rất cứng. Chiều ngang của lịch rộng ba mươi tám xen-ti-mét, chiều cao độ năm mươi tư xen-ti-mét, gồm bảy tờ: một tờ bìa và sáu tờ lịch mỗi tờ in hai tháng. Các tờ đều được trang trí bằng một bức tranh phong cảnh đẹp mắt. Ở trang bìa là bức tranh toàn cảnh Hồ Gươm ở thủ đô Hà Nội: Tháp Rùa cổ kính soi bóng trên mặt hồ trong xanh. Trên cao là những đám mây trắng bồng bênh trôi và bầu trời cao xanh vời vời. Nhìn xa hơn, tòa nhà bưu điện thành phố đồ sộ và lộng lẫy được trang trí cờ hoa rực rỡ. Và kia là cầu Thê Húc màu son uốn cong cong như một nét hoa văn dẫn vào đền Ngọc Sơn. Mái đền cổ kính nép dưới gốc đa già cành lá sum suê. Nhìn bức tranh Hồ Gươm mà em lại tưởng tượng đến sự tích “Ngày xưa ngày xưa con rùa lớn ngoi lên mặt nước đòi nhà vua trả kiếm cho Long Vương” và cái hồ ấy được mang tên “Hồ Hoàn Kiếm” từ đấy cho mãi bây giờ và truyền lại muôn đời các thế hệ mai sau. Ở góc trái bức tranh hàng chữ “Chúc mừng năm mới” được viết theo kiểu chữ Phẳng-tê-gi bằng màu vàng tươi, mềm mại bay bướm. Ở dưới cùng của bức tranh là dòng chữ tiếng Anh “Happy New Year” màu hồng đậm cũng hết sức duyên dáng yêu kiều. Và dưới cùng là mấy dòng chữ được viết bằng chữ in “Nhà sách Minh Trí chuyên bán sỉ – lẻ và trao đổi các loại sách giáo khoa, tham khảo giáo dục, khoa học kỹ thuật, ngoại văn, văn phòng phẩm và dụng cụ học sinh. Địa chỉ 90 đường Độc Lập, phường 17, quận Tân Bình, thành phố Hồ Chí Minh”. Em lật giở tờ ngoài, bên trong còn sáu tờ, tất cả đều được trang trí hết sức trang nhã, hấp dẫn. Mỗi tờ mỗi cảnh mới lạ. Nào là cảnh cố đô Huế với thành Đại Nội lúc thành phố lên đèn, nào là cảnh Sa Pa núi non trùng điệp, nhà cửa phố xá lúc ẩn lúc hiện trong cảnh sương mù bao phủ... Và kia nữa cầu Mĩ Thuận bắc qua sông Tiền như một cảnh quan kì diệu nổi lên giữa màu xanh bát ngát của đồng bằng miền Tây Nam Bộ. Phía dưới các bức tranh là những con số của hai tháng sắp xếp theo từng tuần

được kết thúc bằng những con số màu đỏ. Bên cạnh những con số của ngày dương lịch còn có những con số nhỏ hơn đứng cạnh dùng để chỉ ngày, tháng âm lịch. Để tiện cho việc treo tường được dễ dàng, người làm lịch đã chế ra một chi tiết khá độc đáo, dùng một thanh thép nhỏ được bẻ cong ở giữa, luồn vào trong một cái lò xo dài dính vào phía trên lịch, vừa tạo ra một nét duyên dáng rất kiểu cách, rất độc đáo, vừa có chỗ để treo lịch lên tường.

Quyển lịch không chỉ làm cho phòng khách thêm sáng sủa, trang nhã mà còn có tác dụng giúp mọi người theo dõi được lịch chuyển dịch của thời gian để thực hiện đúng kế hoạch mà mình đã định ra. Nói như cha ông mình thật là “lưỡng tiện”.

Mỗi lần đến trường, em thường được nghe âm thanh quen thuộc báo hiệu giờ ra, vào lớp của tiếng trống. Hãy tả lại cái trống trường em và nêu cảm nghĩ của mình.

HƯỚNG DẪN LẬP DÀN BÀI

1) Mở bài:

Giới thiệu cái trống của trường mình: Trống có tự bao giờ, còn mới hay cũ, thuộc loại trống đại hay trống trung. Vị trí đặt (treo) cái trống?

2) Thân bài:

www.sachgiai.com

* Tả khái quát về cái trống:

+ Trống thường được làm bằng chất liệu gì?

+ Hình thù của trống ra sao?

+ Trống dùng để làm gì trong trường học?

* Tả từng bộ phận:

+ Thân trống được cấu tạo như thế nào? Hình dáng kích thước ra sao? Trống gồm những thân gỗ được ghép lại theo cách thức nào? Thân trống được thắt đai bằng những sợi mây chắc chắn ra sao? Thân trống được quét lớp sơn màu gì, còn mới hay đã phai màu?

+ Mặt trống: Được làm bằng loại da gì? Được dính với thân trống ra sao? Ở giữa hai mặt trống có vẽ hình gì?

* Cảm xúc của em về cái trống.

3) Kết bài:

Nêu những nhận xét về giá trị của cái trống ở trong trường học.

BÀI LÀM

Cũng không rõ cái trống có tự bao giờ, hồi vào lớp Một em đã thấy trống ngồi chễm chệ trên cái giá đặt ngay ở phòng bảo vệ. Và bây giờ trống vẫn nằm ở đấy. Hơn ba năm rồi, trống vẫn thủy chung với chúng em, đếm từng vòng quay của chiếc kim đồng hồ trên tường để báo hiệu giờ ra vào lớp cho chúng em học tập, sinh hoạt, vui chơi...

Sáng nay, đến lượt em và Hương trực nhật. Chúng em đến lớp sớm hơn mọi ngày. Trực nhật xong rồi mà vẫn không nghe tiếng trống. Lúc này đã là bảy giờ kém mười lăm phút. Lẽ ra giờ này, các khối lớp đã chuẩn bị tề tựu đông đủ dưới sân cờ. Bỗng ba hồi còi dài vang lên. Em quay lại hỏi Hương:

- Sao không đánh trống mà lại thổi còi nhỉ?
- Mình cũng chẳng biết nữa!

Không chỉ có em và Hương băn khoăn thắc mắc mà các bạn ở các khối, lớp khác cũng nhao nhao lên hỏi. Sau khi đội ngũ đã chỉnh tề, thầy tổng phụ trách Đội thông báo:

- Hôm nay, thầy phải dùng còi thay cho hiệu lệnh trống. Thứ bảy vừa rồi, mặt trống bị thủng, nhà trường đã đưa đi sửa, vài ngày nữa sẽ có trống!

Hương quay sang em thăm hỏi:

- Vắng tiếng trống có một ngày mà không khí trường mình cảm thấy như lắng xuống Oanh nhỉ!

- Ừ, không chỉ lắng xuống mà mình cảm thấy buồn buồn thế nào ấy!

Thế là suốt cả ngày hôm đó và mấy ngày tiếp theo, chỉ có tiếng còi làm hiệu lệnh. Mỗi lần nghe tiếng còi vang lên, em cảm thấy rờn rợn trong người, cảm giác như tiếng còi của một chú công an giao thông đường phố thổi phạt một người nào đó vi phạm luật lệ giao thông. Không biết ngày mai đã có trống chưa?

Sáng nay, vừa mới bước tới cổng trường, đã nghe các bạn reo ầm lên: "Có trống rồi! Có trống rồi!". Em chạy ù vào lớp, bỏ cặp xuống học bàn rồi rủ Hương và một số bạn trong lớp đến phòng bảo vệ xem trống.

Chú vẫn chễm chệ trên cái giá như thuở nào. Bộ áo khoác bạc màu, loang lổ đã được thay bằng một tấm áo đỏ chói. Cái thân hình trụ được ghép bằng những thanh gỗ quý, phình to ở giữa, làm cho cái bụng của chú lúc nào cũng căng tròn như bụng phệ của một chủ tiệm phở, hủ tiếu vậy. Bây giờ em mới có dịp ngắm chú kĩ càng hơn. Chú có đến hai mặt. Các mặt đều được bịt bằng những tấm da bò hay da trâu, dính vào thân trống với vô số những chiếc đinh bằng tre cật. Ở giữa mặt trống, người ta vạch một đường tròn vành vạnh tượng trưng cho cái

miệng của chú. Hễ cứ vỗ vào cái miệng lúc nào cũng mở tròn ấy là chú có thể cất lên những khúc nhạc trầm ấm, vang vọng cả một vùng. Khi thì hồi hả thúc giục, khi thì hò reo náo động, khi thì nghiêm trang trầm mặc, khi thì lưu luyến thiết tha... thật kì diệu biết bao!

Không phải riêng chúng em mà các anh, các chị những lớp trước đã từng học ở đây, mỗi lần nghe tiếng trống trường điểm nhịp, đều gọi lại cho mình biết bao những kỉ niệm. Ba hồi trống náo nức rộn ràng buổi tựu trường. Một nhịp trống ba rộn rã niềm vui giờ giải lao. Và một hồi dài ngân vang tha thiết như lưu luyến tiễn đưa chúng em trở về nhà sau một buổi học căng thẳng nhưng thú vị.

Chiếc trống trường em là vậy đấy. Nó như một người bạn đồng hành của đời học sinh chúng em và cũng là người nhạc trưởng chỉ huy “bản hợp xướng học tập” vô cùng tài giỏi ở trường em, tạo cho mọi hoạt động học tập, sinh hoạt, vui chơi đi vào nề nếp kỉ cương.

BÀI LÀM

Tùng! Tùng! Tùng!... Âm thanh rộn rã của tiếng trống phát ra từ đâu đó, đã gọi cho em nhớ đến hình ảnh cái trống của trường em. Nó được đặt trên cái giá gỗ vững chắc bên hành lang ở văn phòng nhà trường.

Đó là một chiếc trống đại, to bằng chiếc lu đựng nước, sơn màu đỏ thẫm. Hai mặt trống được làm bằng thứ da trâu, dày và nhẵn thín. Mặt trống căng và phẳng phiu như mặt chiếc bàn gỗ. Viền xung quanh mặt trống là một hàng chốt đinh bằng cột tre rất chắc chắn. Tang trống là những thanh gỗ mỏng, hình cánh cung được ghép lại với nhau bằng một lớp keo rất dính. Ngang lưng trống, thắt hai chiếc đai bằng song mây bện chặt có quang dầu cẩn thận, trông rất oai vệ. Cái dùi trống dài bốn mươi phân, hình trụ bằng gỗ được đặt ở bên cạnh trống.

Tiếng trống thật oai nghiêm. Nó có sức mạnh thúc giục chúng em nhanh chân đến lớp. Giờ chơi, tiếng trống như rộn rã reo vui mời gọi chúng em ra sân nô đùa thỏa thích và điều khiển chúng em tập thể dục đều đặn nhịp nhàng. Đến giờ tan học, tiếng trống ngân vang lưu luyến tiễn đưa bằng một hồi trống dài với một loạt âm thanh nhỏ dần, nhỏ dần... như bịn rịn chia tay không dứt với tuổi trẻ chúng em.

Mỗi khi nghe tiếng trống, ai nấy đều trở nên nghiêm trang. Tiếng trống y như âm vang của tiếng trống trận oai hùng của cha ông thuở nào và cũng rộn rã như tiếng trống vào hội mùa ở làng quê. Tiếng trống như nhắc nhở thầy trò hãy nỗ lực hơn nữa trong phong trào “đạy tốt, học tốt!”. Theo tiếng trống ấy, chúng em bước vào năm học mới và cũng theo tiếng trống ấy chúng em bước vào mùa nghỉ hè vui chơi thoải mái khi hàng cây phượng vĩ giữa sân trường đồng loạt trở hoa đỏ rực.

Suốt cả năm học, bác trống luôn là người bạn thân thiết của chúng em. Hè đã đến rồi, xin tạm chia tay với bác trống thân yêu. Mấy tháng hè, chắc bác buồn bã lắm vì phải nằm im trên giá, ngắm nhìn sân trường vắng lặng với những xác phượng đỏ rơi trên thảm cỏ xanh.

Khi còn đang học thì chỉ mong hè đến. Nhưng hè tới rồi, mới nghỉ vài ba tuần lại mong đến với trường vui chơi cùng bạn và cũng để nghe bác trống cất nhịp ca khúc tung bừng của ngày hội khai trường. Ôi! Tiếng trống sao mà đầm ấm thiết tha làm vậy!

Sau những giờ học tập căng thẳng và mệt mỏi, em thường thư giãn bằng cách lấy những thứ đồ chơi ra giải trí. Hãy tả lại một thứ đồ chơi mà em thích nhất.

BÀI LÀM

Mẹ em nói rằng ngay từ lúc còn bé tí, em đã tỏ ra thích những đồ chơi phát ra những tiếng nhạc. Một lần, trước rằm Trung thu, trong một chuyến đi công tác ở thành phố Hồ Chí Minh, bố đã mua cho em một con búp bê nhựa có gắn bộ phận điện tử và một bộ phận chạy bằng pin. Một thứ đồ chơi em thích nhất từ trước tới nay.

Đó là một con búp bê dễ thương nhất, nó vừa đi được, vừa bò được, vừa quay đầu được mà không một loại búp bê nào của các bạn em có được.

Kìa! Nó đang ngồi trước mặt em, đầu quay lại nhìn em như bảo nhỏ: “Cho em bò đi chị!” Và mỗi lần nó bò, thì từ trên lưng nó phát ra một bản nhạc êm đềm réo rắt và ở trước ngực nó phát ra những luồng chớp sáng theo nhịp bò tiến về phía trước. Những lúc em không cho nó bò, bắt nó đi, lại càng thấy dễ thương hơn. Chỉ cần bấm công tắc điện được cài sẵn ở sau lưng, tiếng nhạc lại vang lên, cái đầu thì quay đi, quay lại. Lúc thì nhìn bên trái, lúc thì nhìn bên phải, đôi mắt chớp nháy liên tục trông dễ thương đến lạ! Còn hai chân thì bước đi từng bước một như trẻ vừa thôi nôi tập đi.

Nó được mặc một bộ xiêm y thật lộng lẫy. Cái nón đội đầu phủ kín, chỉ chừa có khuôn mặt màu hồng nhạt và lấp ló mái tóc vàng được cắt ngắn uốn cong theo vành mũ. Đôi mắt trong xanh màu ngọc bích được điểm tô thêm hàng mi cong vút, lúc nào cử động cũng liếc qua liếc lại rất ngộ nghĩnh. Do vậy mà cứ ăn cơm tối xong, tụi bạn lại tụ tập ở nhà em xem búp bê diễn trò hát xướng. Em tự hào về nó lắm. Bởi vậy mà số tiền mẹ cho ăn sáng bao giờ em cũng dành lại một phần để mua pin phục vụ cho những trò chơi “láu lỉnh” của búp bê. Buổi tối nằm ngủ, em thường để nó ở đầu giường và không quên đắp cho nó “tấm chăn ấm” mà em tự làm tặng búp bê.

Đấy, con búp bê “kì diệu” của em là vậy, nó dễ thương và đáng yêu làm sao!

BÀI LÀM

Mỗi lần sinh nhật của em, bao giờ em cũng được các chú, các dì, các cô bạn của bố mẹ tặng cho không biết bao nhiêu là thứ đồ chơi đẹp, lạ mắt. Nhưng có lẽ con thỏ nhồi bông “Melody” là thứ đồ chơi em thích nhất.

Đạo ấy là sinh nhật lần thứ mười của em năm em đang học lớp Bốn. Nhìn trên bàn tặng phẩm, bên cạnh chiếc bánh sinh nhật hai tầng, một chồng các gói vuông vuông, đủ các màu sắc gói đầu lên nhau trông rất đẹp mắt. Nhưng có một món quà được bọc trong một tờ giấy mủ, to bằng người em mà em không đoán ra là món quà gì. Sau khi tan tiệc, mọi người đã ra về. Mẹ thu dọn các món quà đặt vào góc học tập của em và bảo em giở ra xem. Em chẳng chú tâm gì đến các món quà ấy cả, chỉ lưu tâm đến món quà được bọc trong tấm vải mủ kia thôi. Vì vậy, em đã vội vàng mở món quà ấy đầu tiên. Vừa mở ra, em vội reo lên: A! Con thỏ Melody, thật là tuyệt vời! Một con thỏ mà em hằng mơ ước. Cám ơn cô Xuân, chú Giảng đã đoán đúng tâm lí của con!”. Thế là từ nay, em luôn có Melody bên cạnh. Hôm đi chợ nhà lồng thị xã cùng chị Thùy Linh, đến quầy các đồ chơi trẻ em, phát hiện thấy con thỏ nhồi bông, em đã đứng lại ngắm nhìn một cách say sưa, suýt nữa bị lạc chị ở trong chợ. Mấy lần em nháy chị mua cho em nhưng chị bảo không cầm đủ tiền, bữa khác xin tiền bố, chị Linh sẽ mua cho. Em cứ thấp thỏm mãi chờ Linh đi học ở thành phố Hồ Chí Minh về, thế nào chị Linh cũng mua. Nhà chỉ có hai chị em, mỗi lần em đòi mua gì thì chị Linh đều chiều em cả.

Bây giờ thì em không còn phải chờ đợi nữa. Em sẽ diện lên cho chị Hai dùng mua nữa, em đã có Melody rồi. Con Melody của em, có lẽ to bề ngang hơn em nhiều. Hai cái tai to dài như hai cái hoa chuối thẳng đứng ở trên đầu. Cái mặt thì to hơn cả cái thân, bề bề như bộ mặt của Đôrêmon, trông ngồ ngồ làm sao! Hai con mắt tròn, đen ước chừng to bằng cái miệng li uống nước. Nó cứ mở thao láo nhìn em chăm chăm không chớp mắt. Cái mũi thì đỏ như quả cà chua chín mọng, cứ phô ra như mũi của một chú hề trong một vở chèo nào đó. Nó mặc một bộ y phục trông rất mốt. Hai cái tay trắng muốt như màu muối biển lúc nào cũng khuỳnh khuỳnh đưa ra như võ sĩ đấm bốc. Cái cổ được choàng bằng một tấm khăn voan màu tím Huế. Cái thân thì ngắn ngủn, chắc cũng bằng kích thước của cái đầu. Nó ngồi chễm chệ, tựa lưng vào thành tủ đầu giường, đưa hai cái chân ra phía trước, tạo cho tư thế ngồi của nó được vững chắc nên đặt nó ngồi ở đâu cũng không ngã được. Cứ hễ học bài xong, lúc nào em cũng ôm nó vào lòng và thơm lên đôi

má căng tròn của nó những cái hôn thật sâu thật dài. Lúc ngủ, Melody bao giờ cũng ở cạnh em. Em ôm nó ngủ một mạch cho đến sáng.

Melody của em là vậy đó, ngộ nghĩnh và rất dễ thương.

Ở gia đình em (hay nhà bạn em) hoặc ở lớp, ở trường có treo một tấm bản đồ Việt Nam. Mỗi tên gọi, mỗi màu sắc đều gợi cho em những hình ảnh rất thân thương về đất nước thân yêu của mình. Hãy tả lại tấm bản đồ đó.

BÀI LÀM

Hồi đầu năm học, không biết ai đã gửi tặng mẹ tấm bản đồ Việt Nam. Mẹ cho em trang trí phòng học của mình. Vị trí mà em chọn treo tấm bản đồ lên đó ngay cạnh cửa sổ kê bàn học. Những lúc học bài xong, em thường ngước lên bản đồ tìm cái địa danh mà bố bảo là nơi chôn nhau cắt rốn của bố.

Tấm bản đồ được bố thuê thợ đóng khung và lồng vào trong một tấm mê-ca nên dễ lau chùi bụi bặm mà không làm cho nó bị trầy xước. Kích thước tấm bản đồ cũng xấp xỉ bằng tấm lịch cỡ lớn. Chiều ngang độ năm mươi phân, chiều dài độ bảy mươi phân. Tấm bản đồ không chỉ vẽ hình dáng của đất nước Việt Nam mà còn liên quan đến các nước bạn Lào, Cam-pu-chia, Trung Quốc. Nhưng các nước đó chỉ là những đường phác họa đường biên giới. Đất nước Việt Nam được hiện lên rất rõ nhờ vạch biên giới được in bằng màu mực đen đứt đoạn. Đúng là nó giống hệt chữ “S” in hoa, mềm mại và duyên dáng. Các màu sắc được dùng trên tấm bản đồ phù hợp với việc phân bố địa hình trên cả nước. Những vùng xanh đậm kéo dài mãi từ cao nguyên Đồng Văn chạy dọc theo biên giới Việt – Lào cho đến tận cực Nam Trung Bộ, đó chính là dãy Trường Sơn hùng vĩ. Đồng bằng Bắc Bộ, ven biển miền Trung và đồng bằng Nam Bộ rộng lớn được tô bằng màu xanh nhạt và hình những cây lúa. Biển Đông vùng “biển bạc” của Tổ quốc thì được tô màu xanh da trời rồi đậm dần ra ngoài khơi nơi có đảo Hoàng Sa và Trường Sa.

Ở trung tâm khu vực phía Bắc nơi có đánh một vòng tròn to bằng nắp chai nước suối, ở giữa là ngôi sao năm cánh màu đỏ, đó chính là trái tim của Tổ quốc – Thủ đô Hà Nội thân yêu của chúng ta. Nơi đó có quảng trường Ba Đình lịch sử, Bác Hồ kính yêu đọc bản Tuyên ngôn Độc lập khai sinh nước Việt Nam Dân chủ Cộng hòa. Và bây giờ là nơi Bác đang nằm yên nghỉ ở đó. Các thành phố lớn như Hải Phòng, Thanh Hóa, Vinh, Huế, Đà Nẵng và thành phố Hồ Chí Minh được khoanh bằng những vòng tròn nhỏ hơn. Các thủ phủ của các tỉnh lỵ trong cả nước đều được ghi lên tấm bản đồ rõ mồn một. Chỉ cần lướt qua trên mặt

bản đồ là có thể nhận ra địa danh của những vùng cần tìm. Hôm ngồi cùng với bố xem bản đồ, bố hỏi: “Con thử tìm trên tấm bản đồ này, quê hương mình ở đâu?” Em trả lời cho bố ngay: “Cái chỗ eo nhất trên tấm bản đồ đó bố! Chỗ mà có chữ Đồng Hới ấy mà! Bố nhìn em rồi nói: “Ừ, quê mình ở đây. Hè này sau khi chị Hai học xong năm thứ nhất, bố sẽ đưa hai con về thăm quê. Lâu quá rồi bố chưa về thăm quê được. Nhớ lắm con ạ!”

Đây là tấm bản đồ hành chính mà hiện em đang treo ở phòng học của mình. Bố nói: “Bây giờ và cả khi con lên học cấp hai, cấp ba, tấm bản đồ này sẽ giúp con nhiều. Khi học môn “Địa lí Việt Nam” đấy con ạ! Hãy giữ gìn cẩn thận nghe con!”

B. VĂN TẢ CÂY CỐI

Trên đường đến trường hoặc những lúc nghỉ giải lao giữa giờ, em và các bạn thường nghỉ chân, tụ tập vui đùa dưới bóng cây có tán lá sum suê. Hãy tả lại cây có bóng mát đó cho mọi người cùng biết.

HƯỚNG DẪN LẬP DÀN BÀI

1) Mở bài:

Giới thiệu cây bóng mát muốn tả (cây me, cây phượng, cây si, cây đa...)

+ Cây trồng ở khoảng giữa đoạn đường từ nhà em đến trường hay ở giữa sân trường. Nó được trồng từ bao giờ, cây to cao, vừa vừa hay đã trở thành cổ thụ.

+ Đây là điểm hội tụ của lũ học trò chúng em trên đường về nhà (hoặc giờ giải lao giữa buổi học...)

2) Thân bài:

– Tả bao quát (cụ thể là cây me tây trên đường đến trường).

+ Nhìn từ xa cây me tây đứng sừng sững bên vệ đường như một cây cổ thụ xòe tán lá xum xuê che mát cả một vùng đất rộng vài chục mét vuông.

+ Đến gần: Cây me tây có một dáng vóc đồ sộ và vĩ đại. So với những cây phi lao, bạch đàn, xà cừ dọc theo vệ đường gần đó thì nó vượt hẳn cả kích thước lẫn bóng che. Mọi người đi qua đây dù vội vã bao nhiêu cũng muốn dừng lại để tận hưởng cái không khí mát mẻ do tán lá đem lại để tránh cái nắng như đổ lửa.

– Tả từng bộ phận:

+ Gốc cây: Ước chừng hai vòng tay người lớn ôm không xuể. Những chiếc rễ bò lan trên mặt đất dùng làm ghế ngồi cho khách đi đường.

+ Thân cây: Thẳng đứng, cách mặt đất chừng bốn thước được chia làm ba nhánh tạo nên cái vòm tròn như một cái dù màu xanh lục.

+ Vỏ cây: Xù xì màu nâu xám. Khách đi đường thường dùng dao khắc lên vỏ cây ngày, tháng, năm mà mình đã từng nghỉ chân dưới gốc me này để lưu lại một kỉ niệm đẹp.

+ Tán lá: Sum suê, xòe rộng, có chim chóc tụ tập về đây làm tổ hay nhảy nhót vui đùa. Cây me tây là điểm hội tụ của lũ học trò sau buổi tan học.

3) Kết luận

Nêu cảm nghĩ của em về cây me tây đó.

BÀI LÀM

Vào những ngày tháng Ba trung tâm mùa khô ở miền đất Nam Bộ này, nắng như thiêu như đốt. Tan học trở về nhà, tụi học trò chúng em thường tụm năm tụm bảy nghỉ lại dưới gốc cây to để tránh cái nắng chói chang ấy. Chính gốc cây có bóng mát này, ghi lại không biết bao nhiêu những kỉ niệm đẹp của tuổi học trò. Đó chính là gốc me tây.

Có lẽ ai đó trước đây khi trồng cây me này đã tính toán khá chu đáo cho tụi trẻ chúng em chỗ dừng chân nghỉ lại trên một đoạn đường bốn cây số cuối bộ khi gặp cái nắng gay gắt của mùa khô.

Nhìn từ xa, cây me tây đứng sừng sững bên vệ đường như một cây cổ thụ xòe tán lá sum suê che mát cả một vùng đất rộng vài chục mét vuông. Đến gần càng thấy dáng vóc đồ sộ và vĩ đại của nó. So với những cây phi lao, bạch đàn, xà cừ... dọc theo vệ đường gần đó thì nó vượt hẳn cả kích thước lẫn bóng che. Mọi người đi qua đây, dù vội vã đến đâu cũng muốn dừng lại mươi lăm phút để tận hưởng cái không khí dịu dịu từ cái phòng “điều hòa nhiệt độ” ngoài trời này mà tránh cái nắng tháng ba như đổ lửa của mùa khô.

Gốc cây ước chừng hai vòng tay người lớn ôm không xuể. Những cái rễ to, nhỏ đủ cỡ bò lan trên mặt đất dùng làm ghế ngồi cho khách đi đường, nay đã nhả bóng lên nằm phơi mình như những con rắn khổng lồ trong bóng râm mát. Thân cây thẳng đứng từ mặt đất lên chừng bốn mét mới đâm chia thành ba nhánh lớn đều nhau, tạo nên một cái vòm tròn như cái dù phi công màu xanh lục. Vỏ cây xù xì, màu nâu xám. Một vài khách đi đường, có lẽ muốn lưu giữ lại đây một kỉ niệm nào đó ở gốc cây này nên đã dùng dao khắc trên vỏ cây ngày, tháng, năm và chữ kí loằng ngoằng họ tên của mình.

Tít trên cao, tán lá sum suê xòe rộng ra ấy là nơi những chú chích bông, chào mào, sáo sậu... thỉnh thoảng thường tụ tập về đây dự “hội diễn ca múa nhạc”. Đến mùa ra hoa, cái vòm xanh lục khổng lồ này được điểm tô vô vàn những chấm nhỏ li ti màu hồng tím, trông mới tuyệt diệu làm sao! Cứ tưởng vòm lá như một tấm vải hoa sặc sỡ đủ màu, căng phồng lên giữa khoảng trời trong xanh vời vợi. Cây me tây là điểm tụ hội của lũ học trò chúng em sau buổi tan

học. Ngồi dưới gốc me tây, giữa cái nắng chói chang của mùa hạ mới cảm thấy mát mẻ và dễ chịu đến nhường nào! Những trò chơi đá cầu, đánh bi, kéo co, banh đũa... đều diễn ra sôi động ở đây. Cứ thế, cây me tây gắn bó với chúng em suốt những ngày đi học với biết bao kỉ niệm vui buồn của tuổi ấu thơ.

Mai đây dẫu có phải đi xa nơi chôn nhau cắt rốn của mình, có ai đó hỏi rằng: “Hình ảnh nào sâu đậm nhất gợi nhớ quê hương?” Lúc ấy, em sẽ không ngần ngại trả lời với họ rằng: “Cây me tây trên đường đến trường!”.

TRẦN LÊ THẢO LINH
(Học sinh Bến Tre)

BÀI LÀM

Còn cách mấy quãng đồng nữa mà em vẫn nhận ra cây đa làng em. Một cái dù xòe rộng vượt lên trên một dải tre xanh biếc của làng em. Em dồn bước, cái cặp sách bên mình đập nhịp nhanh hơn để tránh cái nắng như vãi lửa xuống giữa trưa hè này mà nghỉ chân dưới bóng đa làng mát rượi.

Từ ngoài trời nắng gắt, bước vào bóng cây, em như trút được một gánh nặng đường dài, thở phào nhẹ nhõm. Những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán bắt đầu đã khô dần bởi những làn gió thổi mạnh mát rượi dưới bóng cây cổ thụ này. Không biết gió từ đâu thổi lại? Em ngồi xuống trên một cái rễ to như bắp chân người lớn, nghỉ xả hơi một lúc cho đỡ mệt mỏi. Nhìn quanh gốc cây rộng đến mấy chục mét vuông, những chiếc rễ đa chằng chịt đan quánh vào nhau nổi lên trên mặt đất như những con trăn nằm hóng gió. Cái gốc của nó, năm, sáu đứa chúng em nắm tay nối lại mới ôm xuể được. Bố em bảo: “Cây đa này đã hơn trăm tuổi. Khi bố con nhỏ như tụi con bây giờ thì cây đa đã lớn và cũng đã được xếp vào hàng cổ thụ rồi!”

Nắng mưa sương gió trên gần ngót thế kỉ nay làm thân cây nứt nẻ, xù xì những hốc những bướu. Dường như ngay từ thuở mới sinh trưởng, cây đa lo sống để làm bóng mát cho đời nên khi mọc thẳng đứng lên độ bốn mét, thì nó chẻ ra ba nhánh lớn. Các nhánh lại đẻ ra nhiều cành nên cái tán lá của nó phủ kín cả một khoảng đất rộng, ước chừng đến cả trăm người ngồi vẫn còn thấy thoáng. Những chiếc lá xanh thẫm hình bầu dục to như những bàn tay khép kín. Lá to, lá nhỏ, tầng tầng lớp lớp tạo ra một vòm lá xanh um như một chiếc dù khổng lồ, nắng mưa khó lòng lọt qua được. Trên tán lá xanh cao vời vợi ấy, lũ chim sáo, chào mào kéo về hàng đàn hàng lũ tha hồ thi nhau ca hát với những “làn điệu dân ca” phong phú. Chúng ca riu rít trong khi chia nhau những quả đa chín thắm. Ngồi đây, trông lũ chim bới quả mà thèm nhỏ cả nước

miếng. Con gió thương tình bứt cho em một chiếc lá đa xanh, em đón lấy rồi bẻ cong lại làm con trâu lá đa chơi.

Dưới gốc đa này, người làng đưa tiễn nhau đi xa bịn rịn lưu luyến.... Và cũng dưới gốc đa này, người làng thường dừng chân nghỉ lại sau buổi làm đồng. Những con trâu nằm lim dim mắt chậm rãi từng nhịp nhai... làm phì ra hai bên mép những bọt bông trắng lớp. Ôi! Cây đa đầu làng, một hình ảnh của quê hương!

Ở vườn hoặc công viên, các luống hoa (chậu hoa) nở bông rất đẹp. Hãy tả một cây bông mà em thích nhất để các bạn trong lớp chiêm ngưỡng vẻ đẹp của nó.

BÀI LÀM

Lũ trẻ chúng mình ai mà chẳng yêu hoa phải không các bạn! Nhưng có lẽ mỗi người đều có ý thích riêng của mình. Người thì yêu hoa hồng, hoa huệ, kẻ thì yêu hoa lan, hoa cúc, cẩm chướng, đồng tiền v.v... Riêng mình, mình thích nhất là hoa hướng dương. Bởi vậy mà vườn hoa nhà mình dù rất phong phú các loài hoa nhưng không thể thiếu “vàng mặt trời – ánh hào quang vĩ đại của thế gian ấy”.

Vườn hoa nhà mình chỉ độ hai mươi mét vuông trở lại, lúc nào cũng rực rỡ những màu hoa: xanh, đỏ, tím, vàng, trắng... Chính giữa vườn là khóm hồng nhung Đà Lạt. Bên phải, bên trái là hai khóm cúc đại đoá, phía trước là hai hàng lay ơn và huệ trắng. Bốn góc vườn hoa là bốn cây hướng dương được đặt trong chậu, vươn cao hơn hẳn các loài hoa khác ở trong vườn. Cả bốn cây nở hoa cùng một lúc và đều được quay vào giữa vườn hoa, giống hệt như những chiếc đèn pha cực mạnh chiếu sáng cả khu vườn. Với cách bố trí như vậy, nên ai ngắm vườn hoa cũng đều khen mình có óc thẩm mĩ. Vốn yêu hoa hướng dương từ trước, nên mình dành thời gian cho nó nhiều hơn. Mỗi lần thấy mình chăm chút bón phân, tưới nước, vạch lá tìm sâu kĩ càng cho bốn cây hướng dương, bố mình bảo là mình thiếu sự công bằng. Nhiều lúc mình cũng cảm thấy có lỗi nhiều với cây huệ, cây hồng, cây cúc... song mình đâu có bỏ bê chúng nó bao giờ. Chỉ tại mỗi lần ngắm các ông tướng “mặt trời” ấy, một sức hút kì lạ từ những tia sáng vàng rực cứ tung tóe vãi khắp vườn hoa, hút mình lại gần như một thỏi nam châm vậy. Những lúc như thế mình đâu còn biết các thứ hoa khác xung quanh. Ngay cả “Bà chúa hồng nhung” Đà Lạt cũng không đủ sức kéo mình về với nó, nói gì các loài khác.

Chao ôi! Nhìn những cái bông như những chiếc đĩa kiêu, tròn xoe, đơm đầy xôi vàng rực cứ chao qua, chao lại dưới nắng mai hồng, trông mới hấp dẫn thú vị làm sao! Nhiều lúc mãi ngắm hoa mà quên cái xô nước đang xách trên tay tưới cho nó.

Hướng dương thuộc loại thân mềm, ruột xốp. Những chiếc lá to phè phè như tai voi rất dễ dàng hứng gió. Bông hướng dương lại vừa to vừa nặng. Chỉ cần một ngọn gió mạnh chút xíu là có thể làm thân cây nghiêng ngả, có lúc gãy gập cả chiếc bông xuống. Vì vậy mà mỗi gốc hướng dương, mình đều cắm thêm một cọc phụ hỗ trợ cho cây khỏi đổ. Một số người không thích hướng dương có lẽ vì lí do “liều yếu đào tơ” ấy.

Với mình, hướng dương luôn là biểu tượng đẹp của một khát vọng vươn tới ánh sáng chân lí và niềm tin của cuộc đời như chính tên gọi của loài hoa. Mình yêu hoa có lẽ từ chính ý nghĩa của tên gọi ấy: Hoa hướng dương!

TRẦN LÊ THẢO LINH

(Bến Tre)

BÀI LÀM

Chưa có mùa xuân nào, vườn hoa nhà mình lại nở nhiều bông như mùa xuân năm nay. Hình như chúng đua nhau thi tài khoe sắc, xem ai đón xuân đúng ngày, đúng tháng theo dự kiến của cô chủ, nên mới hai sáu, hai mươi bảy tết đã bắt đầu rục rịch hé mở những cánh hoa đầu tiên dưới nắng xuân hồng. Nào huệ, nào cúc, lay ơn, thược dược, hồng nhung... loài nào cũng đẹp, cũng xinh. Nhưng mình thích nhất vẫn là loài cúc trắng.

Ai cũng nghĩ là cúc thì phải màu vàng. Đúng như thế. Song chỉ có vậy, hóa ra loài cúc đơn điệu về màu sắc thế ư? Không! Vườn nhà mình có loài cúc trắng, nó không chỉ nở về mùa thu không thôi mà suốt quanh năm cúc trắng vườn mình cứ đơm bông khoe sắc với trời đất, vẫn nở nụ cười chúm chím lúc rạng đông, rồi cười tươi một cách hồn nhiên đón nắng mai vàng khi ông mặt trời lên cao rực rỡ.

Cũng giống hệt như hoa cúc vàng, vẻ đẹp của cúc trắng chẳng kém phần lộng lẫy, lại còn thêm nét trinh trắng kiêu sa hơn cúc vàng một bậc. Cũng những cánh hoa nhỏ li ti, cũng hương thơm ngan ngát, dịu dàng, vậy mà mình thích nó hơn nhiều cúc vàng đấy. Cúc mọc thành từng khóm, thân cây chỉ chít chen chúc lẫn nhau như muốn đứng tựa vào nhau bởi thân mềm, mảnh mai như cây sậy. Lá mọc thành từng chùm xòe ra như những ngón tay. Hình lá xẻ cong mềm mại, mọc so le nhưng rất dày, vì thế nhìn khóm cúc tưởng như nó xòe lan ra mặt đất. Lá cúc xanh quanh năm một màu xanh dịu dịu. Còn bông thì nở theo từng tháng, mỗi đợt dễ đến gần nửa tháng hoa mới tàn. Vài ngày sau đã thấy cây điểm nụ. Vì thế quanh năm dường như lúc nào cũng thấy bông có ở đâu canh. Dù nắng hạ mưa đông, tiết trời thay đổi, cúc vẫn không quên nở hoa và cũng không vì thế mà kém cả hương sắc. Lúc nào, hoa cũng tròn xoe, trắng muốt,

kiêu hãnh, xếp đặc cánh bao quanh nhụy. Và lúc nào cũng được ong bướm bầu bạn đông vui.

Cây cúc trắng không gợi nhớ mùa thu như cúc vàng, mùa xuân như vạn thọ, mai vàng. Nó là một loài hoa tứ quý luôn trang điểm cho đời thêm đẹp, thêm vui. Có thể vì thế mà mình yêu loài hoa này nhất.

Em hãy tả một cây hoa đào hay hoa mai vào một buổi nào đó trong ngày và nói lên những cảm nghĩ của em về cây hoa đó.

BÀI LÀM

Ai cũng khen cây mai nhà em có giá trị. Thú thật nhìn cây mai em cũng chẳng biết nó giá trị đến cỡ nào. Hôm trước Tết khoảng một tháng, ba thuê người đào lên bỏ vào một cái chậu kiểng đặt ngay trước sân nhà.

Nghe ba nói, hồi nội em sinh ba thì nội trồng cây mai này. Bây giờ nội không còn nữa, ba em cũng đã ngoài tứ tuần. Như vậy cây mai cũng đã trên bốn mươi năm rồi. Nó cũng được liệt vào hàng “cổ thụ”, tuy bây giờ nó chỉ cao bằng mái hiên nhà em. Mấy hôm trước đây có mấy vị khách ở thành phố Hồ Chí Minh về đòi mua nhưng ba không bán. Nghe đâu các vị đã trả đến bốn, năm triệu gì đó, nhưng ba nói: “Các anh thông cảm! Đây là vật kỉ niệm của ba tôi còn để lại cho con cháu, tôi không nỡ bán”. Họ tần ngần một hồi lâu rồi chào tạm biệt ba tôi trong một nỗi luyến tiếc. Nhìn bộ rễ và thân mai cũng như cái dáng đứng của nó ở trong chậu kiểng, đẹp không khác gì những cây kiểng chụp trong các tờ lịch bày bán ở các quầy sách báo tại trung tâm thương nghiệp thị xã. Nó có đến ba cái rễ lớn to bằng cẳng tay người lớn, tạo thành cái thế chân kiềng nâng hẳn gốc mai lên trên mặt đất. Xung quanh nó là những rễ phụ tua tủa cắm xuống nền đất của chậu. Cái gốc thì ở cái thế nghiêng nghiêng, uốn lượn đến ba khúc. Vỏ mai thì xù xì mốc đen mốc trắng loang lổ. Càng dần lên phía ngọn càng nhỏ dần như đuôi của một con rồng. Ai cũng bảo: “Đây là cái thế “rồng giáng”. Rồng đậu xuống sân nhà, gia đình làm ăn phát tài”.

Cành mai được ba tỉa rất gọn, đặc biệt là chúng được uốn theo những dây thép, tạo nên những biểu tượng vi rồng, vẩy rồng, chân rồng... Đứng vào rằm tháng chạp vừa rồi nhằm vào ngày chủ nhật, ba bỏ ra một buổi trầy hết lá già chỉ còn để lại vài chồi non. Trông nó như một cây khô đã chết. Ấy vậy mà chỉ tuần sau, đã thấy xuất hiện những chồi, những nụ chi chít trên các cành mai. Hôm Tết, không biết tiếng đồn đâu mà hết đoàn này đến đoàn khác đến thăm liên tục. Bởi những ngày Tết

mai nở rộ, có đến hàng trăm hàng ngàn những bông mai năm cánh vàng rực khoe sắc. Hoa mai vốn đã đẹp, lại được sắp xếp một cách tự nhiên theo hình con rồng nên nhìn cây mai, ai cũng bảo là đầu năm nhà em được đón “rồng vàng”. Năm nay chắc “phúc lộc” dồi dào.

Đúng là cây mai nhà em vừa đẹp vừa quý. Sáng nào đi học, em cũng không quên tưới cho nó một vài ca nước. Và chiều tối, khi ăn cơm xong em thường ra sân ngắm mai, chiêm ngưỡng cái vẻ đẹp đáng yêu đáng quý của nó. Mong sao những gì tốt đẹp nhất sẽ đến với gia đình em như lời chúc đầu năm của mọi người.

LÊ TRẦN THẢO MI

(Bến Tre)

BÀI LÀM

“Ba ơi, cây bông sứ trước cửa nhà mình ba trông từ bao giờ vậy?”

– Hồi mới sinh con, ba đến nhà chú Giảng chơi thấy bông nở đẹp quá, ba xin một nhánh về cắm đại vào đấy. Cứ tưởng nó không sống được. Ai ngờ nó đã trở thành một “góc học tập” ngoài trời đầy thú vị của con rồi đấy con ạ!”

– Ô, thế là cây bông sứ đã chín năm rồi!

Từ một nhánh cây nho nhỏ con con, nhờ sự chăm sóc của ba mẹ, cây sứ đã trở thành một cây bông mát tuyệt vời và là một cây hoa đẹp tăng thêm vẻ duyên dáng cho lối nhỏ vào nhà. Không phải giờ đây em mới ngồi học ở dưới gốc cây sứ này vào những buổi sáng đẹp trời như hôm nay, mà hồi học ở lớp Hai, lớp Ba những lúc ba mẹ đi vắng em cũng thường đưa cái bàn học “tí hon” của mình ra đặt dưới gốc cây sứ này. Chỗ ngồi là nạng ba của cây chỉ cách mặt đất vài gang tay của em. Một chỗ ngồi thật lí tưởng vừa thơ, mộng lại vừa tiện lợi như một cái ghế sa lông. Những lúc học bài căng thẳng, mệt mỏi, em thường ngả người ra phía sau, gối đầu lên một nhánh cây choãi ra như cánh tay tròn lẳn mà đếm từng chiếc lá chùm bông, hít thở mùi thơm dịu ngọt của bông sứ đang thoảng bay trong gió, cứ ngỡ như ai vừa rắc phấn đưa hương đâu đây.

Không giống như một số loài cây khác, đến mùa thay áo, sứ chỉ còn những cành trơ trụi, y hệt như những cánh tay trần của bức tượng “Nghìn tay nghìn mắt”. Thoạt nhìn, tưởng như cây đã khô héo. Nhưng kì thực đó là thời kì lột xác để chuẩn bị cho mùa đâm chồi, nảy nụ mới. Sứ có một sức sống kì lạ, có khả năng chống chọi lại mọi thời tiết khắc nghiệt mà một số loài cây khác không có được. Chỉ một thời gian ngắn thôi, trên những cánh tay trần trụi tưởng như khô héo, vô vàn những chồi, nụ nhú ra, lớn dần, lớn dần tạo thành những tán lá tròn xoe đều đặn. Y như có một bàn tay nào

đó kết dính các cuống lá lại quanh một trục. Những chồi non mập mập màu hồng tím vươn cao rồi nở bung ra vô vàn cánh hoa cực đẹp. Những chiếc bông năm cánh xếp lại như hình một cái phễu. Từ từ xòe ra khoe sắc đẹp chẳng khác gì bông huệ, bông lan...

Ngắm bông sứ phải ngắm cả chùm bông mới thưởng thức hết vẻ đẹp của nó. Em yêu hoa sứ không chỉ ở sức sống dẻo dai kì diệu của cây mà còn ở vẻ đẹp nở thành chùm như một lẵng hoa của thiên nhiên ban phát cho con người vậy.

Ngồi học ở dưới gốc sứ vào các buổi sáng đẹp trời như thế này thật là thú vị biết nhường nào.

Ở sân trường em hay ở một nơi nào đó có trồng một cây phượng vĩ mà em đã có dịp quan sát được. Hãy tả lại cây phượng ấy.

BÀI LÀM

Giữa sân trường tôi, đứng sừng sững một cây phượng đang nở rộ những đóa hoa đỏ thắm. Tôi không biết nó được trồng từ bao giờ, chỉ biết rằng, khi tôi mới đặt chân vào trường đã thấy nó đứng đấy như một chàng hiệp sĩ hiên ngang đầy lòng nhân ái, che chắn nắng mưa cho tụi nhỏ trường tôi.

Cây phượng đã già lắm rồi, thân cây đã chuyển sang gam màu xám có nhiều đốm trắng bạc vì cao tuổi. Nó giương những cánh tay che chở cho chúng tôi khỏi những tia nắng gay gắt của mùa hè đỏ lửa. Dưới gốc cây, nổi lên những cái rễ lớn, ngoằn ngoèo, uốn lượn như những con rắn đang trườn vào bóng râm. Phía trên là tán lá như một cái lọng khổng lồ. Tôi không biết ai đã đan những cành cây lại với nhau mà thành cái lọng khéo đến như vậy. Những chú ve thường ẩn mình trong vòm lá phượng và cất tiếng kêu ra rả suốt ngày.

Giữa khoảng trời mênh mông, những đóa hoa phượng đỏ rực nổi bật lên, mang một sắc thái riêng biệt hết sức kiều sa, rực thắm và dễ thương. Vào giờ ra chơi, những cánh hoa phượng được các bạn gái tách ra thành những chú bướm xinh xinh. Còn các bạn trai thì lấy những nhụy hoa thi nhau móc ngoéo. Sau những trận mưa rào, hoa phượng rơi rải rác khắp sân trường tựa như cả mặt sân được trải lên một tấm thảm màu đỏ tươi, ánh lên dưới tia nắng mặt trời. Cây phượng thay đổi quanh năm. Mùa đông cây rụng hết lá, phô ra những cành trơ trụi khẳng khiu. Nhưng sang xuân, chồi non lại nhú ra, phủ một màu xanh tươi mát cho cây. Mỗi lần như thế dường như tuổi thanh xuân lại trở về với cây phượng già, xóa đi sự già nua đã in hằn lên thân hình của nó. Sau đó không lâu, ở khắp sân trường

hình ảnh của mùa hè lại được vẽ lên bằng những chùm hoa đỏ thắm. Nó đem lại niềm vui sướng háo hức cho tuổi học trò.

Mùa hè lại đến và những cánh phượng như những cánh bướm vẫn cứ bay lượn trong những trang lưu bút của tụi nhỏ chúng tôi như một dấu ấn kỉ niệm đẹp mà trước lúc chia tay gửi lại cho nhau để nghỉ hè.

BÀI LÀM

“Thảo Linh, lại đây chị cho cái này đẹp lắm!

– Cái gì hở chị?

– Những con bướm ép!

– Ô, đẹp quá! Chị ép bằng loại gì đấy?

– Đố em biết?

Cầm những con bướm ép màu huyết dụ đã khô cứng, đẹp như những con bướm trong tranh vẽ. Lật qua, lật lại, bỗng em reo lên:

– A, em biết rồi! Chị ép bằng những cánh phượng vĩ phải không?

– Giỏi lắm! Em có biết chị nhặt những cánh phượng này ở đâu không? Ngay sân trường em đấy. Hôm đi đón em, chị đến ngay gốc phượng ngồi chờ. Thấy cánh phượng rơi, sức nhớ đến cách đây tám năm, trước lúc từ biệt mái trường, lớp chị trồng cây phượng này để kỉ niệm một thời đã học ở đây. Nhặt những cánh phượng rơi mà lòng chị bồi hồi xao xuyến... Mới đó mà đã tám năm rồi!

Thực tình, lâu nay em cũng không để ý đến cây phượng lắm. Giờ đây biết được lai lịch của nó, biết được những tình cảm sâu đậm của các anh chị lớp trước gửi lại ở cây phượng giữa sân trường này, em cảm thấy như mình có lỗi. Sao mình lại thờ ơ thế nhỉ?

Sáng nay đến lớp sớm hơn mọi ngày, bỏ cặp cẩn thận vào hộc bàn, em lững thững bước ra sân, hướng về nơi gốc phượng. Vẫn như ngày nào, phượng vẫn đùa vui với gió mát hương trời, vẫn thảnh thỏa buông rơi những cánh phượng sắp tàn chao liệng trong làn gió chướng. Phượng vẫn thế đấy, gần gũi và thủy chung. Còn em, một cảm giác mới lạ trào dậy trong lòng: “Phượng ơi! Ai đã đặt phượng ở đây, giữa cái sân trường lộng gió này, để ngày ngày dưới chân phượng, tụi nhỏ chúng mình tụ tập về đây nô đùa đến không chán những trò chơi tinh nghịch của trẻ nhỏ!”.

Giờ đây, em mới có dịp ngắm phượng kĩ hơn, phượng cũng đang độ tuổi ăn tuổi lớn như chúng em, trẻ trung và dồi dào sinh lực. Nhìn nước da trắng xám căng đầy nhựa sống và muôn vàn cánh tay vươn dài, tỏa rộng làm mát cả một khoảng sân trường, cũng đủ biết phượng đang sung sức. Màu xanh của lá, màu đỏ của hoa phản chiếu dưới nắng mai vàng, tạo nên một vầng sắc kì ảo. Năm cánh hoa đỏ thắm, mềm mại như một

nét hoa văn ôm tròn lấy nhụy. Những hạt sương sớm còn đọng trên đầu nhụy long lanh dưới ánh nắng mặt trời, càng trông càng đẹp, một vẻ đẹp hồn nhiên như tuổi học trò chúng em. Đang ngẩn ngơ ngắm mãi những chùm phượng đông đưa trong gió sớm, bỗng nhiên nghe tiếng Mĩ Uyên gọi:

– Ngắm gì mà chăm chú vậy Thảo Linh?

– Mĩ Uyên đấy à! Lại đây, mình vừa phát hiện ra một điều lí thú lắm! Uyên biết cây phượng này trồng từ bao giờ và những ai đã trồng nó không?

– ...

– Lớp của chị mình trồng đấy! Tám năm rồi. Tối qua, sau khi học bài xong, chị gọi mình lại, tặng cho mình hai con bướm ép thật tuyệt, lấy từ những cánh hoa phượng ở sân trường này và nói cho mình biết “lí lịch xuất thân” của nó.

– Vậy hả?

Thế rồi cả hai, không ai bảo ai cúi xuống nhặt những cánh phượng đang rơi còn tươi sắc đỏ như muốn nâng niu lấy những tình cảm đậm đà, lưu luyến mà các anh chị lớp trước đã gửi lại trên những cánh phượng hồng thắm này. “Các anh, các chị ơi! Rồi đây trước lúc tạm biệt mái trường thân yêu này, em và các bạn của em cũng sẽ làm như các anh các chị đã làm, để cho sân trường luôn rợp bóng hoa – hoa học trò”.

Trong tất cả các loại cây ăn quả mà em có dịp quan sát được, loại cây nào thích nhất, em hãy viết một bài văn tả về loại cây ấy vào mùa quả chín (mít, vải, na, sầu riêng, xoài, vú sữa).

BÀI LÀM

Cây vú sữa ba trồng đầu hồi nhà thờ em còn là đứa trẻ lên ba, nay đã qua hai mùa trái ngọt. Mùa nào cũng sai bông trĩu quả. Và bây giờ nó đang bước sang mùa thứ ba ở độ sung sức của tuổi trưởng thành.

Gốc cây to như bắp vế của lực sĩ thể hình Lý Đức với những chiếc rễ ăn sâu xuống đất, tạo cho cây vú sữa một dáng đứng vững chãi. Từ mặt đất lên chừng một mét, thân cây chia thành hai nhánh lớn vươn thẳng lên cao ước chừng gần bằng nóc nhà em. Vòm lá sum suê tỏa bóng mát xuống cả một góc sân rộng, tạo thành một chỗ vui chơi lí tưởng cho hai chị em và lũ bạn cùng xóm. Những trò chơi đánh đáo, cướp cờ, bịt mắt bắt dê... thường tổ chức dưới gốc vú sữa này. Những lúc mệt mỏi sau những trò chơi thú vị bổ ích, chúng em lại quây quần bên chiếc bàn nhỏ đặt dưới gốc cây bày sẵn hai hàng vú sữa mà trước lúc đi làm, ba đã hái cho.

Nhà em trồng khá nhiều những cây ăn trái: cam, bưởi, quýt, sa-bô-chê, táo... mỗi loại được trồng trên một bờ dài thẳng tắp, tổng cộng có đến hơn một mẫu vườn, nhưng chỉ có một cây vú sữa “lò rèn” đặc biệt, không những sai quả mà hương vị của nó còn vượt hơn hẳn giống vú sữa thường thấy ở các vườn cây khác trong vùng. Quả nhiều bao nhiêu cũng không bán. Mùa nào cũng vậy, khi vú sữa chín, ba thường chọn một chục quả ngon nhất đặt lên bàn thờ tổ tiên cúng vái đất đai nhà cửa và tưởng nhớ đến người mẹ “kì diệu” trong truyện cổ tích đã hóa thân thành loài cây vú sữa tuyệt vời này. Còn lại, ba dùng để biếu các bác, các chú thân quen trong hai cơ quan ba và mẹ và dành cho hai chị em bồi dưỡng hàng ngày.

Mùa thứ ba này, nhìn cây vú sữa, em cảm thấy như cây thấp xuống và xòe rộng ra hơn mọi năm. Các cành lớn, cành nhỏ lủng lẳng những trái là trái, ước tính đến vài trăm. Trái nào trái nấy căng tròn như những trái cam đường bóng láng. Có những cành chỉ nhỉnh hơn ngón chân cái chút xíu mà có đến bảy, tám trái chín mọng, đeo lông thông từ trong ra ngoài, làm cho cành cây cong vòng hơn cả gọng vó. Nhiều lúc gặp phải những ngọn gió chướng thổi qua, tưởng như chúng sẽ bị gãy gập xuống cả. Nhưng vú sữa vốn dẻo dai, bền vững như tình người mẹ trong truyện cổ tích.

Đúng là một giống cây ăn trái không những quý hiếm mà còn mang một biểu tượng tuyệt vời về người mẹ. Mỗi lần cầm trái vú sữa trên tay, dẫu chưa ăn mà em đã cảm nhận được hương vị ngọt ngào chảy ra từ những “bầu sữa kì diệu” ấy của người mẹ. Ôi! Tình yêu của người mẹ thật như “suối trong nguồn” mà suốt cả cuộc đời chúng con không bao giờ đền đáp được!”.

Cây tre, một biểu tượng đẹp của làng quê Việt Nam, của sức sống con người Việt Nam. Em hãy tả lại cây tre ở làng quê em cho các bạn ở vùng thị thành cùng biết.

BÀI LÀM

Đầu làng tôi có những khóm tre xanh mát, không biết những khóm tre ấy có từ đời nào, nhưng chỉ biết rằng chúng rất thân thiết với người dân quê tôi.

Nhìn từ xa, lũy tre làng như một bức tường thành bao quanh thôn xóm. Tối gần mới thấy bức thành ấy được tạo bởi nhiều cây tre gầy guộc khẳng khiu. Cây nọ nương tựa cây kia, bất chấp nắng mưa đông bão, vươn lên cao đón nhận ánh nắng mặt trời. Các cụ già trong làng thường bảo: “Cây tre cũng như người dân quê mình một nắng hai sương, chịu thương chịu khó, bất khuất kiên cường”.

Thân tre tròn lẳn lại nhiều gai góc. Trên những thân cây tua tua những chồi xanh ngõ như những cái vòi vươn cao ve vẩy giữa không trung. Dưới gốc chỉ chít những búp măng non. Cái thì vừa nhô khỏi mặt đất nhọn hoắt, cái thì cao ngang ngực, có cái vượt quá đầu người. Tôi cứ nghĩ những búp măng ấy chính là những đứa con thân yêu của tre. Năm năm tháng tháng, được mẹ chăm chút, ngày một lớn lên, ngày một trưởng thành trong bóng mát yêu thương. Những ngày hè oi bức, nắng như đổ lửa trên đồng, lũy tre là nơi nghỉ của bà con, cô bác. Buổi trưa, tre che nắng cho trâu nằm, ru cho trâu ngủ. Buổi chiều, chúng tôi ra ngồi dưới gốc tre trò chuyện vui chơi. Có những đêm rằm, bọn tôi đem đèn lồng treo lên những thanh tre. Ánh sáng lấp lánh, chúng tôi nhảy múa, cười đùa, vui ơi là vui! Lá tre rì rào tiếng hát, rầm rì kể chuyện ngày xưa... tre cũng vui cùng tụi trẻ chúng tôi.

Tre đi vào cuộc sống của con người quê tôi. Đó là người bạn tâm tình của nhiều thế hệ. Người làng tôi, ai đi xa, cũng nhớ về cây tre, nhớ về lũy tre làng xanh mát yêu thương, nơi ghi lại không biết bao nhiêu kỉ niệm đẹp của một thời thơ ấu.

BÙI NGỌC SƠN

(Hải Dương)

C. VĂN TẢ LOÀI VẬT

Gia đình em hoặc gia đình bạn em có nuôi gà. Hãy tả một con gà trống mà em thích nhất cho các bạn trong lớp đều biết.

HƯỚNG DẪN LẬP DÀN BÀI

1) Mở bài:

Giới thiệu con gà trống muốn tả: Gà của ai? Giống gà gì? Được bao nhiêu tháng tuổi?

2) Thân bài:

a) Tả khái quát: Hình dáng bên ngoài của con gà trống. Gà lớn bằng chừng nào? Độ bao nhiêu kí, thân hình ra sao? (to con, vừa phải hay nhỏ nhắn như gà ri...)

b) Tả từng bộ phận: Màu lông như thế nào? Đầu, mào, mắt, mỏ, chân, cánh...

c) Tả đặc tính hoạt động và những thói quen sinh hoạt của con gà: Thời gian nào thì gà thức dậy, động tác đầu tiên của chú gà làm gì? Hàng ngày chú thường đi đứng ra sao, bạn bè với ai? Tình cảm của chú với những con gà khác?

3) Kết luận:

Nêu cảm nghĩ của em về con vật.

BÀI LÀM

Đó là chú trống nòi mẹ cho em nuôi kể từ ngày chị em chú bắt đầu sống tự lập. Mới đó mà đã năm, sáu tuần trăng trôi qua.

Giờ đây, chú đã là một thanh niên tráng kiện. Tuần trước cân thử, cứ tưởng chú chỉ nặng độ ba kí lô là cùng. Ai ngờ chú lên đến ba kí sáu, vạm vỡ như một đô vật ngoại hạng. Bạn bè cùng xóm đều phải kiêng nể trước thân hình hộ pháp của chú. Nhìn bộ mã và dáng đi, điệu đứng của chú ai cũng tấm tắc khen chú là một “đấng hào hoa phong nhã”. Cái mào của chú mới tuyệt làm sao! Trông chẳng khác gì cái vương miện của các ông hoàng ngày xưa hay đội trong các buổi châu triều. Cái vương miện màu đỏ tươi như màu hoa phượng vĩ ấy như tôn chú lên cái địa vị chủ soái ở cái xóm đông đúc này. Cái mỏ của chú trông như

hai mảnh thép hình vòng cung ốp lại dùng để kiếm ăn và tự vệ. Đôi mắt sáng tròn như hai hạt hồng ngọc lúc nào cũng lóng la lóng lánh.

Là một chú gà đã trưởng thành, toàn thân chú được bao bọc bằng một lớp lông màu vàng rực pha lẫn những chiếc lông màu đen xanh óng ánh như rắc hạt kim tuyến. Bao quanh cái cổ là một lớp lông mịn và mềm như nhung thẫm, làm cho da cổ vốn lúc nào cũng đỏ au càng thêm sắc màu rắn rỏi. Đôi chân vừa to lại vừa cao được bao bọc bởi một lớp vảy sừng màu vàng sậm. Hai cái cựa chòi ra như hai mũi đinh mười, nhọn hoắt, một thứ vũ khí lợi hại giúp chú đánh bại mọi đối thủ trong vùng, nâng chú lên địa vị thống soái. Bộ lông đuôi của chú mới rực rỡ làm sao! Những chiếc lông ba màu vàng, đen, trắng pha lẫn, dài thượt, cong vút về sau, vừa tạo cho chú một dáng vẻ khỏe khoắn, cân đối, lại vừa tăng thêm nét duyên dáng bảnh trai của một thanh niên vừa mới lớn.

Sáng nào cũng vậy, khi tiếng chuông nhà thờ ngân vang réo rắt, đã thấy chú đứng vắt vẻo trên cành cây ổi cạnh nhà, vỗ cánh phành phạch rồi cất giọng hát vang bài ca muôn thuở: Ồ... ó... o... o... rộn khắp thôn xóm như đánh thức mọi người cùng dậy. Hát chán, chú lại đứng chờ, đứng đợi... Mấy chị mái tơ nghe tiếng hát của chú vội chen nhau ùa ra sân. Từ trên cành ổi cao, chú nhún mình, vỗ cánh, nhoáng một cái đã thấy chú đứng cặp kèm bên chị mái nâu mặt đỏ lông mượt từ bao giờ. Có lẽ trên mười chị gà mái, chú thích nhất cô mái nâu này. Có thể là vì bạn cùng lứa với chú, với lại chị ta cũng thích kèm cặp với cu cậu. Mỗi lần chú kiếm được một miếng mồi ngon, bao giờ chú cũng tục tục... mời chị mái nâu cùng chén. Có lúc chú nhường hẳn cho chị mà không hề đắn đo do dự chút nào. Chú có tài “ga lăng” nên chị mái nào cũng thích được sổng đôi cùng chú.

Đối với bạn bè hàng xóm cùng “giới” với chú thì chú tỏ ra khát khe, thậm chí nhiều lúc mất “lịch sự” nữa. Mỗi lần chúng bạn láng giềng đi kè kè với bất kì một chị mái nào trong đàn là chú ta tỏ thái độ phản ứng ngay. Chú lặng lẽ tách khỏi đàn, kẻ một đường vòng cung, áp sát đối phương. Dừng lại, vỗ cánh phành phạch làm bụi bay mù mịt, sau đó rướn cổ, cất cao giọng “đô trưởng” ca bản Ồ... ó... o... như vừa thách thức, vừa đe dọa. Các bạn láng giềng đã nhiều phen vì lòng tự trọng đã thử sức với chú. Biết mình không phải là đối thủ, thấy chú sắp sửa gây sự đã vội vàng “cao chạy xa bay”, vừa tăng tốc vừa ngoái đầu nhìn lại có vẻ hậm hực. Những lúc như vậy, chú có vẻ đắc thắng, tự hào, lững thững trở lại đàn với một dáng điệu tự đắc, kênh kiệu. Đối với người ngoài thì vậy đó. Trong nhà hình như chú không hề hiếp đáp một ai, lúc nào cũng tỏ ra độ lượng bao dung.

Em quý chú trống nòi không chỉ chú là niềm tự hào kiêu hãnh của em với chúng bạn cùng xóm mà còn là kết quả lao động đầu tay của

em trong suốt năm, sáu tháng nay. Ngoài ra chú còn là chiếc đồng hồ báo thức chính xác, vui nhộn, sống động nhất mà các hãng đồng hồ Ra-đô, Gi-mi-ko hiện đại ngày nay chẳng bao giờ tạo ra được.

TRẦN LÊ THẢO LINH
(Học sinh Bến Tre)

BÀI LÀM

Phương đông vừa ửng hồng, không gian vẫn còn mờ ảo bởi màn sương đêm còn giăng kín. Bỗng một tiếng gáy vang động xé tan màn sương sớm: Ồ! ó! o! Làm cho mọi vật bừng tỉnh giấc. Đó là tiếng gáy của chú gà trống nhà em.

Bầy gà nhà em nhiều lắm, có đến vài chục con nhưng duy nhất chỉ có mình chú là khác giới. Chú được mẹ mua từ phiên chợ mai Tết năm ngoái. Hồi ấy chú chỉ là một “cậu bé thiếu niên” mới ba tháng tuổi, còn rụt rè e thẹn. Đến nay, chú đã là một thanh niên trưởng thành đầy vẻ oai phong. Ai nhìn chú cũng đoán ngay được, chú thuộc loại hai dòng máu. Nghĩa là một chú trống lai giữa giống gà nòi và gà tàu. Dường như chú được chọn lọc những đặc tính tinh hoa nhất của hai giống gà. Bởi chú to khỏe như một “lực sĩ trên võ đài” và đẹp trai như một “siêu sao người mẫu”. Chú khoác trên mình bộ áo màu đỏ tía chen lẫn màu vàng sậm. Cái đầu của chú được trang điểm bằng một cái nón hình bánh lái tàu và đỏ chót như màu hoa phượng vĩ. Đôi mắt tròn to, lúng la lúng liếng như hai hạt ngọc đưa qua đưa lại như muốn làm duyên với mấy cô mái tơ trong đàn. Cái mỏ nhọn màu mận chín, phía đầu chót khoằm xuống như mỏ vẹt rất lợi hại, vừa là phương tiện kiếm ăn vừa là vũ khí tự vệ. Hai cái chân to khỏe và cao như chú gà nòi chính hiệu, được bao bọc bởi một lớp vảy sừng màu vàng nghệ, giống như bộ giáp chiến trận, giúp chú đánh trả lại kẻ thù một cách hữu hiệu. Hai cái cựa nhọn hoắt chìa ra như hai mũi dao Thái, trông mới ớn làm sao! Có lẽ đây mới chính là thứ vũ khí tự vệ, tiến công kẻ thù, khi cần thiết có thể đưa ra đánh đòn cuối cùng để dứt điểm đối phương. Đôi cánh của chú thì thật tuyệt, mỗi lần chú dang ra y hệt như cái quạt lông của vị quân sư “Gia Cát Khổng Minh” thời “Tam quốc”. Cái đuôi của chú đủ màu, vươn dài ra phía sau và cong lại hình cánh cung. Có những chiếc lông tam sắc đỏ, xanh, đen quần lại như một nét hoa văn càng tôn thêm vẻ “hào hoa phong nhã” cho chú.

Trong sinh hoạt với đàn, có lẽ chú là người có tấm lòng độ lượng bao dung nhất. Mỗi lần em vãi thức ăn ra sân, chú cũng chạy đến nhưng không thấy chú tranh giành với ai cả. Thậm chí có miếng mồi ngon chú cũng chia năm sẻ bảy cho những cô mái tơ thường kèm cặp với chú.

Em rất yêu quý chú gà trống này. Chú là chiếc đồng hồ báo thức chính xác nhất vào những buổi sớm đi làm của mọi người và thức em dậy chuẩn bị để đến trường đúng thời gian vào lớp.

TRẦN THÙY LINH

BÀI LÀM

Con trống nhà tôi thuộc giống gà chọi, tôi đã chọn lựa nó từ bầy gà lứa vài chục con cách đây sáu bảy tháng, do chính tôi chăm sóc.

Giờ đây, chú đã trở thành một “võ sĩ” có tầm cỡ trong vùng. Hôm vừa rồi, kỉ niệm 22-12 ngày thành lập Quân đội nhân dân Việt Nam, nhà văn hóa xã tổ chức các trò chơi, trong đó có thi đá gà. Mọi người nô nức đem những con gà chiến nhất của mình đến địa điểm thi đấu. Tôi ôm con gà của mình cùng ba đến địa điểm chơi. Con gà chọi của tôi đang độ sung sức nên nhìn dáng vẻ bên ngoài của nó, ai cũng phải thừa nhận nó là một con gà chiến thực sự, nhất định nó sẽ đấu bằng. Lời nhận định của mọi người quả không sai. Nó thi đấu tổng cộng năm trận. Mỗi trận không quá mười phút thì đối phương đã co giò chạy miết. Trận đầu tiên chỉ có ba phút, nó đã đâm toạc ức con gà nòi lông đen của anh Đăng bằng một cú song phi cực mạnh. Anh Đăng phải nhảy vào ôm con gà mình bằng bó cầm máu lại, con gà mới thoát chết. Nhưng oanh liệt nhất vẫn là trận đấu cuối cùng phân thắng bại giữa con gà của tôi với con gà bác Ba Vĩnh để định giải nhất nhì. Đã qua năm phút rồi cả hai con đều giữ miếng nhau bởi qua những đòn quyết liệt vẫn chưa có những pha dứt điểm. Bỗng con gà trống tía nhà tôi thụt lùi ba bước rồi bất ngờ bay lên khỏi mặt đất, nhằm thẳng đối phương tung một cú đá hình vòng cung từ phải qua trái đúng vào yết hầu của con gà bác Ba Vĩnh nghe đánh soạt một cái. Máu từ cổ con gà bác Ba Vĩnh phun ra. Nó ngoẹo đầu sang một bên rồi gục xuống, hai chân giãy đành đạch. Tiếng la hò vang dội. “Tuyệt! Tuyệt!”.

Thật là một chiêu độc đáo có một không hai trong lịch sử đá gà. Ba tôi bước vào ôm lấy con Tía trong một sự xúc động khôn tả.

Con trống tía chừng độ ba kí rưỡi được liệt vào hạng nhất, nhì trong xã. Nhìn nó thật oai vệ. Cả thân hình nó trùm lên một màu đỏ tía pha lẫn những vệt xanh đen bóng mượt. Trên đầu, cái mồng hình bầu dục đỏ như màu cờ, ôm sát lấy đầu. Hai con mắt tròn xoe như hai hạt cườm trông vừa lạnh lợi vừa điển trai. Cái đuôi gọn nhỏ nhưng dài lê thê cong vút về sau tôn thêm vẻ oai phong của một “Tề Thiên Đại Thánh” từng đại náo thiên cung. Mỗi lần chú đứng ở thế “trung bình tấn” hai chiếc cánh dang ra vừa ôm gọn thân mình, lông cổ xù ra để lộ lớp da cổ, da ngực đỏ như màu máu. Hai cái chân như hai thanh thép mười hai li được bọc bằng những miếng vảy sừng vàng óng xếp lại như hình của những

chiếc áo giáp. Cách từ bàn chân lên độ ba phân, hai cái cựa chòi ra như hai mũi dao nhọn được cấu tạo bằng chất sừng nhưng vô cùng sắc bén. Cũng chính nhờ hai cái cựa này mà trống tía đã chiến thắng đối phương bằng những miếng võ cực kì điêu luyện.

Con trống chọi của tôi là vậy đấy. Tôi rất cưng nó, chiều nó. Nó thường sống trong một cái lồng riêng biệt và thường ăn một chế độ cao cấp như những vận động viên thể hình. Hàng ngày tôi chỉ cho nó ra ngoài độ một, hai tiếng đồng hồ để vui chơi cùng đồng loại. Nhiều người đến gần mua nhưng chẳng bao giờ tôi muốn bán nó đi cả. Bởi nó là thành quả lao động đầu tiên của tôi và cũng là niềm tự hào của tôi đối với các bạn cùng xóm.

NGÔ ĐỨC THÀNH
(Học sinh Bến Tre)

Nhà em hay một gia đình nào đó có nuôi một chú lợn hay ăn, chóng lớn. Em hãy tả chú lợn ấy.

BÀI LÀM

Con lợn giống nhà em nuôi đã được năm tháng. Mới ngày nào đó, mẹ đưa từ trại chăn nuôi thị xã về nó chỉ bằng quả dưa hấu lớn, vậy mà nay đã xấp xỉ trên tạ. Ai cũng khen con lợn chóng lớn.

Chú có một bộ lông trắng như cước lại được lớp da trắng mịn làm nền, trông chú vốn đã trắng lại càng trắng hơn. Nhìn từ xa, chú giống như con bạch mã non vài tháng tuổi vậy. Mỗi lần sục vào máng cám ăn y như một ống hút khổng lồ làm sôi lên những bọt nước như bong bóng của những cơn mưa mùa hạ. Chỉ một loáng, máng cám đã nhẵn thính như ai chùi. Cái bụng của chú mới bệ vệ và nặng nề làm sao! Từ máng cám đến góc chuồng chỉ độ hai sải tay của em mà chú phải ì à ì ạch một lúc sau mới lết tới được rồi ngã bịch xuống nền chuồng, mũi miệng thì nhau thở. Những lúc như thế, nhìn đôi mắt của nó toàn tròng trắng cứ dờ dẩn ra y như chú đang ở trong trạng thái phê phê, thật buồn cười. Còn hai cái tai thì như hai cái lá mít phất qua, phất lại như cám ơn mọi người đã cho chú chén những bữa no say mãn nguyện như thế. Mỗi lần đi học về, em không quên ra vườn cắt rau đem vào cho chú một ôm to tướng, chú vừa nhai rau rào rào vừa ve vẩy cái đuôi bông lau có vẻ thích thú lắm.

Chỉ còn một tháng nữa là xuất chuồng, mẹ bảo: “Con ráng phụ chăn lợn cho chóng lớn, mẹ sẽ mua cho con đôi bông đeo cùng chúng bạn vào dịp sinh nhật tới”.

Em hãy tả hình dáng và hoạt động của con mèo nhà em hoặc con mèo em thường thấy ở nhà bạn.

BÀI LÀM

Đó là một chú mèo đen thật dễ thương mà bà ngoại cho em hồi hè năm ngoái. Khi chú mới biết ăn lềm nhềm một vài hạt cơm trộn chút cá kho.

Từ ngày chú về nhà em, được em cưng chiều chăm sóc chu đáo, chú lớn như phồng. Tính đến nay đã gần sáu tháng, trông chú bây giờ giống như một cậu thiếu niên đang độ võ giông. Cái đầu tròn tròn như cái tàn gạt thuốc lá thủy tinh đặt ở phòng khách của bố em. Hai cái tai nhô lên trên đỉnh đầu như hai lá hồng cất đôi lờm chớm hình răng cưa. Những sợi râu thưa mọc hai bên mép như những sợi râu của các cụ bô lão, thỉnh thoảng mèo ta vuốt vuốt như đang ưu tư một chuyện gì đó. Còn đôi mắt thì tròn xoe, long lánh như hai viên bi màu nước biển. Đôi mắt này có thể nhìn xuyên thủng màn đêm. Cái mũi thì đen tuyền lúc nào cũng ướt ướt như được thoa một lớp mỡ. Chú có thân hình mềm mại như mấy cô diễn viên xiếc. Đặc biệt khi di chuyển, mèo chẳng bao giờ gây ra một tiếng động dù là rất nhỏ. Phía dưới những bàn chân của chú có một lớp nệm dày và êm như nhung cùng với những chiếc vuốt sắc nhọn như câu liêm được giấu kín trong các kẽ chân. Chính những chiếc vuốt này đã bao phen làm kinh hoàng mấy chú chuột trong nhà em. Hồi trước chưa có chú thì mấy lão chuột tha hồ tung hoành ngang dọc. Từ khi chú có mặt trong nhà này thì lũ chuột biến đi lúc nào không biết. Thỉnh thoảng có một vài con văng lai rình mò thức ăn đồ nhấm gạc măng rê, thấp thoáng thấy bóng chú đã vội vàng “cao chạy xa bay” không dám ngoảnh đầu lại.

Có một lần, em chứng kiến tài bắt chuột của chú. Đó là lúc chập choạng tối. Chú đang ngồi khoan tròn trong lòng em hóng mát ở ngoài sân. Bất chợt, chú nhảy xuống, nhằm hướng bếp lao đi như một mũi tên. Ngồi ở giữa sân, em nghe một tiếng “soạt” vọng lên, rồi kế tiếp là tiếng kêu “chíp... chíp!” liên tục. Em bước xuống bếp thì đã thấy chú mèo nhà ta đang cắn ngay đầu một con chuột quật lia lịa xuống nền bếp. Con chuột này là một con chuột đồng hay chuột cống gì đấy chứ không phải là chuột nhắt thường ngày. Dường như biết đối phương đã chết hẳn, mèo ta mới nhả ra không quật nữa. Em xách con chuột ra vườn, đào một hố nhỏ chôn xuống, rồi vào nhà bế mèo ra sân hóng mát tiếp. Em xoa xoa cái đầu của nó như có ý tán thưởng, biểu dương chiến công “anh hùng” vừa mới lập được của chú. Hiểu ý em, chú cọ cọ cái mũi vào tay em như thầm hứa: “Cậu chủ cứ yên tâm, lần sau em sẽ lập chiến công oanh liệt hơn thế nữa!”.

Em rất quý con mèo đen của mình, bởi chú không chỉ là người bạn hiền thân thiết mà còn là một “chiến sĩ diệt chuột” bảo vệ mùa màng sức khỏe cho mọi gia đình. Đúng là một loài thú hữu ích.

BÀI LÀM

Ai cũng khen con mèo nhà em đẹp, một vẻ đẹp quý phái. Đó là con mèo có bộ lông ba sắc màu mà người ta gọi là “mèo tam thể”. Kể từ ngày ba xin về đến nay, nó đã được một năm tuổi.

Hôm ba mới đưa về, chị chỉ bằng quả dưa chuột lớn. Mỗi bữa chị ăn qua loa vài hạt cơm và một miếng cá hoặc thịt nhỏ rồi tìm chỗ ẩn leo lên nằm. Có lần chị ốm hai ngày liền, không một hạt cơm vào bụng. Người mềm nhũn, bước đi không vững. Em phải liên tục mớm cơm cho chị. Những tưởng chị sẽ ra đi vĩnh viễn. Thế mà, giờ đây chị đã trở thành một thiếu nữ khỏe khoắn đầy vẻ xinh xắn kiêu sa. Bộ lông ba sắc màu: Vàng, đen, trắng xen kẽ nhau mượt mà và nhuyển như sợi tơ nhuộm màu, đem lại cho chị một bộ y phục đằm dáng. Cái đầu thì tròn tròn bằng nắm tay người lớn được điểm sáng bằng cái mũi nhỏ nhỏ xinh xinh với hai cái lỗ ươn ướt màu hồng nhạt. Hai bên khóe miệng những sợi râu mép trắng như cước lúc nào cũng cử động liên tục. Cái miệng xinh xinh được viền bằng một nét kẻ màu hồng phấn, cứ tưởng chị ta vừa mới trang điểm chuẩn bị cho một cuộc “khiêu vũ” đâu đó. Cái đuôi ước chừng độ hai gang tay của em, tròn lẳn với ba sắc quán tròn. Lúc thì cuộn hình xoáy tròn ốc, lúc thì duỗi thẳng đườn đượt ngoe nguẩy trông đến là ngộ. Bộ móng vuốt của chị thì thật lợi hại, vừa cong vừa nhọn như một lưỡi dao quắm và sắc bén chẳng khác gì lưỡi dao bào. Đó là thứ vũ khí mà kẻ thù của chị phải nhiều phen bạt vía kinh hoàng mỗi lần đụng độ với chị.

Chị rất thích vuốt ve chiều chuộng. Lần nào cũng vậy, hễ thấy em ngồi vào bàn học là y như rằng mấy phút sau, đã thấy chị lững thững bước theo vào, nhẹ nhàng nhảy tót lên bàn, chui vào lòng em. Cô quẹt cái mũi ươn ướt vào bàn tay em ra chiều nũng nịu. Những lúc như thế, em không thể không dành ít phút mơn trớn, vỗ về, vuốt ve, tâm tình với chị.

Những ngày nắng ấm, chị thường hay ra sân nằm cạnh gốc cau, phưỡn cái bụng trắng hồng ra đón nắng. Đôi mắt lúc nào cũng có vẻ lim dim ngấm nhìn những tàu cau đung đưa giữa vòm trời trong xanh lồng lộng, đếm từng cánh hoa cau lả tả rụng trắng cả sân nhà trong một cảm giác thích thú hiếm có. Thỉnh thoảng chị cũng hay đùa nghịch với chú cún con. Vật lộn đuổi bắt chán, chị lại phóng mình bám vào cây cau, thoăn thoắt trèo. Nhoáng một cái đã thấy chị ở tít trên ngọn cau, ngoái đầu nhìn chú cún con đứng tung hứng dưới gốc, léo nhéo kêu.

Ban ngày thì vậy, ban đêm chị tỏ ra chăm chỉ và cần mẫn làm việc lắm. Không có một xó xỉnh nào trong nhà chị không lung sục. Đặc biệt là những chỗ chị nghi là có lũ chuột thường hay qua lại. Đôi mắt của chị trong đêm tối hình như luôn phát ra những tia hào quang xuyên thấu bức màn đêm. Bởi vậy mà những chú chuột nhắt, chuột đồng, chuột cống bần thủ mò mẫm đi ăn đêm đều không thoát khỏi đôi mắt tinh anh của chị. Nhìn tư thế ngồi rình chuột hay những lúc tiếp cận đối phương mới thấy hết tài năng của chị, y như một “chiến sĩ biệt động” vậy. Các bàn chân của chị đều được trang bị một lớp “nệm mút” dày và êm, nên mọi hoạt động chạy, nhảy leo trèo... đều không gây ra một tiếng động nhỏ. Khác với vẻ lù khù, chậm chạp thường thấy ở chị mỗi lần chị phát hiện ra kẻ thù. Mọi hoạt động của chị trở nên nhanh nhẹn một cách kì lạ. Một lần em chứng kiến chị giao tranh với một chú chuột cống ngay cạnh hồ nước vào lúc chập choạng tối. Vừa nghe tiếng lục cục ở dưới bếp, đang nằm khoanh tròn trên ghế đầu, chị bật dậy như một cái lò xo, phóng nhanh xuống bếp. Chú chuột vội vàng tuông vách cửa, chạy bán sống bán chết về hướng bể nước. Nhanh như một ánh chớp, chị khẽ nhún mình, vút một cái đón đầu đường chạy của chuột. Vừa mới quay mình trở lại để tẩu thoát thì đằng sau, nghe đánh soạt một cái đã thấy toàn bộ thân mình của chú dè gợn lên chú chuột cống. Một chân chị chặn lấy cổ họng, chân kia xĩa lia lia những cú đòn hiểm hóc vào mắt, mũi, má bằng những cái vuốt sắc ngọt. Chỉ khoảng ba mươi giây sau đã thấy hai mắt chú chuột cống lòi ra ngoài với một núm ruột lòng thòng đầy máu. Lúc này, chị dùng miệng quắp vào cổ quật lia lia xuống nền xi măng bể nước. Khi biết chắc đối phương không còn một tí hơi thở nữa, chị mới nhả ra, đứng nhìn kẻ bại trận trong một niềm kiêu hãnh.

Từ ngày có chị, lũ chuột bần thủ hôi hám chẳng bao giờ bén mảng đến. Cả nhà ai cũng cưng chị, quý chị. Với em, chị luôn là người gần gũi, đáng yêu, cùng em chia ngọt sẻ bùi những lúc ba mẹ đi vắng.

Ở gia đình em hay gia đình bạn em có nuôi một con chó tinh khôn biết thực hiện một số công việc mà con người sai bảo. Hãy tả lại con chó đó cho mọi người đều biết.

BÀI LÀM

Nó tên là Lai, cái tên mà em đặt cho nó từ khi nó còn bé tí tẹo. Ba bảo: “Giống chó này quý lắm con ạ! Ba dặn đi dặn lại nhiều lần, với lại ở chỗ thân quen, bác ấy mới ưu tiên cho mình con Vện đục đấy, ráng mà nuôi dạy cho kĩ!”.

Mới đó mà đã một năm rồi, con Vện lớn nhanh trông thấy. Càng lớn cu cậu càng đẹp mã. Ở xóm em, chỉ một mình cậu mới có bộ áo

khoác khác đời, lẫn lẫn những sọc trắng, nâu, xám y như một con hổ quảng cáo trên màn hình nhỏ vậy. Cả nhà thường gọi nó là Lai. Còn khách đến nhà thấy tấm áo vằn của cậu, ai cũng gọi là Vện. Bởi vậy mà có lúc gọi chú là Lai hay Vện chú đều biết cả.

Con Lai mang trong mình hai dòng máu. Mẹ nó vốn là một giống chó Vện thường. Còn cha nó – một giống chó béc-giê rất, bởi chú cũng cao lớn, thon dài, lực lưỡng không kém gì giống nòi của cha nó. Cái đầu của nó trông như cái yên xe đạp Trung Quốc với hai cái tai như hai lá mít dựng đứng. Đôi mắt thì trong xanh như màu nước biển ở độ sâu, chứa đựng tất cả sự tinh khôn và nhạy cảm của một giống chó săn mà ta thường thấy ở những con chó của các chú công an nuôi dạy. Cái mũi của chú tuy không khác gì lắm với cái mũi chó thường, chỉ có to và dài hơn chút đỉnh nhưng đây lại là cơ quan đặc biệt quan trọng, giúp chú đánh hơi phát hiện những mùi vị hết sức tinh tế mà giống chó thường rất hiếm con có được. Có một lần em thử tài chú, cho chú ngửi chiếc khăn mùi soa của em, rồi em giấu ở trên cành cây nhãn bắt nó đi tìm. Em vừa ngồi học bài, vừa theo dõi chú. Chỉ năm phút sau, thấy chú lòng vòng quanh gốc nhãn. Định hướng một lúc, chú đến ngay cành nhãn có chiếc khăn, khịt khịt vài cái rồi giơ hai chân trước, vít cành nhãn xuống, ngậm chiếc khăn, phóng vào nhà. Em giả vờ không để ý, cắm cúi vào học. Chú đến bên em, dùng hai chân trước, cào nhẹ vào đầu gối em, còn cái miệng thì phát ra một âm thanh là lạ. Em quay lại, đưa tay ra đón nhận chiếc khăn rồi xoa đầu chú. Nhìn vào đôi mắt, trong xanh của chú, em cảm thấy như đôi mắt ấy một niềm vui đang nhảy nhót reo vang. “Mày giỏi lắm, tinh khôn lắm Lai ạ! Tao không ngờ mày tài đến thế!”

Hằng ngày, con Lai ở nhà với em vào buổi sáng. Mỗi lần có người lạ đến, chú thường phóng ra trước đứng chắn ở cổng, sủa âm ỉ, đợi em bước ra mới ngưng lại, thăm dò thái độ của chủ đối với khách. Thấy con chó vằn vện, to cao ai cũng ngán. Nhưng con Lai hiền và biết điều lắm. Khách lạ chẳng bao giờ chú cho lọt qua cửa, đứng chặn lại đợi em hoặc ba mẹ ra, chú mới chịu nhường lối. Còn khách thân quen, Lai nhảy cẫng lên, cái đuôi thì ngoe nguẩy, miệng kêu ư ử. Có lúc nó đi bằng hai chân sau, rồi đưa chân trước cho khách cầm rung rung một cách điệu nghệ. Y hệt như kiểu bắt tay của người lớn khi gặp nhau vậy. Ai cũng bảo: “Con Vện đón khách tuyệt vời lắm”. Nghe khách khen Vện mà em thấy mát cả lòng. Cái điệu bộ đón khách ấy, em đã tập cho Vện ngay từ nhỏ mỗi khi đi học về. Và bây giờ cũng vậy. Về đến cổng đã thấy chú phóng từ bậc cửa, chạy ào đến em, vẫy đuôi rối rít, rồi đưa “tay” cho em bắt. Đi đâu nó cũng muốn kèm cặp theo em không muốn rời. Chỉ trừ những buổi đến trường, nó tiễn em ra đến ngõ, buồn bã đứng nhìn theo cho đến lúc em khuất dạng mới thôi.

Nghe người lớn nói: “Không có một loài vật nào trung thành với chủ như giống chó”. Bây giờ em mới cảm thấy đầy đủ điều đó. Đối với em, con Lai còn có thêm một nét đẹp nữa, đó là sự ngoan hiền, tinh khôn. Em quý và yêu con Lai ở tất cả những nét đẹp ấy. Thật là con chó tuyệt vời.

TRẦN LÊ THẢO LINH

(Học sinh Tp Hồ Chí Minh)

BÀI LÀM

Em vừa mới đi học về đến cổng đã thấy con Vàng nhảy từ bậc cửa phóng ra, mừng rỡ rít. Nó đi bằng hai chân sau, còn hai chân trước bơi bơi trong không khí như muốn bắt tay em: “Cậu chủ đã về đấy à!”. Đó là con Vàng sáu tháng tuổi – một người bạn thân nhất của em.

Hồi Vàng từ nhà nội “nhập hộ khẩu” về gia đình em, cậu chỉ nhỉnh hơn cái chai nước khoáng Vĩnh Hảo nhưng nhanh nhẹn và láu lỉnh lạ thường. Ăn uống rất hỗn mà lại háu đói nữa. Có lẽ cái ham ăn của chú mà giúp chú tăng trọng trông thấy. Mới có sáu tháng mà chú đã thành một “chàng trai khôi ngô tuấn tú”. Cái đầu thì to bằng cái mặt nạ Tôn Ngộ Không. Hai cái tai như hai cái lá mận cụp về phía trước, thỉnh thoảng vểnh lên nghe ngóng. Cái lưỡi hồng hồng lúc nào cũng thè ra liếm láp. Đôi mắt của chú trông như hai viên bi màu nâu sẫm và rất tinh tường. Khách quen đến nhà thì chú nhận ra ngay, luôn tỏ thái độ mừng rỡ đón khách bằng cách ngoe nguẩy cái đuôi rồi rít biểu hiện sự thân tình niềm nở. Nhưng đối với khách lạ thì đôi mắt ấy luôn rực lửa, sát khí đằng đằng, miệng gầm gừ phát ra những âm thanh trong cổ họng nghe thật ghê sợ. Bởi vậy mà khách lạ chẳng bao giờ dám một mình đi thẳng vào nhà, phải chờ em hoặc bố mẹ lên tiếng Vàng mới chịu nhường lối cho khách. Đẹp nhất, ấn tượng nhất vẫn là bộ lông nhuộm như nhung và vàng óng như những sợi tơ tằm của chú. Mỗi lần đi học về, em thường ngồi bên chú, nhẹ nhàng vuốt lên bộ lông mịn màng ấy từ trước ra sau. Vuốt đến đâu, cái lưng chú mềm oằn đến đó. Dường như chú rất thích cái cử chỉ âu yếm ấy của em nên đáp lại bằng cách liếm nhẹ vào tay em, rồi cọ cọ cái mình vào người em biểu hiện một tình cảm thân thiết.

Ban ngày Vàng thường nằm ở ngoài cổng, cạnh gốc dừa xiêm hóng mát để canh cổng. Buổi tối Vàng nằm ở bậc thềm ba một mình. Những con chó tai cụp thường rất thính. Nhiều lúc, thấy đôi mắt Vàng nhắm nghiền em cứ tưởng nó đã ngủ, liền xuống bếp gọi một tiếng thật nhỏ, đã thấy Vàng nhồm dậy, vẫy cái đuôi ngoe nguẩy trước mặt em: “Con mắt mày ngủ mà cái tai mày còn thức, thính thật!”. Nói vậy với nó xong, em liền cho nó một bát cơm với mấy cục xương hầm. Nó mừng lắm. Vừa

ăn, nó vừa nhìn em bằng ánh mắt thân thiện như có ý gửi đến cậu chủ lời cảm ơn chân tình của nó.

Em quý con Vàng nhà em lắm. Nó chính là người bạn thân thiết nhất của em, nhất là những lúc hai đứa chúng em ở nhà một mình.

NGÔ ĐỨC THÀNH
(Học sinh Bến Tre)

BÀI LÀM

Từ trước đến nay, gia đình em đã nuôi khá nhiều chú chó nhưng Mực là một con chó khôn ngoan và hiền lành hơn cả. Nó sống với gia đình em đến nay đã gần hai cái Tết.

Ngoài cái ức trắng mịn, toàn thân Mực đen như hắc ín. Đây cũng là lí do mà mọi người gọi nó là Mực. Nó nặng chừng khoảng mười lăm kí, thân hình to cao, có lẽ đến tầm ngực em. Đầu chú to gần bằng trái bưởi cỡ lớn. Hai tai lúc nào cũng cúp về phía trước. Mỗi khi nghe ngóng điều gì hai cái tai ấy cứ dựng đứng lên. Nó có thể phát hiện được tiếng chân người lạ hay quen từ títt đằng xa. Đôi mắt to tròn màu nâu sẫm. Chiếc mũi lúc nào cũng ướt ướt. Mấy sợi ria mép lún phún cùng mấy cái râu khôn dưới cằm đen cứng, trông Mực thật oai vệ. Mồm chú to và dài mỗi khi chú ngáp để lộ những chiếc răng nhọn hoắt trông đến rợn người. Cái lưỡi màu hồng nhạt thè ra ngoài mỗi khi chú đi từ ngoài nắng về. Những lúc nghỉ ngơi chú thường dùng lưỡi vuốt ve bộ lông bóng mượt của mình.

Mực rất khôn ngoan, chú hiểu được ý chủ. Bỏ bảo nằm thì nó nằm, bảo ngồi dậy thì chú chống hai chân trước lên, ngo nguậy cái đầu, còn cái đuôi thì ngoắt qua ngoắt lại như một cái chổi lông. Mỗi lần khách đến chơi, chú thường sủa lên vài tiếng báo cho chủ nhà biết. Khách lạ, chú đứng ngáng ngay ở cửa, mắt gườm gườm nhìn khách lạ còn nhả cái bộ mặt xấu xí để lòi hai cái răng nanh trông đến khiếp, nhưng tuyệt nhiên không bao giờ cắn ai. Còn khách quen thì chú vẫy đuôi rồi rít, có lúc còn nhẩy hai chân trước lên như có ý bắt tay vui mừng chào khách. Đặc biệt, mỗi lúc em đi học về, vừa mới dựng xe ở trước cổng đã thấy chú từ trong bậc cửa phóng ra, cái đuôi dài xù lông ngoắt lia lịa. Miệng phát ra những tiếng ư ử, ánh mắt long lanh nhìn em không chớp. Rồi chú cọ cọ cái mõm ướt vào đùi em, tay em, hai chân trước co lên, cào cào trên không. Những lúc như thế, em chỉ biết xoa xoa vào đầu nó, và cầm chân trước rung rung vài cái rồi khề nói: "Cảm ơn Mực! Nào, ta cùng vào!" Nó lon ton chạy theo em từ ngõ vào đến nhà mới quay trở lại bậc cửa nằm trông nhà.

Tối đến Mực thường nằm ngủ ở bậc thềm ngoài hiên, để canh chừng kẻ trộm. Không biết, trong suốt cả một đêm dài đằng đẵng như thế

nó có ngủ được chút nào không. Bất kì một tiếng động nào chú cũng đều phát hiện được cả. Có lần, tên trộm vừa mới lén vào định rình đi một chậu kiểng quý ở trước sân nhà. Chú từ bậc cửa phóng ra sủa mấy tiếng. Thấy động, tên trộm vội lùi dần ra cửa. Mực biết là kẻ gian, liền gù lên một tiếng rồi xông thẳng vào tên trộm, xén gọn một miếng quần làm cho kẻ gian một phen khiếp đảm.

Mực khôn ngoan và lanh lợi nên cả nhà em ai cũng quý nó. Mỗi lần có gì ngon em đều dành cho Mực một ít. Mực mừng lắm.

PHƯƠNG THẢO
(Tiền Giang)

D. VĂN TẢ CẢNH

Em có một người bạn ở xa chưa một lần nào được biết khung cảnh trường em như thế nào cả. Em hãy viết một bài văn tả quang cảnh trường em trước buổi học cho bạn ấy cùng biết.

BÀI LÀM

Tuổi thơ chúng mình được xem là lứa tuổi thần tiên và đầy thú vị nhất – tuổi học trò. Ai lớn lên mà không có được cái may mắn cắp sách đến trường thì đó là một nỗi bất hạnh, bởi mất đi một khoảng trời thơ mộng của tuổi thiếu thời, phải không bạn? Có thể nói niềm vui của tuổi thơ chúng mình là những giây phút tụm năm, tụm bảy bên nhau trước giờ vào học, giờ nghỉ giải lao hay sánh bước bên nhau sau buổi tan trường...

Bạn cứ hình dung những buổi sáng đẹp trời, tụi nhỏ chúng mình thường cắp sách đến trường với một tâm trạng háo hức phấn khởi. Đặc biệt trong những ngày giáp tết sôi động này, trong mỗi chúng ta, ai cũng muốn đến lớp sớm hơn mọi ngày để tâm tình trò chuyện được nhiều hơn trước lúc chia tay nhau một tuần lễ về mừng xuân đón tết ở nhà. Cái háo hức, cái vui nhộn của tuổi thơ dường như cũng lây lan sang cả cảnh vật. Khung trường những ngày này cũng đã sáng rực lên dưới nắng mai vàng. Trên cổng chính, hàng chữ “Trường Tiểu học Lý Tự Trọng” màu xanh đậm nổi bật trên nền trắng được sơn kẻ lại, trông mới tuyệt làm sao! Hàng rào bao quanh trường được quét vôi sáng trắng nhìn lóa cả mắt. Giữa sân trường, hàng phượng vĩ tán lá sum suê đang reo vui trong gió sớm vậy chào bạn trẻ chúng mình. Bên trái, bên phải là hai dãy phòng học ba lầu chạy song song với hàng phượng vĩ được quét lại bằng một màu xanh nhạt mát mắt.

Sân trường mỗi lúc một đông. Tiếng cười nói ríu rít hòa với tiếng động cơ xe cộ, tạo nên một âm thanh náo nhiệt. Từ trên hành lang lầu hai, lầu ba nhìn xuống sân trường, cảm tưởng như có những đàn bướm trắng hàng trăm con chập chờn, chao liệng. Thỉnh thoảng có những con vẹt qua, xẹt lại đẹp như một vệt sáng sao trời. Rồi cả một mớ âm thanh hỗn tạp, náo nhiệt như tiếng hót của bầy chim chìa vôi, chào mào ... lấm chuyen râm ran, chẳng khác nào một bản nhạc hợp tấu không lời. Và kia nữa, dưới những gốc phượng vĩ, những mái đầu nhỏ xiu chum

vào nhau chơi trò búng dây thun, bắn bi, banh đĩa. Ở những chỗ xa gốc cây tán lá, những trái cầu bay lên vụt xuống, chao qua liệng lại trông thật đẹp mắt hết như những bông so đũa lả tả bay trong gió mạnh. Tất cả hòa vào nhau tạo nên một sự náo động ồn ào như bầy ong vỡ tổ. Hàng phượng vĩ lúc này cũng đong đưa theo gió như vui cùng tụi trẻ chúng mình. Nắng ban mai bắt đầu buông xuống. Từng tia nắng ngọt ngào len lỏi vào từng chỗ trống của kẽ lá tán cây, tìm đến với những tấm áo trắng tinh, những làn da non nớt làm hồng lên đôi má trẻ thơ. Đường như cảnh vật non nước trời mây đang hòa cùng với tụi trẻ chúng mình niềm vui rộn rã của những ngày đầu xuân giáp tết này.

Tùng...! Tùng...! Tùng...! Tiếng trống từ phòng trực vang lên, ngân dài trong thính không, báo hiệu giờ học đã đến. Sân trường như ngưng lại trong giây lát. Mọi trò chơi đành tạm dừng. Trước cửa các phòng học tầng trệt, hành lang tầng hai, tầng ba, các lớp đã chỉnh tề trong đội ngũ chuẩn bị vào học. Ngày học mới đã bắt đầu.

Đối với chúng mình, quang cảnh sân trường trước giờ vào học là một thiên đường của tuổi thơ. Thiên đường có lắm điều kì diệu. Đó chính là những kỉ niệm đẹp của tuổi thơ ngự trị vĩnh hằng trong tâm não, khó tìm lại được trong đời. Phải thế không bạn?

TRẦN LÊ THẢO LINH
(Học sinh Bến Tre)

BÀI LÀM

Trường mình đẹp lắm! Đẹp nhất là những buổi sớm mai trước giờ vào học. Lúc ấy, ông mặt trời vừa nhô lên lơ lửng như một quả bóng vàng khổng lồ tỏa những tia nắng dịu dịu xuống vạn vật. Đất trời bừng tỉnh dậy sau một cơn ngái ngủ. Đó cũng là thời điểm tụi nhỏ chúng mình ríu rít đến trường để được ngắm những vẻ đẹp tuyệt vời của một ngày nắng mới.

Sân trường lúc này mới nhộn nhịp tấp nập làm sao! Nhìn từ xa như có một đàn bướm trắng rập rờn bay lượn trong nắng sớm. Màu áo, màu khăn quàng, cặp sách hòa lẫn trong sương sớm bàng bạc, tạo nên những màu sắc kì ảo của một bức tranh đẹp. Hai cánh cổng mở ra từ lúc nào. Người ra, kẻ vào nhộn nhịp không khác gì một ngày hội. Giữa sân trường những cây điệp, cây phượng cành lá còn đọng những hạt sương sớm lấp lánh như những viên hồng ngọc giữa màu xanh lục của tán lá, ánh lên những tia sáng vui mừng chào đón những người bạn thân quen. Sân trường sôi động hẳn lên bởi tiếng cười, tiếng nói râm ran. Những em học sinh lớp Một vai mang cặp, tay xách bình nước được ba mẹ đưa đến tận lớp học, gương mặt còn mang vẻ ngơ ngác, xa lạ. Những học sinh lớp trên thì bạo dạn hẳn ra bởi quen cảnh quen người, chạy

nhảy đùa nghịch như những chú bê con nô đùa trên đồi cỏ. Khắp cả sân trường, những trò chơi của tuổi nhỏ diễn ra sôi động, hấp dẫn. Chỗ này chơi bi, chỗ kia đá cầu, chỗ nọ đuổi bắt nhau. Chóc chóc tiếng reo hò lại rộ lên thán phục, cổ vũ bởi một đường bay của những trái cầu đẹp mắt hay một đường bi chính xác được bắn ra từ một xạ thủ nào đó. Nhóm các bạn gái cũng không kém phần sôi động. Trò chơi nhảy dây truyền thống lúc nào cũng hấp dẫn mọi người. Sợi dây uốn lượn lên xuống nhịp nhàng với những bước nhảy đẹp mắt trông như những nghệ sĩ xiếc chơi trò nhảy dây trên màn ảnh nhỏ. Trên cành điệp, cành phượng cao tít, những chú chìa vôi, chích sẻ, chích bông... cũng đua nhau cất tiếng hót líu lo như muốn cổ vũ, hòa cùng với một cuộc vui bên dưới. Mình cũng tham gia tích cực vào trò chơi kéo co, bởi mình kéo rất khỏe và thường đem về chiến thắng cho đồng đội, được các bạn đặt cho cái tên ngộ ngộ: “Đầu máy xe lửa”. Ở trong các hành lang của lớp học, rải rác một số nhóm đang chụm đầu vào nhau bàn bạc sôi nổi về những bài tập chưa giải được. Hòa trong khí thế sôi động ấy, những bản nhạc thiếu nhi phát ra từ cái loa phóng thanh đặt ở phòng thiết bị nghe sao mà náo nức, rộn rã đến thế! Quang cảnh sân trường của mình trước giờ vào học là thế đấy: tấp nập, nhộn nhịp chẳng khác nào một ngày hội “Phù Đổng” thi tài đua sức.

Dẫu mai đây, tụi mình phải chia tay với những ngày vui của tuổi thơ này thì dư âm của nó mãi mãi đọng lại trong tâm hồn của chúng mình cái hương vị ngọt ngào, êm dịu nhất của tuổi học trò trong những buổi sáng đẹp trời như thế này.

TRẦN THUỖ LINH
(Học sinh Tp Hồ Chí Minh)

BÀI LÀM

Ngôi trường của chúng em được đặt trên một khu đồi thoai thoải thuộc ngoại ô thị xã.

Đứng ở xa nhìn lại, ngôi trường nổi lên một màu ngói đỏ tươi, những phòng quét vôi màu xanh nhạt san sát bên nhau và hướng ra mặt đường. Đặt chân đến cổng trường, ngược mắt lên, em thấy một tấm biển phóc mê-ca xanh mịn phô hàng chữ đỏ thắm: “Trường tiểu học Hiệp Hòa”. Nếu vào trường, em phải đi qua hai cánh cửa sơn màu xanh đậm trông rất bề thế. Nhìn sang phía tay trái là các phòng học của các em lớp Một, bên tay phải là của lớp Hai, lớp Ba. Bộ phận quan trọng nhất của trường là tòa nhà hai tầng nguy nga đồ sộ là văn phòng Ban giám hiệu, phòng nghỉ của giáo viên, thư viện, thiết bị... nằm ở tầng trệt. Còn tầng một là các phòng học của khối Bốn, khối Năm.

Sân trường của chúng em không rộng lắm nhưng cũng đủ cho chúng em vui chơi và tập thể dục. Bên góc sân trường có trồng hai hàng

phượng vĩ. Đến mùa hè em cùng các bạn thân trong lớp thường đứng dưới gốc phượng vĩ ngắm nhìn những chùm hoa đỏ rực và nhặt những cánh phượng già để chơi trò chơi gà thật là thú vị. Những cây keo lá tràm chúng em mới trồng năm ngoái, bây giờ đã vượt quá đầu người, lá cây xanh tốt mỡ màng. Tường quanh trường đã được xây bằng gạch, trâu bò không vào phá phách như trước nữa.

Nhìn cảnh trường em trước buổi học, em thấy thêm yêu trường hơn. Em thầm hứa sẽ không bao giờ quên mái trường thân yêu này, nơi đã gắn bó với những năm tháng tuổi thơ êm dịu và đẹp đẽ của mình.

NGUYỄN THỊ MAI
(Bắc Giang)

Nhà thơ Đỗ Trung Quân có viết: “*Quê hương là đường đi học*”. Con đường đã gắn với tuổi thơ các em biết bao những kỉ niệm đẹp. Hãy tả lại con đường đến trường ấy.

BÀI LÀM

Quê em thuộc một vùng đồng bằng ven biển miền Trung nơi có lắm nắng nhiều mưa, lụt lội liên miên. Vậy mà con người ở đây vẫn bám lấy mảnh đất nghèo khổ này, vẫn yêu thương nó đến da diết. Bởi nó là quê hương là nơi chôn nhau cắt rốn của mình. “Nhưng quê hương là gì hỡi mẹ?”. Có phải “*Quê hương là chùm khế ngọt, mẹ về nón lá nghiêng che... Quê hương là đường đi học*” như nhà thơ Đỗ Trung Quân đã nói vậy ư? Vâng! Đúng như thế!

Đối với tụi nhỏ chúng em, không có gì thân thuộc hơn, gắn bó hơn là con đường đi học. Dường như không có ngày nào bước chân nhỏ của chúng em lại không đặt lên trên mình nó vô vàn những dấu chân tí xíu trên đường đi và về, trước và sau những buổi học. Đó là con đường đá đỏ khá rộng, cao ráo và thẳng tắp. Được biết vừa rồi ông Chủ tịch tỉnh khi về thăm trường tiểu học của chúng em có nói: “Nay mai con đường này sẽ rải nhựa và mở rộng thêm mỗi bên vài thước nữa”. Người ta vừa mới phát hiện một mỏ đá quý gần quê em. Tương lai, đây là một trong những khu công nghiệp sầm uất của tỉnh nhà. Có cả những công ti nước ngoài đến đây đầu tư khai thác. Nghe nói vậy mà chúng em đứa nào cũng mừng thầm trong bụng. Cứ mơ tưởng đến một ngày mai, làng quê em sẽ được đổi thay như một khu phố ở thị thành. Ngày ngày, chúng em đến trường sẽ đi trên con đường nhựa bóng loáng, đón những ngọn gió nồm nam mát rượi thổi từ ngoài biển Đông vào và nhìn những chiếc xe hơi nối đuôi nhau phóng nhanh trên đường... Vừa đi, em vừa nghĩ miên man. Trước mắt em vẫn là con đường đá đỏ thẳng tắp và rất bằng phẳng. Hai năm trước đây, người ta đã cải tạo con đường này. Họ đổ

đất cao lên, cho xe lu lăn đi lăn lại nhiều lần, làm cho mặt đường phẳng lì không một gợn sóng. Hai bên đường những hàng cây bạch đàn, xà cừ, dương liễu và có cả cây me, cây phượng nữa. Đó là công trình “Rừng cây xanh đến trường” do liên đội thiếu niên Tiền phong Hồ Chí Minh của trường em phát động. Hàng cây bây giờ tuy chưa cao, chưa có bóng mát phủ xuống mặt đường nhưng sức sống của nó đang bật dậy. Màu xanh đậm của những tán lá hai bên đường đang trải dài ra khoe sắc với trời xanh. Vài ba năm nữa thôi, hàng cây hai bên đường sẽ trùm bóng mát xuống lòng đường mát rượi. Lúc ấy, chúng em đi học, đâu cần phải đội nón đội mũ, đã có bóng mát của hàng cây che do chính bàn tay của chúng em trồng nên. Vẻ đẹp của con đường cũng là vẻ đẹp của quê hương. Phải chăng, chúng em cũng đã góp phần công sức nhỏ bé của mình xây dựng quê hương ngày thêm đẹp hơn lên rồi đó chăng? Hàng cây xanh “Công trình rừng cây xanh đến trường” mãi mãi sẽ ghi lại ở đây tình cảm của chúng em, công sức của chúng em đã góp thêm một vẻ đẹp cho con đường, cho quê hương yêu dấu của mình.

Trống trường đã điểm, chúng em bước vội vào cổng trong tiếng ngân vang trầm ấm quen thuộc. Ngồi trong lớp học, hình ảnh con đường nhựa đen bóng cứ lớn vồn trước mắt em mãi không thôi.

TRẦN LÊ THẢO LINH
(Học sinh Quảng Bình)

Đã sáu giờ ba mươi rồi, em khép vội cánh cổng cùng Thương bước vội trên con đường đến trường, chỉ lo sợ trễ học. Cả hai đều cố vượt lên trước những khách đi đường không dám nhỡ như những lần trước.

- Sáng nay, Thương làm gì mà đến trễ vậy?
- Trước lúc đi làm, mẹ mình bảo cho heo ăn rồi hãy đi học. Nồi cám nóng quá phải ngồi chờ cho nó nguội. Đổ cho heo ăn là mình tất tả đi ngay, nóng cả ruột. Chắc cậu chờ mình lâu lắm phải không?
- Ừ, cũng hơi lâu lâu!

Biết Thương đi muộn vì một lí do hết sức chính đáng em không nỡ trách Thương, trái lại càng thông cảm và yêu mến bạn hơn. Đã bốn năm rồi, em và Thương cùng học một lớp, cùng sánh vai nhau đi trên con đường quen thuộc này ngày hai lượt đi, về. Con đường đã in không biết bao nhiêu dấu chân của hai đứa. Có lần Thương nói với em: “Mình có thể nhắm mắt đi một mạch từ nhà đến trường mà không hề vấp ngã đấy!” Em vội nói ngay: “Mình cũng vậy! Thương biết không, cả ba chúng mình đều là bạn thân của nhau. Mình hiểu Thương cũng như Thương hiểu con đường và ngược lại, phải không nào!”

Con đường là biểu tượng của quê hương, là sợi dây gắn bó tình cảm của mọi người trong tình làng nghĩa xóm. Nhà thơ Đỗ Trung Quân thật có lí khi nói rằng: “Quê hương là đường đi học” Vâng! Đúng như vậy. Con đường rợp lá me bay này dù chưa phải là con đường nhựa thẳng tắp bóng láng như các con đường ở đô thị. Nó chỉ là con đường đá đỏ bình thường như mọi con đường khác ở làng quê. Đối với chúng em, nó là quê hương, gần gũi, thân thiết biết nhường nào! Chẳng có ngày nào lũ trẻ chúng em không đặt những bước chân nhỏ xíu của mình lên mặt đường đầy những ổ gà, sóng trâu của nó. Mặt đường chỗ nào phẳng lì như mặt sân phơi, chỗ nào mấp mô uốn lượn như sóng nước mặt hồ, chỗ nào đá to, đá nhỏ em đều thuộc như lòng bàn tay. Bởi vậy mà con đường trở thành người bạn đáng yêu nhất của chúng em.

Con đường này là trục lộ giao thông liên xã. Đoạn đường dẫn chúng em đến trường lại nằm ở khu trung tâm nên thường tấp nập xe cộ và người qua lại. Hai bên đường, những cây me tây lâu đời tỏa bóng xuống lòng đường mát rượi. Hàng cột điện cao thế như những cột chống trời làm bằng bê tông cốt thép sừng sững hai bên đường, đem ánh sáng văn minh về cho các làng xã trong vùng. Những nhà lá, nhà tôn, nhà tường và có cả những nhà lầu xen kẽ; những tiệm tạp hóa, viện uốn tóc, rạp video, quán giải khát, cà phê... mọc lên với những bảng hiệu đủ màu trông như những dây phố ở thị thành. Khung cảnh buổi sáng mai trên đoạn đường này thật đông vui. Thỉnh thoảng, xe ô tô chở hàng, chở khách lẫn vội trên đường bốc lên những đám bụi dày đặc. Khách đi đường phải nép vội vào những gốc me già chờ tan bụi.

Gần đây trong chương trình phát triển nông thôn, nghe nói trục lộ liên xã này sẽ được tôn tạo lại. Đường sẽ được tráng nhựa trong nay mai. Ôi! Con đường thân yêu của chúng em rồi đây sẽ đẹp hơn, sẽ không còn những “ổ voi”, “ổ chó” mấp mô lượn sóng như bây giờ. Nắng, mưa, gió, bão sẽ không còn cơ hội ngăn cản bước chân chúng em đến trường được nữa. Thành thị và nông thôn đang xích lại gần. Ánh sáng văn minh đang tỏa rộng về với vùng sâu, vùng xa. Đường sá nông thôn sẽ được nhựa hóa, cầu cống sẽ được bê tông hóa. Những chiếc cầu khỉ cũng sẽ biến mất theo đà phát triển của xã hội.

Tương lai rực rỡ đang đến với con đường và với cả quê hương chúng em trong một ngày không xa nữa. Trống đã điểm, tạm biệt con đường, chúng mình vào học nhé!

Em rất yêu ngôi nhà của mình bởi đó là tổ ấm, là hạnh phúc được sống trong tình yêu thương của ông bà, cha mẹ, anh chị em. Hãy tả lại ngôi nhà đó của em.

BÀI LÀM

Không biết bố mẹ em đã xây cất ngôi nhà này được bao lâu rồi, em chỉ biết được rằng, em đã sinh ra và lớn lên trong ngôi nhà này cùng chị em, sống trong vòng tay âu yếm của bố mẹ từ nhỏ cho đến bây giờ.

Đó là một ngôi nhà được xây cất theo phong cách hiện đại pha trộn sắc thái cổ kính. Ngôi nhà một lầu, tọa lạc trên một khu đất cao ráo thuộc quận Gò Vấp, gần sân bay Tân Sơn Nhất. Chiều ngang của ngôi nhà chừng bốn thước rưỡi, chiều dài độ hai mươi thước, lầu suốt. Mặc dầu gia đình em chỉ có bốn người: Bố mẹ và hai chị em em. Bố nói: “Cất rộng như thế này là để phòng khi ông bà chú bác, cậu dì và các người bạn thân quen đến chơi có chỗ nghỉ ngơi”.

Dáng dấp ngôi nhà vừa mang tính cổ kính vừa pha phong cách hiện đại nên rất hấp dẫn. Ai đến đây cũng khen ngôi nhà em đẹp và sáng sủa, vừa gọn lại vừa xinh, phù hợp với kiểu cấu trúc nhà cửa bây giờ.

Ở phía dưới gồm có bốn phòng: phòng khách, phòng ngủ, phòng ăn và một khoảng trống chừng ba mét làm bể nước và phơi phong quần áo. Bố mẹ em ngủ ở tầng trệt. Đến giữa nhà là một cái cầu thang đúc, rộng khoảng một thước dẫn lên lầu. Phía trên chia làm ba phòng và một sân thượng để những chậu kiểng quý. Mỗi chị em sinh hoạt, nghỉ ngơi một phòng. Còn một phòng nữa để trống dành cho khách. Nền nhà được lát bằng thứ gạch bông xuất khẩu của hãng “Đồng Tâm” nổi tiếng. Bố chọn màu trắng có vân hoa lát suốt từ ngoài vào trong. Màu sắc không cầu kì nhưng lại rất sáng. Hình như sự phản chiếu của màu gạch kết hợp với màu sơn xanh lơ của tường, tạo nên cái không gian trong từng phòng cái cảm giác rộng, thoáng mát, thật dễ chịu.

Tại phòng khách nơi đặt tử thờ ông bà tổ tiên cao khoảng hai thước, rộng một thước sáu mươi, mang dáng dấp một cái tử kiểng hơn là tử thờ. Bố bảo: “Mình phải làm một cái gì đó mới hơn thế hệ các cụ ngày xưa. Không chạm trổ cầu kì, đơn giản hiện đại nhưng vẫn tôn nghiêm. Bộ ghế sa lông bằng nệm mút màu nâu có vân hoa được đặt ngay giữa phòng khách trông rất lịch sự”. Hàng ngày, mỗi khi học bài xong, em thường chạy xuống tầng trệt, lấy chổi lông chim quét nhẹ lên mặt ghế, rồi nhẹ nhàng gieo mình xuống mặt nệm thư giãn đầu óc, thật là tuyệt vời.

Ngôi nhà của em là vậy đấy. Nó gắn bó với em như máu thịt. Đi

dâu một vài ngày, dù thích thú bao nhiêu, em cũng luôn nghĩ về ngôi nhà của mình. Đó là tổ ấm, là hạnh phúc của gia đình em.

TRẦN LINH THẢO
(Học sinh Tp. Hồ Chí Minh)

BÀI LÀM

Nằm khuất sau rừng dừa cao vút là ngôi nhà em đang ở thuộc địa phận ngoại ô thị xã. Ngôi nhà được bố em xây cất từ khi em mới bước vào lớp Một. Đó là một ngôi nhà tường xây theo kiểu mới thường thấy ở khu trung tâm thị xã hiện nay.

Trông xa xa, ngôi nhà như một hình hộp chữ nhật nằm trên một khu đất cao ráo, rợp bóng cây ăn quả. Nhà không rộng lắm nhưng gọn và đẹp mắt. Chiều ngang chừng năm mét, chiều dài độ hai chục, được chia làm bốn phòng. Bố bảo: Lúc nào có tiền bố sẽ lên lầu cho hai chị em học tập và sinh hoạt ở trên cho yên tĩnh. Còn bây giờ, mỗi chị em một phòng ở dưới.

Thoáng nhìn từ ngoài vào là những cột hàng ba được đúc bằng những cột xi măng cốt thép kiên cố. Nền nhà, kể từ hàng ba trở đi, đều được lát bằng gạch bông của hãng “Đồng Tâm” nổi tiếng bóng loáng như những tấm đá mài hàng ngoại, in hình hoa văn kiểu cách. Cửa ra vào được làm bằng hai lớp. Phía trong là cửa kiếng màu nâu sẫm, phía ngoài là cửa sắt xếp. Mỗi lần mở ra khép vào rất nhẹ nhàng và tiện lợi.

Căn phòng thứ nhất đặt một chiếc tủ thờ được chạm trổ rất kì công. Bộ lư hương bằng đồng óng ánh màu vàng diệp như tôn thêm vẻ kính cẩn và trang nghiêm nơi thờ phụng ông bà, tổ tiên. Trước tủ thờ là bộ ghế sa lông bằng cẩm pha gỗ còn thơm mùi véc-ni bóng loáng, sờ vào mát lạnh cả tay. Phía bên trái là chiếc tủ li nơi đặt chiếc tivi màu hiệu Sony mười chín inh. Đây cũng chính là phòng tiếp khách của ba mẹ và cũng là chỗ tụ hội của gia đình em sau bữa cơm chiều.

Phòng cuối cùng là của ba mẹ, hai phòng giữa dành cho hai chị em mỗi đứa một phòng vừa làm chỗ ngủ vừa là nơi học tập ở nhà. Cái “thế giới riêng biệt” ấy, em được làm chủ từ năm lên sáu. Sau những buổi đi học về hay những lúc xem xong chương trình “Bông hoa nhỏ”, em thường vào căn phòng mình ôn lại bài và chuẩn bị cho bài học ngày mai. Căn phòng thoáng mát có cửa sổ hướng về phía đông. Buổi sáng ngồi học ở trong phòng đón những tia nắng ban mai rọi sáng cả căn phòng, em cảm thấy khoan khoái và dễ chịu.

Trước sân nhà, hai hàng chậu kiểng lâu năm được bố đặt ngay hàng thẳng lối, đẹp không kém những chậu kiểng được chụp trong các tờ lịch bày bán ở các hiệu sách. Ai đến đây cũng đều tấm tắc khen các chậu kiểng vừa đẹp vừa quý. Lối nhỏ vào nhà được lát bằng những tấm đan

kế tiếp nhau từ cổng đến hàng ba, chạy song song với hai hàng chè mạn hảo được cắt xén kĩ càng. Hai chị em lớn lên dưới mái ấm của ngôi nhà nhỏ nhỏ xinh xinh này với bao nhiêu kỉ niệm đẹp của tuổi ấu thơ. Hôm xem truyền hình trên làn sóng màn ảnh nhỏ, ngôi nhà được giới thiệu với khán giả xem đài về nếp sống sinh hoạt của một gia đình văn hóa tốt, em la to lên:

– Chị Hai! Nhà mình được lên truyền hình kìa!

– Chị biết rồi! Hôm em đi học, các cô chú ở Đài Phát thanh Truyền hình tỉnh đến đây quay hình và phỏng vấn bố mẹ đấy!

– Sao chị không nói cho em biết?

– Chị muốn đem đến cho cùng một niềm vui bất ngờ. Từ nay về sau, cũng cần phải ngoan hơn nữa, chăm học, chăm làm để bố mẹ vui lòng. Hai chị em mình phải ráng giúp bố mẹ, xứng đáng là những đứa con ngoan của một gia đình văn hóa mới.

Em rất yêu quý ngôi nhà của mình, nơi mà em được sống và lớn lên trong vòng tay âu yếm của bố mẹ và mái ấm gia đình với bao kỉ niệm êm đềm của tuổi thơ. Ngôi nhà và cuộc sống thân yêu của gia đình em là thế đấy. Em cảm thấy thật hạnh phúc.

TRẦN LÊ THẢO LINH
(Học sinh Bến Tre)

Gia đình em có một vườn rau (vườn hoa) hay ở một nơi nào đó mà em thường thấy và rất thích, hãy tả lại vườn rau (vườn hoa) đó cho các bạn trong lớp cùng biết.

BÀI LÀM

Mỗi lần đi học, chúng em thường đi ngang qua khu vườn của bác Chín Hạnh. Đó là một khu vườn khá rộng, ước chừng trên mẫu, trồng nhiều loại cây ăn trái được quy hoạch thành từng bờ dài trông rất đẹp mắt. Nhưng có lẽ hấp dẫn nhất, cuốn hút sự chú ý của mọi người qua lại trục đường này là khu trồng các loại rau chạy song song với trục lộ giao thông chính của xã.

Dường như mảnh vườn ấy quanh năm lợp một màu xanh thẫm, mượt mà của các giống rau đủ loại: bắp cải, su hào, cải xanh, cải xạ, rau ngò, rau diếp, cà chua... Với mảnh vườn hai công ấy, bác thu hoạch mỗi năm trên chục triệu đồng. Hiệu quả kinh tế thật không ngờ. Bác nói: “Trồng rau vất vả lắm các cháu ạ! Phải nắm thời vụ, đoán định thời tiết... lúc nào thì trồng bắp cải, su hào, lúc nào thì cải xanh, cải bẹ, bông cải... Không những đòi hỏi kĩ thuật làm đất, chọn giống, bón phân tưới nước mà còn cả sự cần cù chịu khó trong chăm bón. Đối với các loại rau, đất

phải xốp và thường xuyên giữ độ ẩm thích hợp. Những ngày nắng hạn, phải tưới trực ở ngoài vườn, tưới nước ngày hai ba lượt, rã rời cả chân tay mới có được đồng tiền đấy cháu ạ!”.

Hôm thấy em và Thanh đi học về, đứng ngắm mãi vườn rau. Bác bảo: “Hai cháu vòng lại phía cổng, đẩy cửa vào mà xem cho thỏa thích”. Hai đứa mừng quýnh, chạy vội vào vườn để tận mắt ngắm nhìn vẻ đẹp của vườn rau. Đứng ở ngoài, cứ tưởng vườn rau hẹp. Vào đến giữa vườn mới thấy nó rộng mênh mông. Khu vườn được bao bọc bởi một hàng rào kẽm gai kiên cố. Bên trong, dọc các luống, cứ cách mười mét có một cọc đứng, được nối với nhau bằng một sợi dây ni lông buộc lòng thòng những lá khô và những cái nón lá rách. Chỉ cần ngồi trong trại, nắm sợi dây giật mạnh là mấy chú gà phải hoảng hốt vọt chạy ra khỏi khu vườn như bị chó đuổi.

Nhìn những luống cải xanh, cải xạ xanh rờn, lá nào lá ấy to hơn cả bàn tay người lớn, xòe rộng phủ kín cả gốc. Bác nói: “Những luống này, mấy bữa nữa là thu hoạch được”. Cạnh luống cải ngọt, là luống bông cải đang thời kì trở bông. Thoạt nhìn những bông cải hình thù như những chùm mào gà kết lại nhưng không phải là màu đỏ mà là màu trắng ngà. Trên mặt bông như có một lớp bụi phấn vàng vàng rắc mỏng, trông thật hấp dẫn. Đi hết các luống cải, gặp một luống rau ngò chỉ cao khoảng hai mươi phân chen chúc nhau vươn lên cao tìm ánh nắng mặt trời. Em cúi xuống bứt nhẹ chút lá, một mùi thơm dễ chịu thoảng qua, hấp dẫn đến kì lạ, làm em liên tưởng đến những bữa ăn mà mẹ thường mua ngò về, xếp từng cọng trên các đĩa thịt ram hoặc trộn vào rau sống làm cho bữa ăn thêm hấp dẫn và ngon miệng. Thấy chúng em đứng ngẩn ngơ mà ngắm nhìn các luống rau, bác mỉm cười bảo nhỏ: “Các cháu thích trồng lắm phải không? Hàng ngày đi học về, ghé vào đây, bác chỉ cho kĩ thuật trồng từng loại rau, giúp ba mẹ cải thiện bữa ăn. Say mê việc gì ắt làm được việc đó các cháu ạ! Thuở bác còn như các cháu, đi đến đâu có trồng tĩa là bác đứng nhìn, lân la hỏi kĩ thuật trồng, giờ mới nắm được cách thức trồng tĩa các loại rau đấy. Thấy các cháu mê nghề trồng rau, bác khoái lắm!”

Tạm biệt bác Chín Hạnh, chúng em ra về. Chân bước đi mà đôi mắt như dán vào các luống rau không muốn rời. Ao ước rồi đây mình cũng có một mảnh vườn, một vài luống rau nho nhỏ, đẹp xanh tốt như của bác Chín. Nhất định mình sẽ làm được. “Có chí ắt làm nên”.

BÀI LÀM

Nhà em ở thành phố, đất không rộng lắm nhưng bố em vẫn thích dành ra khoảng vài chục mét vuông để trồng rau. Bố bảo: “Hồi ở chiến trường lúc nào cũng thêm rau. Bây giờ về nhà phải trồng lấy ăn mới đã đời.

Thế là cái vườn nhỏ xinh xắn nhà em lúc nào cũng xanh tốt. Bố mẹ chia ra từng luống, đầu luống chạm tới hàng rào. Xung quanh vườn đều có hàng rào bao bọc, mấy chú gà cứ lượn quanh nhưng không sao vào được. Luống ngoài cùng là rau thơm, rau gia vị. Cả nhà em ai cũng thích ăn nên trồng luống ngoài cùng cho dễ hái. Húng quế, kinh giới, tía tô, ngò rí, ngò gai, hành, tỏi, ớt... cây nào, rau nào cũng xanh mơn mớn: Bố em thường tưới urê và nước sạch. Luống thứ hai là su hào. Bố em thích trồng loại “su hào trứng” củ không to nhưng trông rất xinh. Bố bảo: “Loại su hào này vỏ mỏng, không có xơ, vị ngọt, xào cũng ngon mà làm dưa ghém thì rất tuyệt.

Luống thứ ba, trồng cải bắp cuộn. Trồng luống rau ai cũng thích mắt. Những cây cải cuộn tròn to như cái nón, chắc nịch và nặng lắm, em bê không nổi. Mẹ em thường bỏ tư, một bữa nhà em chỉ ăn hết một góc, còn lại đem biếu các cô chú nhà bên. Ai cũng khen bố em khéo tay làm vườn.

Luống rau cuối vườn em thích nhất. Cả luống bố em chỉ trồng có sáu cây rau cải. Nhưng mà to lắm, cây nào cây nấy to bằng cái nơm úp cá. Một cây bố em để cho lên hoa. Hoa vàng rất đẹp, để làm giống còn những cây khác, khi đã có ngồng, bố em chặt về, phơi héo rồi nén một vại dưa to.

Vụ rau đông sắp tàn, bố đã chuẩn bị rau xuân hè. Sáng nào bố cũng dậy sớm tưới rau. Các luống rau được bàn tay con người chăm sóc nên luống nào cũng tươi tốt xanh mơn mớn.

Mẹ bảo từ ngày bố về, nhà không phải mua rau mà bữa nào cũng có rau tươi để ăn.

Nơi em ở có một ngôi chùa cổ hay nhà bảo tàng, công viên hoặc một thắng cảnh nào đó thu hút khách thập phương đến tham quan. Em hãy tả lại cảnh đẹp đó.

BÀI LÀM

Cứ nói đến Hồ Gươm là em lại nhớ đến bài học lịch sử về giai thoại vị anh hùng trả lại kiếm cho thần Kim Quy. Tên gọi hồ Gươm hay hồ Hoàn Kiếm xuất phát từ đây.

Hồ Gươm nằm ở trung tâm thủ đô Hà Nội: Mặt hồ trong như chiếc gương soi hình bầu dục. Giữa hồ, trên thảm cỏ xanh rờn Tháp Rùa nổi lên lung linh. Khi mây bay gió thổi Tháp Rùa như dính vào nền trời bằng bênh xuôi ngược gió mây. Có lúc hồ trong veo như tấm kính, phản chiếu cảnh trời xanh mây trắng. Trên bờ hồ, dưới những tán lá cây phượng vĩ là những chiếc ghế đá mà sau những buổi chiều đi học về

em cùng các bạn ngồi đó để khoe điểm với nhau. Khi hè về, tiếng ve râm rân hòa lẫn tiếng chim trong các lùm cây tạo thành một bản hòa tấu kéo dài. Buổi sáng, khi ông mặt trời thức dậy chiếu những tia nắng đầu tiên xuống, mặt hồ như được dát vàng. Xa xa, cầu Thê Húc cong cong, màu đỏ son như chiếc lược đồi mồi. Đó là đường vào đền Ngọc Sơn, một di tích lịch sử. Trên cầu, em đã cùng chị thả những hạt cơm cho cá. Mỗi khi mưa, mặt hồ lại lăn tăn gợn sóng gọi cho em nhớ cảnh cá đớp mồi. Những chị liễu ở gần đó rủ mái tóc dài thướt tha xuống mặt đất như đang chải chuốt. Những anh cọ thẳng đứng, cao vút như muốn vươn tới trời cao. Vào những ngày hội hồ lung linh, rạo rực giữa muôn ngàn ánh đèn màu. Mọi người vui mừng ca hát, reo hò. Em cùng mẹ đến ngồi trên nhà hàng nổi ở mặt nước. Đó là nhà hàng Thủy Tạ. Cách đó không xa, một tòa nhà lớn mọc lên, đó là Bưu điện thành phố. Trên nóc nhà, chiếc đồng hồ lớn ngân nga điểm giờ. Lan tỏa đâu đây, mùi hương dịu dịu. Những bông hoa sữa đậu xuống vai áo người đi đường. Thảo nào, cái Hương bạn em cứ chun mũi vào hít lấy hít để như muốn tận hưởng cái giây phút kì thú.

Mai đây dù có đi xa, em cũng không thể nào quên được Hồ Gươm với mùi hương hoa sữa quen thuộc, nơi đã gắn bó với em trong suốt quãng đời thơ ấu với bao kỉ niệm đẹp.

“Ruộng lúa, nương dâu, bãi sắn, vườn cà...” tất cả đều là vẻ đẹp của quê hương. Em hãy chọn một trong cảnh ấy của quê mình để tả lại cho các bạn vùng đô thị biết về cảnh đó.

BÀI LÀM

Quê tôi thuộc đồng bằng chiêm trũng. Hình như cả cái dải đất hẹp miền Trung này, đồi núi đã chiếm hết bốn phần năm diện tích canh tác. Duy chỉ có vùng tôi, thiên nhiên đã dành cho người dân hai huyện này một dãy đất đồng bằng thẳng cánh cò bay. Đó chính là vùng đồng bằng thuộc huyện Lệ Thủy.

Nghe cái tên đã thấy ngập những nước là nước rồi. Cứ đến mùa thu và mùa đông thì dường như cánh đồng quê em chỉ là một màu trắng bạc. Nước ngập đến vài tháng. Vụ đông xuân người ta phải sử dụng tối đa các trạm bơm điện để chống úng mới cày, cấy được. Cả năm chỉ làm được hai vụ. Nhưng điều kì lạ là cả hai vụ đông xuân và hè thu đều đạt năng suất rất cao. Năm nào, cánh đồng cũng nhận được một lượng phù sa khá lớn từ sông Kiến Giang một nhánh của dòng sông Nhật Lệ bồi đắp nên. Bởi quê tôi không có năm nào là không có từ một đến ba trận lụt, bão mà thiên nhiên đã trút xuống trên đầu người dân ở đây.

bậm môi ra sức kéo. Bên “Hải đen” dường như yếu thế hơn, bị bên “Phúc mập” kéo dồn qua vạch ranh chừng nửa bước chân đang dồn mọi nỗ lực ghì lại. Giằng co chừng độ một phút. Bỗng “Phúc mập” buông tay, cả hai nhóm đều bị té ngã nằm chồng lên nhau ngổn ngang dưới đất. Những tràng vỗ tay, reo hò vang rộn. “Phúc mập” lồm cồm ngồi dậy, những giọt mồ hôi tròn như những hạt mưa chảy dài trên gương mặt còn đỏ gay, vội vã thanh minh: “Tớ đau bụng quá, không chịu nổi, với lại tại thằng Mạnh nữa, ôm không ôm chặt, cứ cẩu vào bụng tớ, đau chết đi được! Ngày mai sẽ phục thù!”

Giờ chơi trôi qua nhanh chóng. Tiếng trống báo giờ vào học đã điểm. Chúng em nhanh nhẹn trở về lớp. Gương mặt ai cũng hớn hở vui tươi. Thời gian đùa vui tuy ngắn ngủi nhưng thật ấn tượng, thật bổ ích.

BÀI LÀM

Chỉ còn vài phút nữa là hết giờ làm bài kiểm tra chất lượng giữa học kì. Mẹ biết không? Đây là thời điểm chộn rộn nhất của tiết học. Mọi người chen chúc nộp bài lên bàn cô giáo rồi lặng lẽ trở về chỗ ngồi, mặt ngóng ra cửa lớp, sân trường đợi chờ tiếng trống. Bỗng, tùng, tùng, tùng... ba tiếng trống vang lên rộn rã làm bể vụn khối không gian tĩnh lặng, báo hiệu giờ giải lao đã đến.

Trong phòng học, tiếng cười nói lao xao rộ lên. Ai cũng muốn nộp bài cho xong, kể chen người lẫn trông thật nhộn nhịp. Vài phút sau, từ các cửa phòng học túa ra không biết bao nhiêu mà kể những cánh áo đồng phục màu mây, chập chờn bay lượn giữa sân trường như những cánh bướm vào những ngày cuối xuân đầu hạ.

Sân trường vốn rất rộng vậy mà giờ đây chúng con có cảm giác như bị thu hẹp lại. Nó không đủ chứa những bước chân bay nhảy của tụi trẻ chúng con. Khắp cả sân trường và cả trên hành lang của những dãy phòng học, đâu đâu cũng rộ lên tiếng cười nói ríu rít y như một bầy chim hót vào buổi sáng mai vậy. Chốc chốc tiếng reo hò lại rộ lên thán phục, cổ vũ bởi một pha chơi đẹp mắt của một cầu thủ nào đó. Sôi nổi nhất có lẽ là chỗ quang nắng ở góc phải sân trường nơi các cầu thủ bóng đá của hai đội 5A và 5B đang tranh thủ thời gian tập dượt, chuẩn bị cho ngày hội “Phù Đồng” sắp tới. Dường như toàn bộ tụi con trai lớp 5A và rải rác một số đứa con gái trong lớp đều tụ tập ở đây động viên cổ vũ cho lớp mình. Xuất sắc nhất trong đội 5A có lẽ là bạn Thành, đội 5B là bạn Thịnh. Cả hai bạn đều là học sinh giỏi vòng thị xã năm lớp Bốn. Hai cầu thủ ấy là linh hồn của mỗi đội. Ở vị trí nào cũng thấy bóng dáng của hai bạn. Cả hai đều khỏe và tài ba chẳng kém nhau một chút nào. Mới năm phút đầu, được đồng đội đưa bóng tới, Thịnh nhanh nhẹn

như một con sóc, lửa bóng qua hàng hậu vệ, kẻ một đường bóng căng như sợi dây đàn, ghi bàn thắng đầu tiên cho đội mình. Tiếng hoan hô như làm vỡ tung cả sân trường. Lúc này đội 5A như hăng máu lên, mồ hôi bạn nào bạn nấy đổ ra như tắm. Thành đón bóng từ chân hai cầu thủ của mình đưa đến, lửa bóng qua được hai cầu thủ, chỉ còn hàng hậu vệ nữa. Tiếng hoan hô cổ vũ dậy lên:

– Chọc thủng hậu vệ! Chọc thủng hậu vệ!

Như được truyền thêm sức mạnh và bằng sự tài trí lanh lợi của mình, Thành hất nhẹ bóng vào đối phương, bóng dội lại vào chân Thành. Bằng một động tác luồn lách rất đẹp, Thành đưa bóng qua hàng hậu vệ. Và bất ngờ Thành tung một cú sút chân trái lắt léo. Quả bóng như một chiếc lá vàng bay chui lọt vào khung thành, gỡ hòa cho đội mình. Một lần nữa, tiếng reo hò như làm rung chuyển cả khung trường: Hoan hô Đức Thành! Hoan hô Đức Thành!

Dưới những gốc phượng tán lá sum suê, những bạn gái tùm năm tùm bảy chơi trò banh dứa, nhảy dây... Nhìn những sợi dây tung lên lượn xuống nhịp nhàng trong những đôi chân thoăn thoắt của các bạn, mới thấy hết vẻ điệu nghệ của những cây nhảy lành nghề. Thật là một trò chơi bổ ích và hấp dẫn, phải không mẹ. Và còn đây nữa, trên hành lang của lớp học, các thầy cô giáo trong những bộ y phục chỉnh tề với màu sắc trang nhã đi đi, lại lại ngắm nhìn những đứa học trò thân yêu của mình đang nô đùa bay nhảy giữa sân trường mà lòng rộn lên bao niềm vui của tuổi thơ. Hai nhịp trống ba bỗng vang lên. Không gian như ngưng đọng lại trong giây lát, rồi tiếng rào rào của muôn ngàn bước chân vội vã đi về hướng của lớp mình. Hai mươi phút giải lao giữa giờ kết thúc. Trả lại sân trường sự yên ắng với những tiếng chim sơn ca.

Chao ôi! Vui quá, sôi nổi và bổ ích quá! Ước gì suốt cả năm học, tiết trời lúc nào cũng sáng đẹp như hôm nay, để chúng em luôn có được những giờ giải lao sảng khoái và thú vị như thế này.

Cảnh tan trường sau các buổi học thường mang đến những cảm giác thích thú, thoải mái cho tuổi học trò. Em hãy tả lại quang cảnh ấy ở trường em.

BÀI LÀM

Trời đã về chiều, nắng trên sân trường đã tắt. Chỉ còn gió lao xao trên những tán cây bàng, cây phượng. Ngoài quốc lộ động cơ xe máy ì ầm vọng vào. Chúng em đang học tiết cuối của buổi học hôm nay.

Một hồi trống dài bỗng vang lên rồi tắt lịm trong không gian.

Từ các cửa lớp, học sinh ủa ra như ong vỡ tổ. Màu áo đồng phục trắng cả sân trường. Tiếng bước chân xen lẫn tiếng nói cười rộn rã. Tốp năm, tốp ba vừa hướng ra cổng trường vừa chuyện trò sôi nổi. Những bạn có điểm cao vẻ mặt hớn hởi nói nói cười cười tíu tít. Mấy bạn nam hiếu động rượt đuổi nhau huỳnh huých. Dòng người tuôn ra cổng trường mỗi lúc một đông. Hai cánh cửa sắt đã mở rộng. Phía bên ngoài rất đông phụ huynh đang chờ sẵn để đón con em của mình. Tổ trực cùng thầy chủ nhiệm ôm mấy cái biển hiệu và hai đoạn dây giăng ngang cho học sinh đi qua. Xe cộ hai đầu dừng cả lại nhường đường cho tụi nhỏ chúng em. Từ trong cửa trường các khối lớp, theo trình tự tiến ra cổng rồi tỏa ra hai phía. Cuối cùng là những bạn đi xe đạp. Khi học sinh đã thưa dần, con đường được khai thông, và dòng người cùng xe cộ lại tấp nập ngược xuôi. Em cùng bạn Đức thông thả đạp xe, khoan khoái tận hưởng niềm vui sau một buổi học đạt kết quả tốt. Chúng em luôn nhớ lời cô dặn, phải nghiêm túc chấp hành luật lệ giao thông. Không dàn hàng ba, hàng bốn trên đường, không lạng lách đánh võng gây tai nạn cho người đi đường. Hai đứa chúng em vui vẻ chuyện trò một cách rôm rả, đến ngã ba, hai đứa mới chấm dứt để chia tay nhau, hẹn trưa mai sẽ gặp lại.

Chỉ vài phút nữa thôi, chúng em đã về tới nhà, về với mái ấm gia đình mà bố mẹ, anh chị em đang chờ đợi. Trong bữa cơm tối quây quần bên mâm cơm sốt dẻo, em sẽ khoe với cả nhà con điểm mười môn toán mà cô Hạnh đã cho cùng với lời tuyên dương trước lớp. Nghĩ tới đó, em bất chợt nóng bừng cả hai má.

Em đã từng chứng kiến cảnh đường phố ồn ào, nhộn nhịp, hối hả trong lúc trời vẫn vũ chuyển mưa và mưa ào ào đổ xuống. Hãy tả lại cảnh đó.

DÀN BÀI CHI TIẾT

1. Mở bài:

Giới thiệu quang cảnh cần tả: Trên đường phố ồn ào hối hả, gió bắt đầu thổi mạnh, mây đen kéo đến che kín cả bầu trời... Ra khỏi sân trường, em vội vã trở về nhà.

2. Thân bài:

a. Tả bao quát:

- Mây xám kéo đến che kín cả bầu trời, Gió bắt đầu chuyển mạnh.
- Tiếng sấm, sét thỉnh thoảng gầm lên...
- Gió thổi mỗi lúc một mạnh hơn.
- Trên đường những đám bụi bay mù trời, đây đó những ngọn gió

xoáy bốc từng cột bụi cuốn theo những rác rưởi trên đường dựng thành những cột rác xoay tròn bốc cao lên không trung.

b. Tả chi tiết

- Cây hai bên đường rạp mình cúi xuống theo chiều gió. Cành cây khô rơi gãy đầy đường.
- Hàng quán hai bên đường đông chật người đứng.
- Trên đường các phương tiện giao thông bấm còi, bật đèn lao nhanh.
- Mưa ào ào đổ xuống như người ta vãi cát...
- Trời dịu lại, mọi người lại hồi hả ra đường trở về.

3. Kết luận:

- Quang cảnh sau khi mưa: cảnh vật, đường phố và con người?
- Cảm nghĩ của em về cơn mưa.

BÀI LÀM

Trước hồi trống tan trường chừng ba, bốn phút, bất chợt một cơn giông kéo đến. Không gian tối sầm hẳn lại. Học sinh các lớp nhốn nháo vì những đợt gió mạnh từ ngoài lùa vào. Các cánh cửa đánh sầm sầm, chúng em ai nấy đều sắp gọn sách vở bỏ vào cặp.

Vừa mới ra khỏi sân trường, mây đen ồ ạt kéo đến che kín cả bầu trời. Gió thổi mỗi lúc một mạnh hơn. Những đám bụi mù trời theo gió bay cao. Thỉnh thoảng những luồng gió xoáy bốc cát bụi rác rưởi dựng thành những cột bụi di chuyển trên mặt đường rồi bốc cao lên không trung như một bầy chim vỡ tổ. Hàng cây cao vút hai bên đường rạp mình theo gió, cành cây khô rơi xuống lòng đường loạn xạ. Trên đường xe ô tô, xe máy bấm còi inh ỏi. Máy chiếc xe đạp lao đi vun vút bất chấp các cành cây khô nằm chắn trên đường. Máy người đi bộ vội tạt sang hai bên lề, vừa chạy vừa ngược mắt nhìn trời. Những hàng quán hai bên đường đã chật cứng người. Những tiệm uốn tóc, cà phê, hủ tiếu... vội vàng căng những tấm bạt che. Gió hơi dịu lại một chút và mưa bắt đầu đổ xuống. Hết đợt này đến đợt khác. Dường như có bao nhiêu nước trời đổ xuống bấy nhiêu. Hai bên lề đường, nước chảy thành dòng cuốn theo bao nhiêu là rác rưởi. Mặt đường sạch bóng, cứ tưởng như ai đó vừa mới dọn xong.

Mưa tạnh hẳn. Bầu trời trong trở lại. Không gian thật thoáng đãng. Em cảm thấy như vạn vật tươi trở lại. Cây cối rung mình hắt những giọt mưa còn lại rơi xuống lòng đường lộp độp. Con người như khỏe ra, rạng rỡ hơn, tươi vui hơn. Lúc này, em mới thầm cảm ơn cơn mưa đã đem đến cho vạn vật những khoảnh khắc tươi mát dễ chịu.

BÀI LÀM

Tiết học cuối chưa tan, vậy mà lớp nào cũng nhốn nháo. Bầu không gian như sụp xuống. Mấy đợt gió mạnh thổi, thốc vào làm các cánh cửa đập vào tường rầm rầm. Trống tan trường vang lên, chúng em ùa ra sân vội vã bước nhanh về nhà.

Trên nền trời, mây đen không biết từ đâu kéo về trùm kín cả bầu trời, giống như ai đó tung một tấm chăn khổng lồ che kín cả không gian. Gió bắt đầu thổi mạnh từng cơn một, mạnh dần lên. Lá cây hai bên đường đổ xuống rào rào và bị gió cuốn đi xa tít. Thỉnh thoảng những cơn lốc xoáy xuất hiện cuốn bụi bay mù trời, tạo nên những cột bụi giống như hình cái phễu khổng lồ quay tít lên cao. Hai hàng cây xà cừ, bạch đàn, phi lao dọc theo con lộ cúi rạp mình xuống như tránh các cơn gió mạnh. Đôi nhánh cây khô vẫy mình kêu răng rắc, gãy rơi xuống lòng lề đường. Xe hơi, xe gắn máy bật đèn, bấm còi, nhấn ga vùn vụt lao đi. Xe xích lô, xe đạp, người đi bộ cũng hối hả không kém. Nhiều người đã tạt vào các mái hiên của những hàng quán. Còn các tiệm tạp hóa, cà phê, hủ tiếu... cũng vội vàng thu dọn để tránh mưa. Thỉnh thoảng những ánh chớp lóe lên rạch dứt cả bầu trời kèm theo những tiếng nổ đin đang tai nhức óc. Rồi tiếng sấm ầm ầm nổi lên dai dẳng...

"Mưa! Nhất định sẽ có mưa to". Tiếng ai đó vang lên chưa dứt thì đột nhiên trời ngưng gió, em và các bạn lao nhanh về nhà. Cả con đường đổ về nhà em, ai nấy đều đang hối hả chuẩn bị đón một cơn mưa to sắp ập xuống. Em vừa bước vào nhà thì chính là lúc cơn mưa bắt đầu vãi hạt. Ban đầu chỉ nghe tiếng lộp độp, lộp độp, sau đó mạnh dần lên, rồi mưa tuôn xuống rào rào, xối xả trên mái nhà, mặt đường... Muôn nghìn giọt mưa đổ xuống những mái tôn tạo nên một âm thanh chát chúa liên hồi, át cả tiếng người nói. Ngoài trời, vạn vật bị bao trùm bởi một màn mưa màu trắng xám. Mưa mỗi lúc một to. Nước đổ thành dòng chảy từ cao xuống thấp, cuốn theo cả những rác rưởi, bụi bẩn trên mặt đất tuôn xuống các con kênh, con rạch. Hết trận này đến trận khác. Dường như ông trời, dẫu trữ được bao nhiêu nước, giờ đây vãi xuống cả vạn vật, tắm gội cho muôn loài, muôn vật được sạch sẽ thơm tho. Thiên nhiên cũng thật biết điều. Hễ thấy mặt đất khô hạn, tiết trời oi bức, khó chịu là lo cho vạn vật những khoảnh khắc tắm gội, lau chùi sạch sẽ như hôm nay. Khoảng một tiếng đồng hồ sau, mưa mới tạnh hẳn. Không khí oi nồng biến mất, nhường lại cho một không gian trong sạch, tươi mát và vô cùng dễ chịu. Lúc này, đứng ở trong một quán hủ tiếu, nghe tiếng bà chủ quán cầu nhàu: "Mưa gió thế này, bán chác làm sao được. Ông trời cứ làm tội tôi hoài!" Nhưng em lại nghĩ khác. Ông

trời đã thương con người đấy chứ. Mưa làm cho khí trời mát mẻ, cây cối và con người đều dễ chịu, vạn vật đều vui tươi. Sao lại bảo ông trời làm tội?

Em bước ra vườn hoa trước nhà, ngắm những chùm hoa đang tươi lên, đẹp ra mà cảm ơn trời đã ban tặng một trận mưa mát mẻ.

Mở đầu cho một tuần học, trường em thường tổ chức buổi lễ chào cờ. Em hãy tả lại quang cảnh buổi lễ ấy.

BÀI LÀM

Thứ hai nào cũng vậy, em thường đến lớp sớm hơn mọi ngày. Vì đó là ngày chào cờ đầu tuần.

Trời hôm nay đẹp quá! Những đám mây trắng xốp bay nhõn nhõn trên bầu trời xanh ngắt. Tại chỗ truy bài, chúng em đã có mặt đầy đủ. Các thầy giáo, cô giáo đã đi đôn đốc nhắc nhở chúng em, cố gắng truy bài cho nhau thật tốt. Trong phòng ban giám hiệu, cô hiệu trưởng và cô tổng phụ trách đội đang chuẩn bị cho lễ chào cờ.

Tiếng trống báo hiệu tập trung vang lên. Từ phía các cửa lớp, từng hàng đôi, hàng đôi vừa đi vừa giậm chân theo nhịp trống tiến bước về vị trí chào cờ. Khi cả trường đã ổn định, tiếng hô đồng dục của bạn liên đội trưởng vang lên từ loa phóng thanh: “Nghiêm! Chào cờ... Chào! Từng bàn tay búp măng xinh xinh của các đội viên giơ lên trước đỉnh trán mắt hướng về quốc kì. Lá cờ đỏ sao vàng được từ từ kéo lên cao theo nhịp hát của bài quốc ca. Bài hát nhắc chúng em nhớ đến bao chiến sĩ dũng cảm đã ngã xuống cho Tổ quốc được độc lập tự do. Đứng trước các học sinh, các thầy cô cũng nghiêm trang hướng về lá cờ với một ánh mắt đầy vẻ xúc động. Khi bài quốc ca, đội ca kết thúc, cô tổng phụ trách cất tiếng hô đồng dục: “Vì Tổ quốc xã hội chủ nghĩa, vì lí tưởng Bác Hồ vĩ đại, sẵn sàng!” Cả trường dậy lên lời đáp: “Sẵn sàng! Sẵn sàng! Sẵn sàng!” Âm vang ngân dài, bay xa không dứt, làm lay động cả bầu không gian. Những chú chim chào mào, sáo sậu... hoảng hốt bay lên không trung rồi từ từ sà về đậu đầu đó trên các lùm cây tán lá. Bạn liên đội trưởng kính mời cô hiệu trưởng lên nhận xét lễ chào cờ và phổ biến kế hoạch trong tuần. Cô khen chúng em nghiêm túc trong buổi lễ. Sau đó cô nhận xét biểu dương những gương tốt, việc tốt trong tuần qua và phổ biến công việc tuần tới. Buổi lễ kết thúc trong bài hát “Như có Bác Hồ trong ngày vui đại thắng”.

Chúng em lần lượt vào lớp để bắt đầu tiết học đầu tiên của một tuần lễ mới. Hình ảnh lá cờ Tổ quốc như vẫn còn thấp thoáng đâu đây. Mái trường thân yêu với những buổi lễ chào cờ tuần mãi mãi sẽ không phai mờ trong tâm trí chúng em.

BÀI LÀM

Sáng nay, sân trường như tấp nập nhộn nhịp hẳn lên. Chưa đến giờ đầu tuần mà mọi người đã đến khá đầy đủ. Nhìn từ xa như có một đàn bướm trắng rập rờn bay lượn trong nắng sớm. Màu áo, màu khăn quàng và cặp sách hòa lẫn trong màu sương sớm bàng bạc tạo nên một bức tranh kì ảo nhiều màu sắc sặc sỡ.

Đây đó trên sân trường từng tốp học sinh tụm năm, tụm ba chuyện trò rôm rả. Dưới những gốc me, phượng vĩ khá đông những bạn gái quây quần thành vòng tròn xem một số bạn đang chơi trò banh đĩa. Ở những chỗ trống nắng, các bạn nam, chia thành từng đôi một chơi trò đá cầu. Một số khác đứng xung quanh vừa quan sát vừa động viên cổ vũ. Thỉnh thoảng tiếng reo hò rộ lên bởi những đường cầu lắt léo đẹp mắt. Trên hành lang của các lớp học, rải rác từng tốp đang truy bài lẫn nhau. Tại khu vực lễ đài trước cửa phòng ban giám hiệu, thầy tổng phụ trách đội đang hướng dẫn lớp trực nhật chuẩn bị hai hàng ghế cho các thầy cô và treo sẵn lá quốc kì lên đỉnh cột, đặt tượng Bác Hồ và bình bông lên bàn. Tất cả đã chuẩn bị đầy đủ trong tư thế sẵn sàng.

Bỗng, một hồi trống từ phòng bảo vệ ngân vang, kéo dài trong không gian như giục giã mọi người nhanh chân về vị trí tập hợp của lớp mình. Một phút sau, các khối lớp, dưới sự hướng dẫn của các thầy cô chủ nhiệm đều đã chỉnh tề đội ngũ. Duy chỉ có khối lớp Một, các thầy cô chủ nhiệm phải vất vả chạy lên, chạy xuống giúp các em đứng vào đúng vị trí của lớp mình. Trên lễ đài, thầy tổng phụ trách đội điều khiển các lớp chỉnh đốn lại đội hình và kiểm tra sĩ số của từng lớp. Vài phút sau, đội hình đã ổn định, thầy trở lại vị trí nơi đặt chiếc micro và âm li. Ở phía dưới đội hình, tiếng nói chuyện rì rầm vẫn kéo dài râm ran.

Sau cái gật đầu của cô hiệu trưởng, thầy tổng phụ trách đội cầm chiếc micro tiến về phía trước, chính giữa đội hình rồi đồng dục hô to:

– Nghiêm!

Không ai bảo ai, tự động nghiêm trang như một người lính trong đội ngũ. Không gian như ngưng đọng lại trong giây phút. Em có cảm giác như lúc này, những cành phượng, cành me xưa nay vốn hay đùa nghịch, giờ cũng lặng im không một cử động. Tiếng loa lại vang lên rành rọt trước lễ đài.

– Hướng về quốc kì nước cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam, chào cờ... chào! Quốc ca!

Bản nhạc trầm hùng cất lên giữa không gian tưởng như không một tiếng động nhỏ nào, làm cho âm thanh bài ca thêm rộn rã, trang nghiêm và hào hùng. Hàng trăm cặp mắt đắm đắm hướng lên đỉnh cột cờ, nhìn

ngọn quốc kì phần phật tung bay trong gió sớm. Bản nhạc kết thúc bằng một âm điệu trầm ấm ngân dài. Từ hàng đầu của lớp Năm A, bạn Phi Ngân liên đội trưởng từ từ tiến về phía thầy tổng phụ trách Đội, cầm chiếc micrô đồng dục đọc năm điều Bác Hồ dạy thật nghiêm trang và kính cẩn. Nghi thức chào cờ được kết thúc bằng một châu trống Đội nghe náo nức và rộn rã lòng người.

Phần nội dung sinh hoạt đầu tuần mở đầu bằng báo cáo rõ kết quả của lớp trực do cô Hoàng Lan đọc. Lớp dẫn đầu toàn trường lần này là lớp Năm B. Cô mời cả lớp đứng dậy, biểu dương tinh thần học tập, ý thức tổ chức kỉ luật và sự cố gắng vươn lên trong phong trào thi đua “gương tốt, việc tốt”, lập thành tích chào mừng ngày hội truyền thống các nhà giáo Việt Nam 20 – 11. Một tràng pháo tay rộ lên kéo dài không ngớt. Mãi đến lúc cô ra hiệu mới thôi. Cuối cùng, cô hiệu trưởng lên nhận xét, nhắc nhở toàn trường một số việc cần thiết trong tuần. Buổi lễ kết thúc trong niềm vui hân hoan phấn khởi. Tiếng trống Đội vang lên như giục giã thôi thúc chúng em, reo vui cùng chúng em thắng lợi trong tuần đầu của phong trào thi đua. Các thầy cô đã “tất cả vì học sinh thân yêu” chả lẽ chúng em không thể “tất cả vì thầy cô” của mình được sao!

Ngồi trong phòng học của mình mà không khí buổi chào cờ như còn lắng đọng mãi trong em. Một không khí vừa trầm mặc trang nghiêm biểu hiện của một niềm tôn kính, lại vừa hào hùng kiêu hãnh về một dân tộc anh hùng. Ngoài kia, trong các vòm lá xanh um của cây me, cây phượng, mấy con chim đang nhảy nhót hót ca hòa cùng với chúng em niềm vui của một buổi học đầu tuần.

BÀI LÀM

Sáng thứ hai nào cũng vậy, em đến trường sớm hơn mọi ngày để dự buổi lễ chào cờ đầu tuần của trường.

Lúc này, ông mặt trời vừa ló dạng tròn như một quả cầu lửa. Tiết trời vẫn còn se se lạnh. Trên những chiếc lá, những giọt sương đêm đọng lại được bình minh rọi sáng, trông chúng như những hạt hồng ngọc phát ra những tia óng ánh. Đâu đó, những chú chim sẽ chuyển từ cảnh này sang cảnh nọ, miệng riu rít hót ca chào mừng ngày mới.

Lát sau, sân trường đã nhộn nhịp hẳn lên. Đúng bảy giờ, ba tiếng trống hiệu đồng dục vang lên. Ai nấy đều gọn gàng trong bộ sơ mi trắng, quần xanh váy xanh. Riêng khối lớp Ba, Bốn, Năm lại được tô điểm thêm chiếc khăn quàng đỏ thắm trên vai, trông bạn nào cũng dễ thương, dễ mến. Mọi người nhanh chóng đứng vào vị trí quy định. Hiệu lệnh của thầy tổng phụ trách Đội vang lên mạnh mẽ: “Chào cờ... Chào!” Hàng loạt cánh tay đưa lên, hàng nghìn con mắt hướng về lá Quốc kì. Bài

hát quốc ca hùng tráng cất lên. Lúc này trước mắt em như hiện ra cảnh đoàn quân Việt Nam thắng trận đang rầm rập tiến về quảng trường Ba Đình lịch sử để nghe Hồ Chủ tịch đọc bản Tuyên ngôn Độc lập. Lá cờ đỏ sao vàng được hai bạn nữ trong đội nghi thức từ từ kéo lên theo nhịp đi của bài hát. Nhìn lá cờ kiêu hãnh tung bay trong gió, lòng em thấm thía một nỗi biết ơn đối với các vị anh hùng đã xả thân vì độc lập tự do của Tổ quốc, vì cuộc sống thanh bình của chúng em hôm nay và của muôn vạn ngày sau. Kết thúc bài quốc ca, chúng em lại hát tiếp bài Đội ca. Nhịp trống dồn dập như khơi dậy mạch truyền thống ngàn xưa của cha anh mà lớp trẻ hôm nay đang tiếp bước, như thôi thúc động viên cổ vũ.... Thật là tự hào và cũng thật là kiêu hãnh về thế hệ trẻ Việt Nam xưa và nay không hổ thẹn với cha anh. Bất chợt, em nhớ đến câu thơ của bác Tố Hữu:

*“Lớp cha trước lớp con sau
Đã thành đồng chí chung câu quân hành”.*

Buổi lễ chào cờ kết thúc trong điệu nhạc trầm ấm oai hùng. Chúng em ngồi ngay ngắn lắng nghe thầy phụ trách thi đua nhận xét kết quả của tuần qua. Lớp nào về nhất, lập tức ở khu vực đó vang lên tiếng reo hò vui mừng, tiếng vỗ tay đôm đốp, khuôn mặt bạn nào, bạn nấy rạng rỡ hẳn lên. Rồi những tiếng xì xào bàn tán nổi lên.

Phần cuối của buổi lễ là phần dặn dò của cô Hiệu trưởng. Giọng cô vang lên trầm ấm như nhắc nhở chúng em phải học tập tốt hơn để không phụ lòng và công lao của các vị anh hùng đã ngã xuống.

Buổi lễ chào cờ đầu tuần ngắn gọn nhưng rất có ý nghĩa. Chúng em vào lớp mang theo một tâm trạng rạo rực của ngày mới đầu tuần – ngày thứ Hai.

Có một lần nào đó em chứng kiến được cảnh ở một nhà ga (bến xe, bến đò) lúc tàu (xe, đò) khởi hành hoặc cập bến. Hãy tả lại quang cảnh đó cho các bạn trong lớp cùng nghe.

BÀI LÀM

- “Con xem hộ mẹ mấy giờ rồi?
- Mẹ chờ con chút xíu.

Ngước nhìn đồng hồ treo tường, kim đồng hồ chỉ đúng mười bảy giờ, mình vội trả lời mẹ:

- Mười bảy giờ đúng rồi mẹ ạ! Mẹ cho con đi đón bố với nhé!”

Hai mẹ con mình vừa mới đến bến xe chưa được năm phút thì một chuyến xe đò cũng vừa trờ tới. Từ trong phòng đợi, một số người đi đón

người nhà như hai mẹ con mình nhấp nhò đứng dậy, dăm dăm nhìn về hướng chiếc xe đồ vừa đỗ lại. Một số chú chạy xe lòi, hon đa ôm, xích lô và cả xe ba gác nữa đang đứng đầy ở hai cửa xe. Cửa vừa mới mở, lần lượt hành khách xách va li, hành lí từ trong xe bước xuống đã được các chú chạy xích lô nhanh nhẹn xách hộ hành lí, cầm tay dẫn đi. Có người còn đứng lại, đưa mắt quan sát như muốn tìm người nhà, người quen. Trên mui xe, người phụ xe thoăn thoắt mở dây buộc hàng hóa, chuyển đồ xuống dưới cho khách. Tiếng gọi, tiếng kêu, tiếng chào mời âm ỉ cả lên. Mẹ mình bảo: “Mẹ trông xe, con chạy lại xem bố có đi chuyến này không?” Mình bước vội đến chỗ xe đậu, thấp thỏm mong bố sẽ về chuyến xe này. Khách đã ra về quá nửa, trong xe chỉ còn dăm bảy người đang lúi húi buộc hành lí của mình để xuống xe. Không thấy có bố, mình bước lại gần bác tài hỏi nhỏ: “Thưa bác, đây là chuyến xe thứ mấy ạ?” Bác quay lại nhìn mình mỉm cười: “Cháu đi đón bố hay mẹ phải không? Xe của bác về chuyến nhất đấy! Còn ba chuyến nữa cháu ạ!” Mình cảm ơn bác rồi chạy về với mẹ: “Bố chưa về mẹ ạ! Con hỏi bác tài, bác bảo xe bác về chuyến đầu, còn những ba chuyến nữa. Chắc là bố đi chuyến sau”.

Lúc này một số người đi đón, chưa thấy người nhà cũng đã trở lại phòng đợi. Nắng đã bắt đầu nhạt dần. Bãi đỗ xe cũng đã thưa người đi lại. Thỉnh thoảng một vài chiếc xe hon đa đảo một vòng quanh bãi, rà sát vào phòng đợi như tìm kiếm ai, rồi đột nhiên rú ga vọt ra cổng để lại một làn khói mờ tan nhanh trong sương chiều. Trong phòng đợi, những người đi bán dạo tay xách, nách bụng, đi hết người này đến người khác đơn đả mời chào: “Dì mua giùm con chục bánh! Chú mua thuốc! Vé số ngày mai đây!...” Hình như giờ này, chỉ còn những người bán thuốc lá có vẻ bán được hơn cả. Khách đợi, muốn đốt thời gian nên người mua một vài điếu, kẻ mua một bao. Chị bán thuốc chạy lăng xăng qua lại ra chiều phấn khởi lắm. Trời chưa tối mà bóng đèn trong phòng đợi và ngoài bãi đậu đã bật sáng tự bao giờ. Hai mẹ con mình dắt xe lại dưới bóng đèn cao áp gần cổng ra vào. Mẹ mình nói: “Trời sắp tối rồi, đứng ở đây, bố con dễ nhận thấy”. Vừa mới dắt xe đi được một đoạn đã thấy chuyến xe khách thứ hai từ ngoài cổng rẽ vào bên đậu. Lại một tốp nữa, chừng năm bảy ông xích lô, ba gác... chạy lèo đèo theo hông xe và đuôi xe để đón khách. Chiếc xe dừng lại. Cảnh tượng y như chiếc xe đầu diễn ra. Cửa mở, hành khách từ từ bước xuống: “Bố về rồi mẹ ạ! Mẹ đứng đây, để con chạy lại với bố kéo bố tìm mất công”. Mình nhảy vội xuống xe, lật đật chạy về hướng xe đậu: “Bố! Bố!” Hình như không nghe được tiếng mình gọi, bởi âm thanh của những chiếc xe máy, tiếng người gọi nhau âm ỉ... Bố mình lách người ra khỏi đám đông, đặt hành lí xuống, đứng nhìn quanh nhìn quất.

– Bố! Con gọi mãi mà bố chẳng nghe!

Nét mặt bố mình rạng rỡ hẳn lên, lúc này mẹ mình cũng vừa dắt xe đến nơi.

– Hai mẹ con chờ lâu chưa?

– Khoảng hai mươi phút rồi. Anh đưa túi nhỏ cho em rồi bỏ túi du lịch lên ba ga trước, ta về đi!

Bố cho xe nổ máy, bật công tắc đèn, xe từ từ lăn bánh. Qua khỏi cổng, nó trườn lên con lộ sáu mươi, lướt nhanh về khu trung tâm thị xã ngập tràn ánh điện.

BÀI LÀM

Trên sân ga, một đoàn tàu đã chờ sẵn, dài như một con rắn khổng lồ, bất động. Những khung cửa sổ mở rộng như những con mắt tò mò. Người đổ về các cửa toa, bước đi vội vã. Tiếng một cô gái trong treo vang lên lanh lảnh trên loa phóng thanh càng làm tăng thêm không khí khẩn trương nhộn nhịp.

Một gia đình chắc là về thăm quê, gồm có bố mẹ và hai đứa con. Ông bố thì xách hai tay hai chiếc va li du lịch, bà mẹ bế đứa con chừng ba tuổi, tay kia xách chiếc làn, bên trong nhô lên đầu một cái chai và mấy chiếc bánh mì. Đứa con lớn chừng năm tuổi, một tay cầm khăn mặt, một tay nín áo bố. Nó bước những bước vội vàng, hốt hoảng chỉ sợ bị tụt lại lạc mất bố mẹ. Mấy anh thanh niên khoác vai nhau bước chậm rãi, chuyện trò âm ỉ, thỉnh thoảng chỉ chỉ, trỏ trỏ rồi phá lên cười. Một cô gái sau khi đưa bà mẹ già lên toa, chạy xuống đứng dưới đất ngóng lên cửa sổ nói chuyện. Từ bên trong, bà mẹ ló đầu qua cửa sổ nói to như sợ cô gái không nghe thấy: “Thôi con về đi! Đừng bận tâm về mẹ!” Cô gái “vâng” một tiếng nhỏ nhẹ nhưng vẫn đứng nguyên chỗ cũ. “Con đã điện cho chị Hai đón mẹ rồi đấy! Mẹ nhớ ra cửa đứng ở cột đèn cao áp để chị Hai thấy, đừng chạy đi đâu mẹ nhé!” Tuy dặn dò cẩn thận nhưng cô gái vẫn đứng dưới cửa toa tàu nhìn mẹ già với một vẻ bùi ngùi lo lắng. Ấu đó cũng là tâm trạng của những người con khi phải để mẹ già đi một mình không có người thân bên cạnh.

Loa phóng thanh đã báo giờ tàu chạy. Trên sân ga, những người chậm chạp nhất cũng đã lên hết các toa. Lúc ấy các nhân viên mặc đồng phục nhà ga, tay cầm cờ nhỏ tỏa về các phía. Trước cửa ga, bước ra một người đường bệ với cái vòng tròn như vòng của các cô đồng diễn thể dục. Bố mình nói đó là ông trưởng tàu. Ông ta đưa còi lên thổi một hồi dài. Tiếp đến là tiếng còi tàu cất lên từng hồi, từng hồi một. Con tàu giật khê lên mấy cái rồi từ từ lăn bánh, trườn đi như con rắn khổng lồ. Những người trên sân ga đứng lặng đưa một cánh tay lên cao vẫy qua vẫy lại tạm biệt người thân. Vài người cố đi dọc theo con tàu một đoạn như không muốn rời xa người đi.

Cô gái tiễn mẹ ban nãy đứng cách mình không xa, chợt nói to: “Mẹ ơi! Mẹ nhớ mặc áo ấm vào nhé!”

Sân ga lát sau đã trở lại yên ắng. Những người đưa tiễn lần lượt rời khỏi sân ga một cách chậm chậm.

NHỮNG ĐOẠN VĂN THAM KHẢO

LÚC TÀU VÀO GA

... “Bỗng có tiếng còi tàu rúc từ xa nghe rờn rợn. Rồi tiếng bánh xe nghiêng ầm ầm trên đường ray. Con tàu như một con rắn khổng lồ đen trùi trùi xuất hiện. Từ mũi con rắn khổng lồ ấy phụt lên những luồng khói trắng từ từ tan nhanh trên bầu trời xanh. Từ những ô cửa sổ đoàn tàu, lộ ra những cánh tay vẫy vẫy, những khuôn mặt như ngóng trông ai.

Con tàu chậm chậm tiến vào sân ga. Tàu dừng hẳn. Người lên xuống chen chúc ở các cửa toa. Tiếng gọi nhau í ới. Tiếng chào gặp nhau vang lên, dạt dào niềm vui và phấn khởi. Đoàn người lần lượt hướng về cửa ra trông như đi trẩy hội. Kẻ khoác ba lô, người kéo va li... gương mặt người nào người ấy toát lên vẻ phấn chấn, tươi tỉnh sau một cuộc hành trình dài hàng trăm, hàng ngàn cây số...”

... “Tiếng còi tu tu, tiếng bánh xe nghiêng trên đường ray ầm ầm, ken két. Mọi người vui mừng nhòm dây ngóng ra cửa sổ. Đoàn tàu tiến vào ga chậm chậm rồi dừng hẳn lại. Tiếng một cô gái vang lên từ loa phóng thanh: “Tàu đã đến ga Sài Gòn. Xin quý khách thu dọn hành lý để xuống tàu. Mời quý khách đi theo cửa sổ một phía đầu đoàn tàu và cầm sẵn vé trên tay”.

Những toa xe từ từ mở cửa, hành khách ở các toa đổ xuống. Nét mặt ai cũng mệt mỏi bơ phờ sau một chuyến đi dài, nhưng ánh mắt họ lại ánh lên một niềm vui vì được trở về nhà. Cảnh gặp mặt diễn ra thật cảm động. Mọi người ôm chầm lấy nhau tay bắt mặt mừng chuyện trò rôm rả. Trong khi đó bác tìm ông, bất chợt tôi bắt gặp cảnh sum họp của một anh bộ đội với bà mẹ. Bà tuổi đã cao ôm lấy anh con trai, mắt nhòa lệ làm cho ai nhìn thấy cũng không cầm được nước mắt.

Lúc này không khí ở nhà ga thật hỗn độn với đủ thứ âm thanh: tiếng quát tháo của mấy anh bốc vác đang chuyển hành lý cho khách, tiếng cãi nhau của mấy chú xích lô tranh giành nhau khách, tiếng rao bán của mấy người hàng rong... Khách đã xuống gần hết mà mình vẫn chưa thấy ngoại đâu. Chợt mẹ gọi: “Hong Loan! Ngoại đây này!” Mình quay lại. Đúng là ngoại đây rồi. Mình chạy tới ôm chầm lấy ngoại, miệng chào hỏi rối rít. Mẹ vẫy một chiếc tắc xi đang đậu gần đấy, rồi đưa mọi người lên xe trở về nhà. Bây giờ, nhà ga đã yên tĩnh hơn, chỉ còn

tiếng bước chân của những anh bảo vệ, tiếng bàn tán lao xao của những người đi đón người thân không gặp đang sà vào các quán nước, ngồi đợi chuyến tàu sau. Nhà ga như tạm lắng vào sự yên tĩnh để chuẩn bị cho một hoạt động nhộn nhịp của chuyến tàu tiếp theo...”

Em hãy tả cảnh tấp nập ở đường phố lúc tan tầm hoặc lúc đi làm.

BÀI LÀM

Chiều nào cũng vậy, sau giờ tan học, em cùng các bạn trong lớp hòa vào dòng người xuôi ngược trên đường “Cách mạng tháng Tám” để về nhà.

Đường phố trong thời điểm này thật tấp nập vì giờ tan học cũng thường là lúc các công sở nghỉ việc. Xe cộ đi lại như mắc cửi và dòng người đi bộ nườm nượp trên các tuyến giao thông. Tiếng nói, tiếng cười, tiếng động cơ xe máy và vô vàn những tiếng động khác hợp lại, tạo nên một thứ âm thanh hỗn độn huyền ảo khắp đường phố.

Trên các vỉa hè, từng đoàn học sinh vai quàng khăn đỏ, tay ôm cặp lúu rúu theo nhau chuyện trò rôm rả. Thỉnh thoảng, các bạn dừng lại ở một quầy sách báo chỉ chỉ, trỏ trỏ, tìm kiếm “Thám tử lừng danh CoNan” hoặc “Túp lều của chú Tom” để về xin tiền mẹ mua, rồi lục tục kéo nhau đi. Hai bên hè phố, nhà cửa san sát. Cứ vài căn lại có một căn bán hàng. Chỗ thì bán sách báo, dụng cụ văn phòng, chỗ thì bán truyền hình, cát sét, băng nhạc... Dọc đường, tiếng nhạc xập xình, ti vi quảng cáo... y như một ngày hội. Giữa lòng đường, xe cộ hai chiều đông nghìn nghịt. Chiếc đồ xuôi Sài Gòn, chiếc ngược Bình Tây. Đến chỗ rẽ, dòng người, xe cộ thường tách ra nhiều luồng. Lòng đường như được dân ra, thoáng hơn. Nhưng rồi ít phút sau, không biết xe từ đâu lại bắt đầu ùn ùn chạt cứng cả lòng đường. Những chiếc xe buýt cao to chở công nhân ra về nhấn còi inh ỏi xin đường nhưng không tài nào vượt lên trước được. Xe gắn máy cố len lỏi thoát ra khỏi dòng xe đang kẹt cứng. Vừa nhấn ga vọt lên được một đoạn thì đến ngã tư gặp đèn đỏ, đành dừng lại với một vẻ tức tối hậm hực. Những chiếc xe ba gác, xích lô chở hàng thì thường hay chạy bạt mạng, tay nhấn ga, miệng la to “dô! dô! dô!” như người đi cứu hỏa.

Đẹp nhất, thong thả nhất trên đường vẫn là những nữ sinh trong tà áo dài trắng. Dường như các chị không bận tâm gì đến chuyện chạy nhanh hay chậm. Dòng người đi thì họ đi, dòng người dừng lại thì họ thảng lại, ung dung đứng đĩnh như người đi dạo phố. Phía ngã tư, dù có đèn báo hiệu nhưng chú cảnh sát giao thông vẫn đứng ở đấy để xử lí các tình huống bất trắc ở giao lộ. Thỉnh thoảng tiếng còi từ miệng chú vang lên: “Tuýt! Tuýt!...” nhắc nhở mọi người dừng lại vạch quy định

và tuân thủ đèn tín hiệu. Những cô chú công nhân đi làm về chở trên xe những đứa con vừa tan học. Chúng ngồi phía sau xe, mắt ngơ ngác ngắm dòng xe xuôi ngược. Những đứa trẻ mẫu giáo thì được ngồi phía trước, hai tay đập lia lịa vào tay lái, miệng ríu rít: “Tránh ra! Tránh ra!” làm ai nấy cũng phải phì cười.

Giữa đường ngăn cách dòng xe xuôi ngược là một bờ tường cao khoảng năm mươi phân chạy dài theo con đường được tô sơn trắng và đỏ. Một vài khách bộ hành rảo bước trên lề đường nhìn trước ngó sau rồi băng qua dải phân cách mau lẹ. Xa xa phía cửa hàng bán thực phẩm, hoa quả gần nhà em, những cô chú công nhân dừng xe lại mua một vài thứ gì đó chuẩn bị cho bữa cơm chiều rồi vội vã lên xe, nhấn ga vù đi.

Ánh nắng yếu ớt của buổi chiều dần dần khuất sau dãy nhà cao tầng dọc đường phố. Hoàng hôn bắt đầu buông xuống. Đèn hai bên đường và trong các tiệm buôn bán, nhà dân đã bừng sáng tự bao giờ. Đường phố đã bớt ồn ào, nhộn nhịp. Dòng người và xe cộ vẫn xuôi ngược trên đường nhưng đã thưa dần. Một vài cô công nhân về muộn, gò lưng tăng tốc độ để về kịp chuẩn bị bữa cơm chiều cho gia đình coi bộ vội vàng lắm. Em cũng nhanh chân hơn để về kịp dùng bữa cơm tối cùng bố mẹ và chị Hai. Nắng đã tắt hẳn. Thành phố chuyển mình chờ đợi những hoạt động mới của một buổi tối đầy thơ mộng.

Thành phố của em thật sôi động nhưng rất trật tự văn minh. Em mong sao mọi người luôn có ý thức tôn trọng luật lệ giao thông để đường phố không xảy ra những tai nạn đáng tiếc. Giao thông được thông suốt, bình yên.

BÀI LÀM

Như thường lệ, hàng ngày vào lúc sáu giờ ba mươi, em xách cặp đi bộ đến trường. Em hòa vào dòng người tấp nập trên đường phố.

Con đường này vốn khá rộng, thế mà vào giờ này hình như còn quá hẹp không đủ chứa hai luồng xe ngược chiều nhau. Những chiếc ô tô bóp còi inh ỏi, lẫn bánh chầm chậm. Thỉnh thoảng một chiếc xe con chùng sốt ruột kéo một hồi còi thật dài muốn vượt lên trước nhưng không tài nào lách lên được đành cam chịu nổi vào dòng xe một cách ngoan ngoãn. Một chiếc xe màu đỏ cao lớn, đồ sộ, hai bên thành xe nổi bật dòng chữ lớn “Xe đưa rước công nhân” chậm chạp trườn theo. Trên xe, qua cửa sổ, các chị công nhân áo xanh, tóc gọn gàng, nét mặt bình thản nhìn ngắm phố phường. Tiếp sau đó là một chiếc xe màu xanh đã cũ, từ cửa xe lộ ra một khuôn mặt căng thẳng với hai bàn tay gõ liên hồi vào thành xe như những nghệ sĩ đánh trống bất đắc dĩ, miệng hét to: “Dô! Đô!” Đó là chuyến xe buýt từ thành phố ra ngoại thành.

Những chiếc xe máy nhanh nhẹn lách đi giữa dòng xe đạp. Trên

xe, có khi là một khuôn mặt một em nhỏ ngồi trong lòng mẹ đang cố nhoi ra khỏi cái lưng to lớn của ông bố để đưa mắt về lí lắc ngắm cảnh người và xe. Chắc bố mẹ đưa đi nhà trẻ trước khi đến công sở. Những bé học trò lớp Một, lớp Hai cặp sách đeo sau lưng ngồi ôm chặt lấy lưng bố hoặc mẹ trên xe đạp, chân đung đưa có vẻ khoái chí lắm. Những anh chị học sinh lớn tuổi đạp xe trông có vẻ tự tin vừa đạp vừa trò chuyện với người bên cạnh.

Kìa! Hai chiếc xe đạp vướng tay lái vào nhau, cả hai cùng loạng quạng suýt ngã. Một cặp mắt quắc lên nhưng rồi dịu lại ngay khi người kia nhỏ nhẹ xin lỗi. Hai bên lề đường là hai dòng người đi bộ phần lớn là học sinh đi học. Chúng em đi qua những ngôi nhà mở rộng cửa, những quầy hàng điện tử phô ra những máy mới sáng loáng. Bên trong là tiếng nhạc ồn ào. Ở cửa hàng giày dép, những đôi giày mới bóng lộn, nhiều kiểu dáng, màu sắc trưng bày trong tủ kính trông thật đẹp mắt. Đầu hẻm, khói nghi ngút bốc lên từ một hàng phở bình dân. Quanh mấy cái bàn nhỏ, khách hàng áo quần giản dị, nét mặt hiền lành, cầm củi ăn vội cho kịp giờ đi làm.

Một ngày lao động sôi nổi ở thành phố em bắt đầu từ cao điểm buổi sáng là như vậy đấy. Không khí tấp nập ở đường phố làm em có cảm giác con đường đến trường như ngắn lại.

Em hãy tả cảnh sinh hoạt ở đường phố vào thời điểm thành phố lên đèn.

BÀI LÀM

Tối thứ bảy được nghỉ ngơi thong thả, bố đưa mẹ và em đi một vòng Sài Gòn. Được ngắm thành phố khi lên đèn thật là thú vị. Thành phố chuẩn bị bước vào đêm cũng ồn ào sôi động không kém ban ngày.

Không khí mát mẻ, dòng người từ trong các khu phố đổ ra đường mỗi lúc một đông. Khác với buổi sáng đi làm, bây giờ họ ăn mặc thật đẹp, quần áo đủ màu sắc, đủ kiểu dáng làm cho đường phố thêm rực rỡ. Các ngôi nhà cao tầng trang trí đầy hoa và đèn, nổi bật trên nền trời đen thẫm, nhấp nháy như sao sa. Trên hè phố, những cô bé, cậu bé tung tăng nắm tay bố mẹ. Thỉnh thoảng các cậu bé dừng lại níu tay bố mẹ đòi mua một món gì đó ở các quầy hàng. Dọc theo đường, một vài chú bán bong bóng chào mời khách. Những cái bong bóng to đủ màu, đủ hình các con thú... lác lác phía sau xe đạp trông thật buồn cười. Dưới lòng đường, xe cộ chạy vun vút. Tất cả đều đổ xô đến các tụ điểm ca nhạc ở ngoài trời, các rạp chiếu bóng, các câu lạc bộ... để giải trí. Ở ngã tư, đèn xanh đỏ vẫn đều đặn chớp, tắt báo hiệu giao thông. Chú công an trang phục gọn gàng đứng ở vị trí quen thuộc của mình để theo

dõi mọi hoạt động của đường phố. Chỉ cần một chiếc xe nào đó vượt đèn đỏ hoặc không dừng lại đúng chỗ là có mặt chú ngay. Bố chở em dọc theo đường Điện Biên Phủ rồi ra Sài Gòn. Chợ Bến Thành im lìm đứng trong đêm, đèn trên nóc chợ nhấp nháy. Ôn ào và sôi động nhất là trước cửa Ủy ban nhân dân thành phố. Một công viên rộng lớn tràn ngập người là người. Họ hôn hờ tươi tắn bên nhau. Trẻ con vui đùa chạy rượt đuổi nhau trên thảm cỏ. Người lớn đi bách bộ trong công viên chuyện trò rôm rả. Đèn sáng rực, đủ màu sắc. Gần tượng đài Bác, khách du lịch nước ngoài chụp hình liên tục. Có lẽ họ muốn ghi lại hình ảnh Bác Hồ vị lãnh tụ của cách mạng Việt Nam để làm kỉ niệm. Phía trái công viên là rạp "Rex". Đoàn người lũ lượt kéo về kín cả trước cổng rạp. Họ đang chờ đợi để vào xem ca nhạc. Phía trước công viên là bồn hoa, nước phun trắng xóa. Mấy chú thợ chụp hình, vai đeo máy miện chào mời khách đơn đả. Hai vị khách nước ngoài cũng đang chăm chú ghi toàn cảnh hoạt động đường phố công viên vào máy quay phim xách tay của mình. Xa xa, tòa nhà trắng toát, vẻ cổ kính nằm suy tư trước cảnh sôi động xung quanh. Đó là nơi làm việc của Ủy ban nhân dân thành phố. Bố mẹ dẫn em vào công viên, ngồi ngắm cảnh về đêm. Em vui vẻ đùa nghịch với chiếc bong bóng mẹ mua. Mấy đứa bé ngồi gần đấy cũng nhập vào cuộc chơi với em. Được một lúc, em vòì bố mẹ chở ra bờ sông. Khác với không khí ồn ào náo nhiệt ở công viên, bên sông có vẻ lặng lẽ êm đềm hơn. Dọc bờ sông là những hàng quán cà phê, đèn màu nhấp nháy. Bố dừng xe ở bên đường tha hồ cho em ngắm cảnh. Gió sông thổi lên lồng lộng mát rượi. Những chiếc phà trong đêm đen trùi trùi, lặng lẽ trôi. Cứ mỗi lần ghé bến là một loạt khách ủa lên phá vỡ bầu không khí yên lặng của bến. Ở quảng trường tượng Trần Hưng Đạo uy nghi lẫm liệt, lưng đeo gươm tay chỉ thẳng ra sông. Hàng cây hai bên đường rì rào trong gió, thỉnh thoảng một vài chiếc lá vàng rơi. Nó lượn lơ chao đảo rồi buông mình xuống đất. Trong không khí mát mẻ của ban đêm, em ngửi thấy mùi hoa thơm thoang thoang báo hiệu mùa xuân sắp về thành phố.

Vào những đêm đẹp trời như thế này, đi dạo một vòng khắp thành phố thật thú vị. Yêu sao thành phố quê hương em.

Thường thường vào những buổi tối, mọi gia đình đều sum họp đầm ấm bên nhau. Em hãy tả lại cảnh sum họp ấy của gia đình mình cho các bạn trong lớp cùng nghe.

BÀI LÀM

Ba tôi công tác xa nhà mấy chục cây số, một tuần mới về một lần. Cho nên tối thứ bảy là tối gia đình tôi sum họp đông vui nhất.

Cơ nước xong xuôi, mọi người mới quây quần trong gian phòng khách nhỏ bé và ấm cúng. Ánh đèn nê-ông tỏa ánh sáng xanh dịu. Mấy lẵng hoa bằng mũ sáng rực lên trông y như hoa thật. Chiếc tủ li bằng gỗ cẩm lai được đánh vec-ni láng bóng như mặt gương soi, nổi bật những đường vân như những nét hoa văn kì ảo. Phía trên, là chiếc ti vi màu mười chín inch được phủ bằng một tấm lụa xanh rêu. Đồ đạc trong phòng được xếp đặt thật gọn gàng ngăn nắp.

Ba tôi bỗng bế Thảo Ngọc vào lòng âu yếm hôn lên tóc, lên má bé. Ngọc ôm lấy cổ ba nũng nịu: “Ba! Ba có nhớ con không?” Ba cầm bàn tay nhỏ bé của bé áp lên má mình vuốt vuốt rồi nhỏ nhẹ với bé: “Ba nhớ con nhiều nhất đấy!” Rồi ba hỏi lại bé: “Thế Ngọc có thương ba không?” Thảo Ngọc cười nhe hàm răng “trống hàng tiền đạo” trông thật dễ thương, bàn tay cà cà vào chiếc cằm vừa mới cạo của ba và nói lớn: “Con thương ba nhất nhà này! Thương mẹ nhất nhà này! Và cả chị hai nữa! Con thương cả nhà như nhau! Bằng thế này này!?” Bé đưa ba ngón tay lên, đưa qua đưa lại như chứng tỏ điều mình nói là đúng, là sự thật. Lúc này, mẹ đang đọc báo, tôi đang chơi đàn. Cả tôi và mẹ đều phải phì cười vì vẻ ngộ nghĩnh đáng yêu của bé.

Đúng bảy giờ, tôi bật ti vi để xem tiết mục “Những bông hoa nhỏ”. Bữa nay có chương trình văn nghệ của các trường mẫu giáo rất hay. Bé Ngọc vừa xem vừa vỗ tay hát theo. Ba khen bé hát hay, bé cười tít mắt, càng hát, bé càng rướn to lên, đầu lắc qua lắc lại theo nhịp đàn. Đôi bím tóc thắt nơ hồng ngoe nguẩy như đuôi chú cún con trông thật ngộ, thật dễ thương. Ba hỏi tôi: “Tuần này được mấy điểm mười hử con? Môn nào nhiều điểm mười hơn cả?” Tôi sung sướng khoe với ba tôi: “Hơn tuần trước bốn điểm mười ba ạ! Nhiều nhất là môn toán, thứ đến là môn tiếng việt. Riêng môn mỹ thuật con cố gắng lắm chỉ được điểm tám thôi!” Ba xoa đầu tôi rồi động viên: “Con đạt được như thế là tốt lắm. Với cái đà này ba tin cuối năm con sẽ là một học sinh xuất sắc. Gắng lên nữa nghe con! Tuần sau, ba sẽ thưởng cho con cái đồng hồ có nhạc báo thức!” Tôi thầm cảm ơn ba tôi rất nhiều. Chính những lời động viên của ba tôi mỗi tuần, đã làm cho tôi thêm ý chí và nghị lực phấn đấu nhiều hơn trong học tập. Cứ mỗi lần về thăm nhà, ba tôi thường hướng dẫn thêm cho tôi phương pháp giải các bài toán và cách thức viết những câu văn hay có hình ảnh; những đoạn văn diễn đạt theo một chủ đề nhất định.

Mẹ bung ra một đĩa bánh kẹo, quà của ba mang về hồi chiều. Bé Thảo Ngọc thích quá vỗ tay reo. “A, kẹo ngon quá! Mẹ cho con nhiều nghe mẹ!” Ba tôi cười tủm tỉm rồi nhắc hai đứa chúng tôi: “Ăn kẹo xong, chị em nhớ đánh răng súc miệng kẹo sâu răng đấy!” Rồi ba quay sang mẹ hỏi han về tình hình công việc nhà trong tuần qua. Mẹ tôi cười nhìn ba tôi đáp: “Hai đứa nó ngoan cả. Tuần này, cơ quan

em hơi nhiều việc nên cũng lu bu nhưng anh cứ yên tâm, đâu rồi vào đây cả!” Biết mẹ ở nhà vất vả vừa phải hoàn thành nhiệm vụ ở cơ quan vừa phải lo việc nhà nên mỗi tuần được nghỉ hai ngày thứ bảy và chủ nhật, ba tôi thường tranh thủ về sớm để giúp đỡ mẹ. Ba tôi quay sang tôi nói nhỏ: “Con ráng đỡ dần thêm công việc giúp mẹ. Mẹ mà ốm ra thì ba con mình vất vả đấy con ạ! Ba trông cậy vào con gái lớn của ba đấy!” Tôi chạy đến bên mẹ rồi nói như để ba tôi cùng nghe “Mẹ khỏe lắm mẹ nhỉ! Chẳng có bệnh tật nào làm mẹ ốm đâu phải không mẹ? Nhưng ba phải thường xuyên về thăm nhà đấy. Mẹ có trông ba về không mẹ? Mẹ tôi cười, mắng yêu tôi: “Mẹ chả trông, chỉ có các con thôi!”

Tối thứ bảy tuần nào cũng thế, gia đình tôi luôn có được những giờ phút sum họp thật vui vẻ và đầm ấm. Hai chị em tôi thật sự hạnh phúc trong mái ấm gia đình, trong vòng tay ấm áp của ba mẹ tôi.

BÀI LÀM

Thường thường chiều thứ sáu khoảng năm giờ ba mươi hay sáu giờ gì đó là bố tôi về đến nơi. Không hiểu sao hôm nay đã quá bảy giờ rồi mà bố vẫn chưa về. Chờ sốt cả ruột.

– Mi ơi! Đi cùng chị ra cổng đón bố nào.

Vừa cầm tay bé Mi bước ra cổng thì đã nghe tiếng xe của bố ì ì từ xa lướt tới.

www.sachgiai.com

– Chúng con chào bố ạ! Sao hôm nay bố về muộn thế hở bố?

– ~~Bố có công chuyện giải quyết gấp.~~ Thứ hai bố đi công tác ở thành phố Hồ Chí Minh hai tuần nên mới về trễ hơn mọi khi. Cả nhà chờ bố lâu lắm phải không?

– Cơm canh nguội hết cả rồi! Mẹ đang trách bố đấy.

– Sao mấy mẹ con không ăn trước đi, chờ bố làm gì?

– Cả tuần chỉ có bữa cơm thứ sáu, chờ bố cùng ăn cho vui. Bé Mi đói bụng đòi ăn lúc này đến giờ, con phải dẫn em đi đón bố, nó mới quên đi đấy!

– Phải vậy không Mi?

– Dạ đúng! Con chờ bố mãi, đói ơi là đói!

– Vậy thì bố xin lỗi cả ba mẹ con, nhất là bé Mi!

Hình ảnh của buổi tối thứ sáu tuần trước như một đoạn phim ngắn hiện rõ lên mồn một trong kí ức tôi. Đó là một buổi tối vui vẻ và cũng thật đầm ấm. Sau bữa cơm chiều, tôi giúp mẹ dọn dẹp bàn ăn, rửa chén bát xong rồi lên phòng khách dùng la séc và xem truyền hình cùng cả nhà. Bé Mi đã năm tuổi rồi, nhí nhảnh như một con chim sáo hót liên thoảng.

– Bố ơi, bố dùng tắm nhé!
– Con mời bố uống nước. chị Hai vừa mới pha lúc nãy, ngon lắm bố à!

– Thứ hai, bố cho Mi đi thành phố với bố nhé! Lâu lắm rồi, bố chả cho con đi đâu cả!

– Con nhỏ này, để cho bố uống nước. Nói gì mà nói lắm thế!

– Em nói với bố chớ bộ em nói với chị à! Mẹ ơi! Mẹ cho con đi thành phố với bố nhé! Con mua quà cho mẹ!

– Bữa khác đi con! Lần này, bố đi những hai tuần cơ mà. Bỏ học hai tuần, mất hai phiếu bé ngoan, cuối năm không được lĩnh thưởng như chị Hai, không được vào lớp Một thua bé Như con chú Hải là bố mẹ buồn lắm đó!

Nghe nói vậy, vẻ mặt hớn hở và nhí nhảnh lúc nãy của nó biến mất. Nó xụ mặt xuống buồn trông thấy rõ. Chắc nó cũng đang suy nghĩ... Thấy vậy, bố nói:

– Đừng buồn nữa con, dịp khác bố sẽ đưa cả ba mẹ con đi chơi luôn thế.

– Hay quá! Bố cho con và bé Mi đi Đầm Sen và cả hồ Kì Hòa nữa nhé!

– Đầm Sen và Kì Hòa ở đâu chị Hai?

– Ở thành phố đó cưng. Ráng học ngoan rồi chị em mình cùng đi với mẹ nữa. Cả nhà mới vui chứ!

Nó thích quá, chạy sà vào lòng bố hí hửng như con cún con, bắt bố phải hứa với nó. Bố ra điều kiện:

Học kì I, cả hai chị em đều được lĩnh thưởng bố mới cho đi. Bây giờ nó mới trở lại vẻ mặt vui nhộn như trước, huyền thuyên đủ thứ chuyện trong tuần cho bố nghe. Nào là chuyện trường chuyện lớp, chuyện bé Như con chú Hải cùng cơ quan với bố trên tỉnh. Tuần rồi, bé Như không ngoan, thua nó một phiếu bé ngoan. Rồi như sự nhớ ra một chuyện quan trọng. Nó kể cho bố nghe. Tối thứ ba vừa rồi, mẹ bị cảm như thế nào. Chị Hai nấu nước xông, nó lấy thuốc và xoa dầu cho mẹ, lấy khăn ướt đắp trán... Kể vanh vách không sót một chi tiết nào. Bố xoa đầu nó rồi nói:

– Cả hai chị em như thế là ngoan lắm! Bố yên tâm vì biết các con đã có ý thức giúp đỡ mẹ. Thôi, con lại ngồi với mẹ xem chương trình “bông hoa nhỏ” để bố nói chuyện với chị Hai một chút!

Vừa xem ti vi, bố vừa hỏi chuyện học hành của tôi.

– Con vẫn đi học thêm đầy đặn đấy chứ? Gắng lên con ạ. Đây là năm cuối bậc Tiểu học. Tốt nghiệp xong bố sẽ đưa con lên tỉnh học. Bố đã bàn với mẹ rồi. Bé Mi đã lớn, năm tới em vào học lớp Một, mẹ

sẽ kèm cặp nó. Còn con ngay từ bây giờ, tập làm quen với cuộc sống tự lập. Sau này lớn lên, con sẽ không còn thấy bơ vơ nữa. Con thấy thế nào?

– Con nhớ mẹ và bé Mi lắm!

– Ừ, chỉ tuần đầu, tháng đầu thôi, sau đó con sẽ quen dần. Vậy nghe con. Giờ thì con đưa tập Anh Văn cho bố xem!

Tôi chạy về góc học tập của mình, đưa tập Anh Văn cho bố. Nhìn bố chăm chú vào quyển tập, lâu lâu thấy bố gật gật có vẻ hài lòng. Rồi bố quay sang mẹ nói gì mà tôi không rõ. Chỉ thấy cả mẹ và bố đều cười thích thú.

Ôi! Một buổi tối vui vẻ và đầm ấm biết bao nhiêu! Ngày kia, bố đã đi rồi! “Bố ơi, xong việc, bố lại về với hai chị em con nhé! Chúng con yêu bố lắm! Và cả mẹ nữa đấy!” Thế rồi, giấc ngủ lại đến với tôi lúc nào không biết nữa.

Không gì vui bằng đêm “Trung thu rước đèn họp bạn”, em hãy tả lại cảnh vui chơi ấy tại nơi em ở.

BÀI LÀM

Những đêm trăng sáng đối với chúng em rất quý. Nhưng vui nhất, đẹp nhất là đêm trăng rằm Trung thu ngày hội của tuổi thơ chúng em.

Chao ôi! Chưa đến tối mà ở đâu cũng rộn lên tiếng trẻ em la hét, gọi nhau í ới cùng với tiếng múa lân rộn rập. Không biết các xóm khác ra sao, chứ xóm em trông như một ngày hội lớn. Ngay giữa sân, một đám thiếu nhi quây quần thành một vòng tròn rộng. Chúng hát múa vỗ tay dôm dốp trông vui nhộn làm sao! Một đứa bé giơ tay lên trời vẫy vẫy như muốn ôm mặt trăng vào lòng. Nhảy múa xong, bọn trẻ tản đi đâu một lúc rồi quay trở lại với nhiều chiếc lồng đèn sặc sỡ trên tay. Chúng xếp thành hàng một rồi bước đi, miệng hát vang: “Tình bằng có cái trống cơm...”

Những chiếc lồng đèn nhảy nhót trong đêm như muốn bứt ra khỏi dây để bay lên trời cùng trăng. Thành phố tràn ngập trong ánh bạc lung linh cùng với tiếng trẻ thơ reo hòa vang dội. Chơi rước đèn xong, chúng em tổ chức liên hoan. Mọi người bày cỗ rồi thắp đèn sáng trưng nhìn nhau cười vui vẻ. Những chiếc kẹo như nhảy múa trong mâm, chắc chúng cũng muốn chơi Trung thu lắm! Mọi người ngồi vào bàn, lòng phấn khởi hân hoan. Chưa bao giờ vui như đêm nay. Mọi người đang chuyện trò rôm rả thì bỗng đâu tiếng trống dồn dập:

“Tùng! Tùng! Cắc! Cắc! Tùng! Tùng!”

Cứ thế, tiếng trống vang lên gióng giã từ nhà này sang nhà khác, đánh thức những đứa trẻ đang bị kẹt cứng ngủ say. Một lát sau, mọi người đã nổi thành một cái đuôi dài, náo nhiệt. Ngay giữa sân, đội múa lân đang biểu diễn. Cái đầu “sư tử” luôn lắc qua lắc lại theo nhịp trống. Đôi chân nhanh nhẹn nhảy múa một cách tài tình. Cả thân mình con “sư tử” uốn lượn vô cùng khéo léo. Khéo đến nỗi không ai ngờ rằng, dưới cái thân hình oai hùng kia là một đứa trẻ nhỏ bé. Nhưng nhân vật khiến mọi người thích thú nhất là “ông địa”. Tấm thân phục phịch cử động một cách khó nhọc trong chiếc áo dài thụng thính với cái bụng to kênh. Tay ông ta luôn quạt quạt vào đám người xung quanh. Ông chạy lăng xăng khắp sân, thỉnh thoảng lại lăn đùng ra, làm mọi người cười rũ rượi. Chao ôi! Vui quá!

Nhìn cảnh thiếu nhi múa hát dưới ánh trăng rằm tuyệt diệu, em lại nhớ đến công lao Bác Hồ, nhớ đến tình cảm của Người dành cho chúng em:

*“Trung thu trăng sáng như gương
Bác Hồ ngắm cảnh nhớ thương nhi đồng”*

DẠ THI
(Thừa Thiên Huế)

BÀI LÀM

“Tết Trung thu rước đèn đi chơi.” Chưa đến bảy giờ mà bọn trẻ ở khu phố em đã hát vang khắp ngõ. Em vội rít hổi mẹ lấy đèn giúp em. Tay cầm đèn, tay cầm bánh em bước vội ra ngõ nhập vào cùng các bạn để lên phường.

Chúng em cứ đi hàng đôi, miệng hát líu lo. Hàng dần dần dài ra bởi đi qua ngõ nhà ai cũng có từ một vài bạn ra nhập cuộc. Đúng bảy giờ ba mươi chúng em đã có mặt ở bãi đất rộng nơi các anh chị trong Đoàn thanh niên thường sinh hoạt. Có hơn hai mươi bạn đã có mặt từ bao giờ. Các bạn ấy lớn hơn tuổi em nhưng trông các bạn có vẻ rất rụt rè, ngơ ngác lắm. Đó là những bạn không nhà, sống nhờ vào các công việc bán báo, vé số, đánh giày... Hôm nay các bạn cũng được các anh chị trong phường mời đến vui Trung thu với chúng em.

Giữa bãi đất trống được treo mấy cái đèn lồng to, bên trong gắn bóng điện, tỏa ánh sáng muôn màu xuống khắp sân. Trên hai bàn lớn bày nhiều bánh: nào là bánh nướng, bánh dẻo, nào là mít dừa mít gừng, kẹo sô-cô-la, Hải Châu... Ngoài ra, còn có một mâm trái cây to tướng của các cô ngoài chợ gửi vào. Chúng em được xếp ngồi trên các dây ghế xung quanh chiếc bàn dài. Sau những giây phút rụt rè, các bạn nhỏ bây giờ đã ríu rít bên nhau. Bạn thì liên tục kể chuyện chị Hằng Nga ở Cung trăng, bạn thì hỏi dò chú Cuội còn chăn trâu không, trâu

có đi ăn lúa người ta nữa không?... Có bạn chứng tỏ mình được đọc nhiều chuyện, biết được nhiều về mặt trăng. Bỗng, tiếng chị phụ trách vang lên, không ai bảo ai, mọi người đều im phăng phắc nghe chị nói. Sau lời tuyên bố của chị, chúng em vỗ tay vang dội, rồi bắt đầu đốt đèn. Cả bãi trống sáng rực lên lung linh ánh nến. Các bạn nghèo cũng được phát lồng đèn thật đẹp. Đó là công sức của các anh, các chị ở Đoàn phường đã ra công vót tre, cắt giấy bóng làm nên những lồng đèn cho tụi nhỏ chúng em vui chơi tối nay. Nhìn khắp sân bãi, có đến hơn năm mươi chiếc lồng đèn, xanh, đỏ, tím, vàng... với những kiểu dáng khác nhau. Đẹp nhất có lẽ là đèn của bé Thảo. Một con bướm xinh xinh nhiều màu sắc kì ảo, lại được trang trí bằng những sợi dây ngũ sắc, trông cứ như con bướm thật. Tiếp đó là đèn cá chép của Hoàng, đèn ông sao của Trinh, đèn con thiên nga của Thủy... Cái nào cái nấy đều trang trí đẹp mắt. Chúng em đồng thanh hát to "Tết Trung thu... Tùng dinh dinh các tùng dinh dinh..." Trên bầu trời xanh thẳm, mặt trăng tròn vành vạnh soi sáng khắp mọi nơi. Ánh trăng trải xuống sân, nhảy múa trên các khóm cây làm cảnh vật thêm lung linh mờ ảo. Có lẽ chị Hằng đang muốn xuống đây vui tết Trung thu cùng chúng em, nên mỗi lần ngược mắt nhìn trăng ngỡ là trăng đang hạ thấp dần xuống mặt đất, càng nhìn trăng càng sáng. Sau thời gian rước đèn đi vòng vòng khắp khu phố, chúng em quay về vị trí bãi chơi để tiến hành phá cỗ. Mâm bánh trái được chia đều cho mỗi bạn. Các bạn mới rụt rè chưa dám nhận. Nhưng rồi trong không khí vui vẻ ấm tình thương ấy, tất cả như quên hết mặc cảm nghèo hèn, côi cút của mình hòa vào cuộc vui như anh em trong một đại gia đình. Tiếng hát lại vang vang. Trăng đã lên cao, đêm cũng đã về khuya, chị phụ trách tuyên bố tạm thời chấm dứt đêm rước đèn, hẹn năm sau gặp lại.

Đêm Trung thu đem lại cho chúng em biết bao niềm vui. Em thầm mong bất cứ nơi nào trên Tổ quốc Việt Nam thân yêu của chúng ta, các bạn nhỏ đều được dự đêm Trung thu rước đèn họp bạn vui vẻ ấm áp như tụi em ở đây.

Có một dịp nào đó, em được tận mắt chứng kiến một trận thi đấu bóng đá ở trường em hoặc ở địa phương em hay trên ti vi. Hãy tả lại quang cảnh trận thi đấu ấy.

BÀI LÀM

Để thưởng công học tập của em, chủ nhật tuần qua, ba em dẫn em đi xem đá bóng tại sân vận động Vĩnh Thái. Nơi đây đã diễn ra cuộc tranh tài giữa hai đội tuyển Vĩnh Long và Đồng Tháp vào lúc mười lăm giờ ba mươi phút.

Sân vận động vào lúc này thật là nhộn nhịp. Khán giả đông nghịt cả hai khán đài A và B. Các cầu thủ của hai đội đã ra sân, trông cầu thủ nào cũng to, cao khỏe mạnh, nước da màu đồng hun của dân chài lưới. Đội Vĩnh Long mặc quần áo xanh, đội Đồng Tháp áo đỏ quần trắng. Cả hai đội đang đứng thành hàng ngang chính vạch vôi giữa sân. Sau khi cúi đầu chào khán giả, cầu thủ đội Vĩnh Long lần lượt bắt tay các cầu thủ Đồng Tháp trên tinh thần đoàn kết hữu nghị. Cuộc thi đấu bắt đầu bằng một tiếng còi báo hiệu của trọng tài.

Bầu trời cao xanh mênh mông, ánh nắng chan hòa bởi những làn gió chướng từ biển Đông thổi vào làm cho tiết trời dịu lại. Đội Đồng Tháp được giao bóng trước, do đó họ có lợi thế tấn công ngay từ phút đầu. Từ phía phải, tiền vệ số bảy nhận được bóng từ vạch vôi giữa sân do đồng đội chuyển đến, anh nhanh nhẹn cho bóng lách qua hậu vệ trái của đội Vĩnh Long rồi bằng một động tác xoay người khéo léo, anh tạt bóng qua cho số chín tiền đạo trái. Số chín đội Đồng Tháp như một con mèo vồ chuột, quả bóng dính vào chân anh như mạt sắt dính vào nam châm. Không chần chừ, anh lừa bóng qua hậu vệ đối phương và bất ngờ tung cú sút bằng chân trái vào khung thành đội Vĩnh Long. Quả bóng vừa căng vừa lắt léo, mọi người cứ ngỡ là Đồng Tháp sẽ ghi được bàn thắng đầu tiên sau ba phút đầu của hiệp một. Nhưng thủ thành đội Vĩnh Long đã phán đoán chính xác đường bay của quả bóng. Anh bật người lên cao, vươn đôi tay vươn dài lêu khêu bắt gọn quả bóng trong tay rồi nhào người lặn một vòng, đẹp như một nghệ sĩ xiếc trong tiếng vỗ tay như sấm dậy. Không khí cuộc đấu đã bắt đầu quyết liệt. Hai đội cân tài ngang sức nên đến gần cuối hiệp một, vẫn chưa có đội nào chọc thủng lưới đối phương. Khán giả bàn tán xôn xao. Người thì cho Đồng Tháp có thể thắng. Kể lại bảo Vĩnh Long có nhiều cú đột phá hiểm hóc lại đá trên sân nhà nên rất lợi thế.

Đến hiệp hai, trận đấu lại càng quyết liệt hơn. Nhiều pha trông thật đẹp mắt và cũng thật hồi hộp. Những quả đánh đầu, vô lê lắt léo lắm lúc làm cho khán giả thót cả tim. Những tiếng hoan hô, la hét, cổ vũ cho đội mình ở cả hai khán đài thỉnh thoảng lại dậy lên như sấm mùa hạ. Cuộc tranh tài vẫn diễn ra ngày một gay go hơn, quyết liệt hơn. Đến phút tám mươi bảy, cầu thủ số mười tiền đạo của đội Đồng Tháp nhận bóng từ đồng đội phía trái tạt sang, đứng tầm, anh xoay người một góc chín mươi độ tung một cú sút xoáy lòng. Quả bóng chui vào góc chết bên phải, ghi bàn thắng duy nhất cho trận đấu.

Ra về, mặc dù đội nhà thất bại nhưng em cũng cảm thấy rất vui vì được tận mắt xem một trận đá bóng hay.

Hàng ngày em vẫn qua khúc sông nhỏ để tới trường. Hãy mô tả lại khúc sông ấy.

BÀI LÀM

Hình như người làng em khi đi xa, nghĩ về quê mình, đầu tiên đều nghĩ đến con sông và tự hào về nó.

Con sông không biết bắt nguồn từ những ngọn suối nào trên dãy Trường Sơn trùng điệp có những ngọn núi xanh biếc xa xôi kia. Khi đi qua làng em, nó chảy êm ả dịu dàng như cho mọi người đủ thời gian để ngắm nghía làn nước trong xanh của nó. Chỗ rộng nhất của nó khi qua làng cũng chỉ khoảng vài trăm mét. Dòng sông như lặng đi trước cảnh đẹp của xóm làng. Nó trầm ngâm phản chiếu những hàng tre đổ bóng mát rượi xuống đôi bờ. Đôi lúc từ trên ngọn tre cao vút, một chú cò trắng như vôi, mắt lim dim, kinh ngạc nhìn thấy bóng mình soi trong đáy nước.

Ngay giữa làng em, con đường chạy thẳng xuống bờ sông, gặp bến đò, rồi nối với con đường bên kia sông. Người làng đi lên huyện lên tỉnh, qua làng khác đều theo con đường ấy mà đi, khiến cho bến đò lúc nào cũng đông người qua lại. Chúng em cũng ngày ngày qua bến đò ấy mà đến trường. Sáng nào, dòng sông cũng xao động vì những chuyến đò qua lại. Mặt nước sông phẳng lặng cuộn lên những lớp sóng nhỏ dưới lưng đò, xô nhau lăn tăn chạy mãi vào bờ khiến cho buổi mai tĩnh lặng lao xao những âm thanh nho nhỏ. Trên màu xanh biếc của nước sông và lá tre, nổi lên màu trắng của áo học trò, màu vàng của đám cây ô rô, cóc kèn pha lẫn với màu đỏ rực của khăn quàng thiếu niên. Tiếng chuyện trò nghe râm ran vang vọng mãi đến hai đầu sông. Đó là những ngày rất đẹp của con sông.

Gặp những ngày mưa lũ, con sông không êm ả đi qua làng. Nó mang dòng nước đỏ màu phù sa và ngầu bọt, réo sôi và vội vã chạy đi như muốn đua nhanh sức mạnh thừa thải đó ra biển để tránh ngập lụt cho đồng ruộng xóm làng.

Trên bờ, những ngọn tre oằn oại cả thân mình như tuyệt vọng giục dòng nước chảy nhanh hơn. Những ngày ấy, qua đò để đến lớp thật là một công việc vất vả. Mưa và gió vi vút trên sông làm chúng tôi ướt lạnh. Con đò khó nhọc nhích từng quãng ngắn và thường không đến bờ đúng nơi quy định.

Dù có những ngày vất vả như thế, em vẫn thiết tha yêu con sông quê mình bằng một tình yêu muôn thuở – tình quê hương.

Em hãy tả lại quang cảnh của một phiên chợ ngày Tết Nguyên đán ở quê em.

BÀI LÀM

Chỉ còn ba ngày nữa, bánh xe của thời gian sẽ chấm vạch ranh cuối cùng của một năm. Những ngày này khắp cả làng quê phố phường, không khí như sôi động hẳn lên. Ai cũng muốn ra chợ để mua sắm một vài thứ gì đó chuẩn bị cho cái tết cổ truyền của dân tộc. Em được mẹ cho đi theo tham quan chợ tết.

Phiên chợ tết thật đông vui. Người ra kẻ vào như mắc cửi, quần áo đủ màu sắc sặc sỡ như một dòng hoa di động, trông mới hấp dẫn làm sao! Diện tích khu chợ hình như được dân nở ra bởi những sạp mới dựng lên ngoài khu chợ cũ. Ngay từ đầu chợ hàng loạt quầy bán dưa hấu kế tiếp mọc lên, xếp hàng hàng lớp lớp. Những quả dưa màu xanh đậm to như quả bóng đá, ước chừng bảy tám kí được xếp bày hàng chào khách. Những tia nắng chiếu xuống làm cho màu xanh của những quả dưa thêm xanh bóng. Có những quả bỏ làm đôi được bọc trong tờ giấy bóng tím hồng lên, trông thật thích mắt. Kế tiếp là những gian hàng bán hoa vải, đủ các loại hoa màu sắc sỡ. Những cành hồng, chấu lan, khóm cúc, thược dược, phù dung... đủ màu sắc, đến gần mà cứ ngỡ là hoa thật. Những gian hàng này, người ra vào đông nghịt. Tiếng cười, tiếng nói râm ran. Cách đó không xa là khu bán hoa thật. Hương thơm quyện vào nhau lan tỏa cả một góc chợ. Đắt tiền nhất là mấy chậu kiểng được đặt ngay hàng thẳng lối. Có mấy vị khách ăn mặc sang trọng cứ quay qua, quay lại ngắm nhìn mấy hàng kiểng trưng bày, xuýt xoa khen đẹp, vẻ tần ngần chưa chịu rời xa. Một số người đi bán mai lẵng xằng chào mời. Hết chạy đến chỗ này, họ lại vòng sang chỗ khác. Những cành mai vàng, to nhỏ đủ cỡ. Có cành thấy toàn nụ là nụ không một chiếc lá xen vào, chắc là mong một tết sẽ trở hoa. Xinh nhất là mấy bó hoa đồng tiền đỏ tươi, xòe cánh trông như những bàn tay nhỏ xíu của trẻ thơ. Rồi hoa cúc vàng, thược dược cánh sen, hoa lay ơn, phù dung, hướng dương, cẩm chướng... Quả là một rừng hoa đang khoe sắc dưới trời xuân. Đi sâu vào chợ là những quầy hàng tết. Dủ các thứ hàng. Dường như tất cả của ngon vật lạ ở trên đời đều tụ hội về đây. Thứ gì cũng đẹp, cũng ngon, cũng ưa nhìn, thật hấp dẫn. Các chị bán hàng miệng chào mời liên thoảng, tay lấy hàng nhanh thoắt: gói, xếp, cân đong... sôi nổi như ngày hội thi tay nghề. Cạnh các quầy hàng bánh kẹo là chiếc xe bán tranh tết. Trên xe, treo rất nhiều các loại tranh đủ màu sắc sỡ. Những câu đối tết nền đỏ chữ vàng có in hoa văn làm nổi bật những ô chữ với những nét viết kiểu cách đẹp mắt. Kia là tranh dân gian, chú ếch ngồi trên mặt lá khoai té nước trông thật ngộ nghĩnh. Và kia nữa,

chú bé ngồi trên lưng trâu thổi sáo, hai chân đung đưa theo bước chân trâu và điệu nhạc đủng đỉnh trên đường làng. Tết đến, hình như nhà nào cũng đi sắm tết, có khi một ngày họ phải đi chợ đến vài lượt. Lúc thì mua mấy quả dưa, lúc thì đi sắm đồ áo mới, giày dép cho trẻ thơ, vì vậy mà những phiên chợ tết bao giờ cũng đông khách. Về trưa, chợ càng đông vui tấp nập, y như một ngày hội. Tiếng người, tiếng động cơ xe cộ hòa vào nhau tạo nên một âm thanh náo nhiệt, ồn ã. Có lẽ đó là dấu hiệu mùa xuân đang về.

Trên đường trở về với mẹ, em như muốn nán lại thêm chút nữa để ngắm cảnh tượng đông vui khi xuân về tết đến. Hai bên đường, cảnh vật đang đổi khác. Tất cả như đang trút bỏ những gì cũ kĩ trong năm để đón lấy sức sống đang rạo rức của một mùa xuân mới.

BÀI LÀM

Mùa xuân sắp đến rồi! Cả phố em tấp nập trong khung cảnh ngày tết. Khắp phố phường, người người lũ lượt kéo nhau đi sắm sửa, chuẩn bị đón chào năm mới.

Trên đường phố, các quầy hàng buôn bán tấp nập ai ai cũng mặc những bộ quần áo đủ màu rực rỡ, trông giống như cả một vườn hoa khổng lồ đang di chuyển. Hôm nay là ngày hai mươi tám tết, em theo mẹ đi chợ. Nhìn hai bên đường, không khí đón xuân đã từng bừng nhộn nhịp. Ánh nắng vàng buổi sáng trải xuống đám cỏ non dính đầy sương mai bên vệ đường làm cho nó long lanh như những hạt kim cương. Ở các hiệu may, mọi người ra vào tấp nập. Tiếng cười nói ồn ào làm cho không khí nhộn nhịp càng tăng thêm. Tại một điểm bán hoa, người ta xúm đông lại xem rồi trầm trồ khen không ngớt. Những bông hồng nhung đang nở hoa như muốn phô bày sắc đẹp. Các loài cây khác như cúc, lay ơn, hướng dương, thược dược... chen nhau khoe nụ, khoe hoa. Rồi cây đào, hoa phôi màu hồng tí xíu như đang chúm chím cười. Tất cả, tất cả như muốn phô sắc với mọi người về vẻ đẹp đặc biệt của chúng. Những quầy hàng bán đồ tết đông cứng người, vẻ mặt ai cũng vui tươi hào hứng. Trên tủ kính, các thứ mứt, bánh, kẹo, hạt dưa... được trưng bày trong các lọ thủy tinh đẹp mắt. Những chú gà, vịt bị cột chân xách ngược, giương đôi mắt nhỏ như hạt cườm nhìn trời, nhìn đất rồi đồng loạt quang quác đòi trả tự do.

Mùa xuân đã về trên quê hương em, mùa xuân làm cho cây cỏ, mọi vật đều cửa mình vươn dậy, vui mừng đón xuân sang.

Có một lần được ngắm một đêm trăng mà em cho là thú vị nhất, hãy tả lại cảnh ấy cho các bạn cùng nghe.

BÀI LÀM

Có thể trong mỗi chúng ta, ai cũng đã nhiều lần ngắm trăng. Lúc thì ngắm trăng rằm, lúc thì ngắm trăng lưỡi liềm. Lá lúa hay lưỡi trai đang treo lơ lửng giữa bầu trời trong với muôn ngàn vì sao lấp lánh. Lần nào, trăng cũng đẹp cũng nên thơ phải không các bạn? Đối với mình cũng vậy, trăng luôn hấp dẫn và đáng yêu. Song có một lần, cho mãi đến bây giờ, mình không bao giờ quên được. Đó là cái đêm trăng rằm tháng bảy mà bố mẹ cho em về quê dự lễ đền thờ của ông nội.

Ngay khi hoàng hôn vừa tắt, trên bầu trời bao la, hàng nghìn hàng vạn những ngôi sao mờ mờ nhấp nháy. Chỉ có ngôi sao chiều là sáng nhất, đứng kiêu hãnh một mình như một thiếu nữ đẹp giữa bức tranh trời thu. Màn đêm dần dần buông xuống. Mọi nhà trong xóm đã lên đèn từ bao giờ. Ngoài đồng đom đóm lập lòe tưởng như muôn vàn những vì sao nhấp nháy cuối trời xa.

Kìa! Phương đông chân trời ửng sáng. Màn đêm nhàn nhạt bao trùm khắp nơi. Chỉ ít phút sau, mặt trăng bắt đầu lộ dạng. Lúc đầu, nó giống như một cái đèn lồng che khuất một nửa, mặt cắt nằm phía dưới. Rồi từ từ nhô lên tròn vành vạnh và óng ánh vàng lơ lửng như một cái đèn lồng khổng lồ chiếu những ánh sáng vàng dịu xuống vạn vật. Em bước ra ngõ nhìn về phía trăng mọc. Một lúc sau, nó gói đầu lên rặng cây lơ lơ ở chân trời xa tít, để rồi sau đó nó lấp ló trên ngọn tre già. Bầu trời bây giờ trong vắt. Hàng trăm đốm sao rải rác trên nền trời lúc ẩn lúc hiện. Có lẽ trăng sáng quá làm cho chúng mờ đi chăng? Tuy vậy, người ta vẫn thấy chúng đẹp và đáng yêu. Bởi chúng là những viên ngọc quý tỏa ánh sáng hiếm hoi cho những đêm vắng bóng chị Hằng Nga.

Bây giờ thì trăng đã lên cao tỏa ánh sáng dịu dịu, nhuộm vàng ruộng đồng, thôn xóm làng mạc. Cạnh nhà nội, dòng sông long lanh gợn sóng lăn tăn như hàng trăm cọng rơm vàng đang lượn múa. Phía trước, mặt hồ lấp lánh tấm gương bạc. Và kia nữa, mái tôn của những ngôi nhà phía trái phản chiếu ánh trăng óng ánh. Ánh vàng còn phết lên những thảm cỏ xanh và vườn rau sau nhà tạo nên một mảng sáng nhờ nhờ, bàng bạc. Bóng nhà, bóng cây in rõ thành những vầng đen nhạt trên mặt đất. Thỉnh thoảng, gió hiu hiu thổi, cỏ cây lay động xào xạc. Những bóng đen của cây cối lắc lư, thay dạng đổi hình như những “bóng ma” nhấp nháy...

Trong xóm, hầu hết mọi nhà tụ họp ở ngoài sân. Người lớn thì hóng mát, ngắm trăng. Mấy chị thì đan võng, dệt chiếu, sàng gạo vừa cười

vừa nói vui vẻ. Trẻ em nô đùa chạy nhảy khắp sân. Cả đến những chú chó cũng ra sân hóng gió hoặc ra đường nhìn trước, ngó sau rồi cất tiếng sủa vu vơ...

Ngoài đồng, quang cảnh thật vắng lặng, tĩnh mịch. Muôn vật say sưa tắm ánh trăng trong. Gió đồng lồng lộng thổi, thảm lúa xanh rập rờn, nhấp nhô như những làn sóng ngoài biển khơi. Nước bắt đầu lên trong các mương, rãnh chảy róc rách. Côn trùng đó đây cất tiếng kêu ra rả. Cỏ cây ngoài vườn thẫm thì nhỏ to. Càng về khuya, không gian càng tĩnh mịch. Vạn vật như đang say sưa trong giấc ngủ êm đềm. Chỉ duy có loài côn trùng vẫn ra rả hòa âm những khúc nhạc muôn thuở về đêm. Ánh trăng đẹp cùng hơi sương mát dịu ru ngủ muôn loài. Em trở vào nhà đánh một giấc ngon lành cho đến sáng. Khi em tỉnh giấc ánh trăng đã nhợt hắt đi nhường chỗ cho ánh bình minh thức dậy. Mọi vật sau một đêm tĩnh dưỡng, nghỉ ngơi dưới ánh trăng dịu, giờ đây cũng đang bừng trỗi dậy, mình ngâm những giọt sương mai.

Đứng giữa đồng quê ngắm cảnh trăng đẹp và nghe khúc nhạc kì diệu của thiên nhiên, em cảm thấy tâm hồn mình lâng lâng sướng khoái. Rất tiếc là ngày kia em đã phải trở về thành phố rồi: “Thôi, hẹn vầng trăng rằm nơi đồng nội một dịp khác nhé!”

**Bản thân ấy đã từng làm một công việc tốt (hoặc cùng làm với bạn).
Hãy thuật lại công việc ấy.**

BÀI LÀM

Nhà tôi ở một phố ngoại ô nhưng không xa nội thành lắm. Mỗi sáng, mỗi chiều, các loại xe đi về đông nghẹt. Quãng đường gần nhà tôi có cái “ổ gà” kha khá, không sâu lắm, có lẽ chỉ độ mười phân. Mỗi lần có xe đạp, xích lô hay honda đi qua, nếu người lái không chú ý thường hay bị dằn mạnh, lạng tay lái rất nguy hiểm. Có nhiều người suýt bị tai nạn vì cái “ổ gà” này.

Có mấy lần nghe tiếng rầm rầm của chiếc xe lu đi ngang, tôi cứ tưởng các chú công nhân sẽ san lấp lại chỗ đó. Nhưng rồi, không một ai để ý cả. Cái “ổ gà” vẫn nằm trơ trơ ra đó mấy tuần nay mà không một ai để ý. Tôi cảm thấy rất khó chịu. Hôm qua, đi học về, dọc đường gặp Hùng nhà ở cạnh tôi. Tôi bàn với Hùng, trước lúc đi tắm, chúng mình ra san lấp cái “ổ gà” chướng mắt ấy đi. Hùng đồng ý ngay. Bỏ cặp vào bàn, tôi ra vườn lấy cái xẻng đợi Hùng. Năm phút sau Hùng đến, trên tay cầm một cái cuốc. Hai đứa xăm xăm đến chỗ “ổ gà”. Quan sát địa hình xong, tôi và Hùng mỗi đứa một việc. Tôi xúc đất cho đầy “ổ gà” còn Hùng chịu trách nhiệm san lấp cho bằng lòng đường, rồi tập

trung nện thật chặt. Bỗng, có một chú chạy honda lướt tới, thấy chúng tôi đang loay hoay ở giữa đường thì quát to:

– Nghịch gì giữa lòng đường thế kia, hở tụi nhóc? Xe nó tông cho thì khốn cả đời đấy các tướng ạ!

Tôi nói với theo:

– Chúng em đang san lấp cái “ổ gà”!

Nhưng chú ấy đã đi xa, không biết có nghe thấy không?

Em đã từng có nhiều dịp đi chơi xa nhà. Hãy thuật lại một chuyến đi xa để lại cho em nhiều ấn tượng nhất.

BÀI LÀM

Nghỉ hè năm ngoái, em được dịp may đi tham quan Đà Lạt cùng với các bạn đạt danh hiệu học sinh xuất sắc của toàn trường. Đây là chuyến đi xa nhà có nhiều kỉ niệm nhất đối với em.

Hôm ấy, đúng năm giờ sáng, chúng em đã có mặt đông đủ tại sân trường. Chiếc xe du lịch loại lớn có dòng chữ to ở bên hông xe: “Học sinh Vĩnh Long tham quan Đà Lạt”, đã đậu sẵn ở cổng trường. Cô giáo tổng phụ trách kiểm tra lần cuối danh sách học sinh và hành lí của từng người. Cô nhắc lại những điều quy định trong chuyến đi và giải thích hành trình cho chúng em biết. Đúng sáu giờ, xe chuyển bánh. Chiều hôm đó, chúng em nghỉ tại thành phố Hồ Chí Minh. Sáng hôm sau mới khởi hành lên Đà Lạt. Hơn tám giờ, xe tới ngã quẹo Dầu Giây và rẽ vào quốc lộ hai mươi. Cảnh vật từ nơi đây trở ra lạ hơn, xe bắt đầu lên dốc nhiều hơn. Con đường trước mắt như con rắn khổng lồ đen xám uốn mình trên thảm cỏ xanh.

Từ thành phố Đà Lạt, du khách vượt qua hơn ba trăm cây số và bốn đèo. Lúc đó hơn mười giờ, đoàn xe chúng tôi đến đèo Chuối. Đường quanh co bốn cây số, núi sát mặt lộ. Càng lên cao, không khí càng mát lạnh dễ chịu lạ thường. Chiếc xe nặng nề chầm chậm nhích dần lên rồi bò xuống dốc quanh co. Dốc nào cũng ghê quá. Em nghe như tim ngừng đập trong ngực mình.

Ba giờ mười lăm phút, đoàn chúng em đã đến Đà Lạt. Đồi thông điệp trùng hiện ra như dang tay chào đón những đứa con từ đồng bằng Nam Bộ đến thăm. Chúng em sung sướng đặt chân lên thành phố du lịch nổi tiếng mà bấy lâu hằng ao ước. Sáng hôm nay, từ nhà nghỉ công đoàn trên đỉnh đồi cạnh Hồ Xuân Hương ngàn năm thơ mộng, đoàn chúng em bắt đầu đi tham quan. Trước tiên, hướng dẫn viên du lịch đưa chúng em đi thăm cảnh đẹp Đa Thiện. Nơi đây có nền trời xanh, núi rừng điệp trùng, mặt hồ xanh thẳm, rộng mênh mông. Cảnh nên thơ

hùng vĩ như một thiên đường của truyện cổ tích. Tiến vào khoảng hai trăm mét, Thung Lũng “Tình yêu” tấp nập du khách. Nhiều màu dù, màu áo sặc sỡ tươi vui. Em và Hương đã chụp chung ảnh lưu niệm nơi này.

Một giờ sau, chúng em đến tham quan công viên hoa. Đối diện với Đồi Cù, vườn hoa Đà Lạt thật đông khách. Ở đây có đủ loài hoa của vùng nhiệt đới lẫn ôn đới đang khoe sắc dưới ánh mặt trời. Là những người yêu hoa nên chúng em ngất ngây say sưa không biết chán. Em thích nhất là thạch thảo, còn Hương thì thích giàn xác pháo tím hồng. Ở Đà Lạt dường như nhà nào cũng có hoa. Hoa ở khắp mọi nơi. Dọc đường, những khóm hoa dại cũng khoe sắc xinh tươi không kém phần hoa nhà. Thảo nào Đà Lạt được gọi là thành phố hoa.

Buổi chiều, chúng em đi tham quan “Đồi thông hai mộ và hồ Than Thở”. Đây cũng là một hồ đẹp nhưng nhỏ hơn hồ Xuân Hương. Xung quanh hồ là đồi thông nên mặt hồ không một gợn sóng bởi thông đã bao bọc chung quanh. Sau khi ngắm cảnh vui chơi thỏa thích, trời chiều mát dần, xe đưa chúng em đi một vòng vườn rau Đà Lạt. Từ xa nhìn lại, những luống củ cải, dền, cà rốt, bắp cải, khoai tây thẳng tắp hiện ra như một bức tranh mà họa sĩ đã khéo tô nhiều màu tươi mát, hài hòa. Em thầm nghĩ, phải chăng chất bổ dưỡng của rau xanh đã đóng góp phần làm cho người Đà Lạt có một làn da đẹp, trắng mịn màng?

Sang ngày thứ hai, chúng em còn đi nhiều hơn. Nhưng nhớ nhất là thác Đa Tầng La. Đường dốc có chỗ đứng, phải gò lưng lại bước từng bước một, hơi thở cứ dồn dập như muốn đứt. Em bò lên dần mà miệng thì luôn nói: “Khỏe quá!” Cô giáo đi bên cạnh không nhịn được, cười xòa: “Loan! Cô ghi lại cảnh này một “pô” nhé!” “Cô ơi! Thác này gọi là thác gì hở cô?” “Đa Tầng La!” “Không phải, đau chân là cô ạ!”. Mọi người cười ầm cả lên, quên cả mệt nhọc.

Mười một giờ, đoàn trở về nhà nghỉ, vừa mệt vừa thú vị.

Sau ba ngày đi tham quan Đà Lạt, chúng em trở về. Mỗi lần nghĩ về chuyến đi ấy, em cảm thấy thích thú và bổ ích vô cùng. Chuyến đi đã mở rộng tầm mắt cho em, cung cấp cho em những hiểu biết về quê hương đất nước của mình. Một Tổ quốc giàu và đẹp. Đúng là đất nước “Rừng vàng biển bạc”.

BÀI LÀM

Chưa bao giờ em được đi xa như lần này. Đó là chuyến tham quan du lịch tại thành phố Đà Lạt do cơ quan bố tổ chức vào dịp hè năm ngoái. Em và bé Thảo Linh được bố mẹ dẫn theo cùng một chuyến du lịch lí thú mà chẳng bao giờ em quên được.

Xe khởi hành từ Bến Tre lúc ba giờ sáng cho kịp chuyến phà nhất.

Cứ tưởng xe mình đến bến phà sớm hơn cả. Không ngờ đã có mấy chiếc đậu sẵn ở đằng trước. Ngoài bến, hành khách đi lại khá đông đúc. Bố cầm tay em dẫn lên phà, còn mẹ bế Thảo Linh đang ngủ đi lên phía trước. Phà nổ máy sang sông rất đúng giờ. Gần ba mươi phút sau, phà cập bến.

Ngồi trên xe, em nghĩ là mình sẽ không bao giờ ngủ được bởi tiếng động cơ xe cứ ù ù cả lỗ tai. Thỉnh thoảng đường lộ lại có ổ gà hay lượn sóng gì đó. Thế mà chỉ hơn một tiếng đồng hồ sau em đã thiếp đi lúc nào không biết. Mãi đến lúc xe bắt đầu bò lên dốc, bé Thảo Linh lay gọi, em mới bừng tỉnh dậy: “Chị Hai coi kìa! Cây cối nhiều ơ là nhiều! Ai trồng thế chị Hai?” “Chả ai trồng cả, tự nhiên nó mọc đấy! Vả lại đây là vùng rừng núi. Như thế này gọi là rừng núi hiểu chưa nhóc con”. Giải thích cho bé xong, em quay hỏi bố: “Khoảng mấy giờ mình đến Đà Lạt hở bố?” “Hai tiếng nữa con ạ!” “Lâu thế kia à!”

Nhìn phía trước, con đường nhựa tí tẹo vắt lên, lượn xuống, trông như một đường chì ngoằn ngoèo kẻ trên tấm bản đồ. Bây giờ em mới thực sự hiểu được khái niệm “đồi núi” mà trước đây trong giờ từ ngữ cô đã giải thích cho tụi em. Rừng cây bạt ngàn lút cả tầm mắt. Trên các ngọn núi cao, những dải mây trắng vắt ngang như một tấm lụa trắng, nổi bật lên màu xanh thẫm của lá rừng. Xe đã đến địa phận của thành phố. Điểm tham quan đầu tiên mà bác tài đỗ xe lại nằm ngay trên con đường đi vào thành phố: Thác Preen. Ô! Thác Preen đây rồi! Đẹp quá! Giống hệt như trong ti vi mà em đã từng thấy trong chương trình “Dự báo thời tiết”. Nước từ trên cao đổ xuống hồ thành một đường cầu vồng trắng xóa. Hơi nước bốc lên lành lạnh như tiết trời có gió mùa đông bắc. Bé Thảo Linh ngấm mãi dòng thác không chán. Bố dẫn cả ba mẹ con đi lên một chiếc cầu nổi dạo quanh một vòng quanh hồ. Khi đi qua chỗ thác đổ Thảo Linh sợ quá, níu lấy tay bố không muốn bước tiếp. Bố bảo: “Con đừng sợ, thác nó đổ vượt qua đầu mình, con cứ tự nhiên mà đi!” Đến chỗ tránh nắng, bố gọi thợ chụp hình bấm cho mỗi chị em hai kiểu, cả nhà một kiểu. Lúc này các cô chú trong đoàn ai cũng chụp một số kiểu làm kỉ niệm. Sau đó, đoàn rời thác Preen lên xe vào thành phố. Đến nhà nghỉ Công đoàn đúng mười một giờ trưa. Cả đoàn xuống xe tạm nghỉ ở hành lang chờ bác trưởng đoàn liên hệ phòng nghỉ.

Nhà nghỉ Công đoàn nằm trên một quả đồi thoải thoải cạnh hồ Xuân Hương. Đứng ở đây có thể quan sát khá đầy đủ phong cảnh chung của thành phố Đà Lạt, thành phố du lịch nổi tiếng thơ mộng hấp dẫn khách thập phương trong và ngoài nước. Những ngôi nhà, những vila, biệt thự, khách sạn... không có cái nào giống cái nào, đa dạng, phong phú với nhiều kiểu cách cấu trúc rất độc đáo. Có những biệt thự nằm cheo leo trên những vườn đồi hoặc phơi mình trên những đồi cao, lộng gió, bốn mùa. Trước đây, vua chúa hoặc những kẻ “tai to mặt lớn” dưới

chế độ cũ đã từng vung vãi không biết bao nhiêu tiền bạc, biến thành phố này trở thành “giang san” riêng của mình, dùng để ăn chơi, nghỉ mát cho gia đình, dòng họ chúng.

Nhưng kế hoạch đã định, chiều hôm ấy, xe đưa đoàn đến tham quan “Thung lũng tình yêu”. Đứng trên đồi cao lộng gió nhìn xuống thung lũng, em có cảm giác như mình đã bắt gặp cảnh này đâu đó trong một truyện cổ xa xưa của nước mình. Chẳng khác gì một “bồng lai tiên cảnh”.

Một tiếng đồng hồ sau, xe lại đưa đoàn đến “Đồi thông hai mộ”, “Hồ than thở” trữ tình. Ở đó có đồi “Ái ân” lộng gió và xung quanh là một rừng thông bạt ngàn suốt đêm ngày vì vu cùng gió núi sương ngàn. Cảnh thơ mộng đến thế mà sao có cái tên âu sầu buồn bã đến như vậy.

Đứng trên đồi “Ái ân” ai cũng muốn ghi lại nơi đây một kỉ niệm đẹp, nên các thợ chụp hình liên tục bấm máy. Em và bé Thảo Linh cũng được bố mẹ cho chụp hai pô. Bé nói: “Hình em sẽ đẹp hơn hình chị đấy! Nghe chú thợ chụp hình nói. Cười lên, tươi lên nào! Em cười tươi lắm đó!” Nó nhí nhảnh như một con chim, lại đòi cưỡi ngựa đi dạo nữa. Ngồi trên mình ngựa bé xinh như một “diễn viên nhí” trong bộ phim “cô bé từ trên trời rơi xuống”.

Qua ngày thứ hai, xe lại đưa đoàn đến với “Đồi Cù”, với thác “Cam Li”, nhà “Toàn quyền” “Dinh thự Bảo Đại”... Mỗi nơi đều có vẻ đẹp riêng, một sự mới lạ hấp dẫn khách tham quan du lịch.

Tạm biệt thành phố Đà Lạt trong một cảm giác lâng lâng, một trạng thái luyến tiếc.... Ôi, một chuyến tham quan du lịch đầy hấp dẫn và thú vị! Rồi đây, em sẽ có bao nhiêu là chuyện để kể cho các bạn trong lớp nghe về cảnh vật con người của xứ cao nguyên đẹp và thơ mộng này!

Em hãy thuật lại quang cảnh một bữa tiệc sinh nhật của người trong gia đình (hoặc bạn bè) mà em có mặt tham dự.

BÀI LÀM

Vậy là ngày mai bé Mi vừa tròn mười tuổi, đúng vào ngày 11-11.

Sáng nay, em thức dậy sớm cùng mẹ khi tiếng chuông nhà thờ ngân một hồi dài phá tan bầu không khí tĩnh mịch buổi sáng để chuẩn bị đầy đủ mọi thứ cho buổi sinh nhật của bé được hoàn hảo chu tất. Trời chưa sáng hẳn, tiết trời hãy còn se se lạnh. Em gấp vội chăn màn chạy ra sân luyện bài thể dục buổi sáng cho mình mẫn, sáng khoái rồi vào đánh răng rửa mặt. Xong đâu đó, mẹ bảo: “Con nhóm bếp, bắc nồi nước làm thịt gà trước, để vào tủ lạnh sau đó hai mẹ con mình đi chợ mua một số gia vị. Chín giờ mình bắt tay vào nấu nướng là vừa”. Trong lúc em nhóm bếp, mẹ ra chuồng bắt con gà trống lứa đem vào cắt tiết. Con

nào cũng trên hai kí rưỡi, mập ú. Công việc làm thịt gà diễn ra chưa đầy một tiếng đồng hồ thì bình minh cũng vừa thức dậy. Hai mẹ con định lên xe đi chợ thì bố bảo: “Em mua những thứ gì, ghi vào giấy tất cả, để con và anh đi mua cho. Em ở nhà lo mọi thứ. Chút nữa cô Xuân cô Chúc đến giúp, anh không biết việc gì làm trước, làm sau. Vả lại, anh biết chỗ em đặt bánh sinh nhật cho con rồi. Anh đi chợ, ghé lấy luôn thể cho tiện”. Nghe bố nói vậy, mẹ rất mừng:

– Anh đi với con thì tốt quá! Đây, toàn bộ những thứ cần mua, em đã ghi sẵn trong giấy này lúc tối. Nhớ khi về ghé lấy bánh sinh nhật luôn thể.

Hai bố con đi chợ một lúc, mua sắm đầy đủ các thứ mẹ ghi trong giấy, đâu đấy, bố dẫn em đến tiệm đồ chơi điện tử. Em cũng không biết bố định mua cái gì cho bé Mi nữa.

– Bố định mua gì cho em?

– Áo quần mẹ con đã sắm rồi, bố định mua cái đàn điện tử cho em con, chắc nó thích lắm!

– Loại nào hả bố?

– Loại đàn mà em con tập ở nhà Văn hóa thiếu nhi đấy!

– Hoan hô bố!

Thế rồi, hai bố con cầm đàn ra về. Dọc đường em ôm cái đàn trong lòng mà thầm vui cùng bé.

Buổi chiều hôm ấy thật là vui. Bé Thịnh, bé Thành, Phương Thi, Yến Ngọc cùng học lớp Bốn với bé và các bạn trong lớp của bé ngồi chung một bàn. Có đến hơn hai mươi lăm đứa. Trông em nào cũng xinh xắn, dễ thương như những con búp bê. Trên bàn, chiếc bánh sinh nhật “Trần Lê Bé Mi 11.11.1992” màu xanh nổi bật trên nền trắng, viết bằng kem đỏ mềm mại. Cạnh đó là bình hoa do chính tay em cắm. Chính giữa là một đóa hồng nhung Đà Lạt mới hé nở tựa vào hai lá măng đứng song song tạo cho đóa hồng thêm phần duyên dáng kiều sa. Xung quanh là những bông đồng tiền, cúc trắng được xen kẽ với những lá măng thấp. Nhìn bình hoa, các cô chú đều khen là em khéo tay, có mắt thẩm mĩ. Em rất mừng, vậy là em cũng góp một phần nhỏ bé của mình những ngày vui của bé.

Bữa tiệc bắt đầu từ việc bé Mi đốt mười ngọn đèn cây được cắm sẵn trên mặt bánh sinh nhật, rồi thổi tắt cả mười ngọn. Một tràng pháo tay của lũ trẻ rộ lên. Ba của bé Ngọc cầm vội chiếc máy ảnh bấm liên tục mấy phô và chú Quang thì cầm camera đưa qua đưa lại phía nhóm trẻ, tiếng máy quay rè rè... Bản nhạc “Happy Birthday” vang lên, lũ trẻ cất tiếng hát theo nhịp nhàng vui nhộn. Sau đó bé Mi đứng dậy rụt rè nói lí nhí trong miệng: “Hôm nay ngày sinh nhật của Mi, Mi cảm

on các bạn đã đến tham dự. Mi chúc các bạn khỏe, học giỏi, biết vâng lời bố mẹ, thầy cô!” Bé Thành ngồi bên cạnh đứng lên như có ý thay mặt các bạn chúc bé Mi luôn là một đứa con ngoan trò giỏi. Ngắm nhìn lũ trẻ cười cười, nói nói thật là hồn nhiên dễ thương. Em nói với bé:

– Mi mời các bạn dùng coca khai tiệc đi.

Bé nhanh nhẩu nói to:

– Nào, xin mời các bạn!

Bé chạy lăng xăng mời hết bạn này đến bạn khác. Thấy bé vui, nhí nhảnh hơn ngày thường, lại bắt chước em tiếp khách lũ bạn em hồi tháng trước, miệng chào mời, tay gấp thức ăn cho bạn mà em tức cười đau cả bụng. Bố nháy mắt cho em như thầm bảo: “Con đừng cười, để cho em được tự nhiên”. Buổi tiệc diễn ra trong một bầu không khí tươi vui, hoan hỉ. Phòng tiệc tràn ngập tiếng cười nói líu lo của “lũ chim non chưa mọc lông mọc cánh” trông hồn nhiên đến lạ!

Tan tiệc, bé tiễn bạn ra đến ngõ không quên nắm chặt tay, chúc bạn một đêm ngủ ngon. Hẹn gặp lại sáng thứ hai tuần tới.

Hãy thuật lại một buổi học tuần trước mà bản thân em cho là thú vị nhất để bố mẹ (anh chị trong gia đình) cùng nghe.

SÁCH GIẢI
BÀI LAM
www.sachgiai.com

Thú thật, mãi đến bây giờ buổi học ấy vẫn để lại trong con cái hương vị ngọt ngào của một món ăn tinh thần đầy thú vị. Đó là buổi học sáng thứ ba tuần qua.

Sau ba hồi chuông reo lên, cô giáo con bước vào lớp nhẹ nhàng duyên dáng trong tà áo dài màu thiên thanh của đất trời vũ trụ. Chúng con đứng dậy chào cô. Nhìn nét mặt tươi vui phấn khởi của tụi con, cô gật đầu ra hiệu cho chúng con ngồi xuống rồi vui vẻ nói: “Đây là buổi học thứ hai của tháng Hành động thi đua, cô mong các em tất cả đều ngoan và học giỏi. Một tháng không có điểm yếu kém, nhiều điểm chín điểm mười. Các em có đồng ý không?” Cả lớp đồng thanh một lượt:

– “Thưa cô, đồng ý ạ!”

Tiết học đầu tiên – tiết toán diễn ra trong một không khí hào hứng sôi nổi. Lại là tiết luyện tập nên hầu như cả lớp ai cũng làm việc. Những phút đầu tiên cô kiểm tra lại lí thuyết đã học tuần trước: “Chia một số tự nhiên cho một số thập phân, chia một số thập phân cho một số thập phân”. Cô vừa dứt lời, hàng chục cánh tay giơ cao, kèm theo những tiếng nhao nhao: “Thưa cô! Em! Em!...” Thấy cả lớp đều giơ tay, cô ra hiệu im lặng rồi cầm bút rà vào sổ điểm: “Trần Thị Hoài Thương lên

bảng!” Tuy chuẩn bị bài rất chu đáo nhưng nghe gọi đến tên mình con cũng không khỏi giật thột. Trống ngực đập thình thịch. Cầm cuốn bài tập về nhà, con bước vội lên bảng, lễ phép đặt lên bàn cô. Sau khi trả lời rành rọt đầy đủ nội dung câu hỏi, cô ra tiếp hai bài tập thuộc hai dạng bài trong phần lí thuyết. Lúc này cả lớp đều đưa giấy nháp ra làm. Chỉ mấy phút sau, con đã giải xong hai bài toán. Cô gọi Hùng nhận xét hai bài giải của con trên bảng, rồi cô hỏi tiếp: “Ai làm y như trên bảng, giơ tay cô coi!” Chỉ có Yến và Kim Loan không giơ tay. Cô đến tận hai bạn nhìn bài giải của Loan, cô hỏi: Loan biết vì sao em làm sai không?” “Dạ, biết rồi ạ!” “Yến đã biết sai do đâu chưa?” “Có biết rồi cô ạ!”

Cô bước lên bục giảng nhận xét: “Hoài Thương thuộc bài, làm bài tập đúng. Các bài tập về nhà đều thực hiện đầy đủ, cô ghi Thương điểm mười”. Tiết toán diễn ra trong một không khí sôi nổi, háo hức. Loan và Yến được cô gọi lên bảng làm tiếp bốn bài toán. Cả hai đều được hai điểm mười và đều được nhận ở cô những lời khen, động viên khích lệ đầy tình cảm.

Những tiết học sau: Tập đọc, giáo dục sức khỏe và đạo đức cũng không kém phần sôi nổi. Lí thú nhất là tiết tập đọc. Bài thơ “Truyện cổ nước mình” của tác giả Lâm Thị Mĩ Dạ được cô đọc mẫu với một âm điệu mượt mà đầm thắm của thể thơ lục bát. Đưa tâm hồn trẻ thơ của chúng em về với sự tích “Trầu cau” thấm nặng tình người, về với cô Tấm đoan trang hiền dịu. Nhưng cái cốt yếu mà chúng em tìm được trong bài học là giá trị vĩnh hằng của những đạo lí đối với cháu con luôn “mới mẻ và rạng ngời”.

Buổi học đã đem đến cho chúng con cái êm dịu ngọt ngào, cái sôi động tìm tòi khám phá cái mới. Con ước sao các buổi học kế tiếp đều diễn ra như hôm nay.

Tường thuật lại những hoạt động của trường em và lớp em trong ngày hội Phù Đổng năm nay.

BÀI LÀM

Sáng chủ nhật tuần qua, hội khỏe Phù Đổng trường em được tổ chức thật là trọng thể.

Trên cổng trường, tấm băng rôn đỏ chói nổi bật hàng chữ vàng tươi: “Khỏe để học tập”. Dọc hai bên tường là dây cờ nhỏ đủ màu bay phấp phới. Học sinh ăn mặc gọn gàng, đẹp đẽ đã có mặt đầy đủ trong sân trường. Tiếng cười đùa rộn rã khắp nơi. Về mặt ai cũng rạng rỡ một niềm vui.

Trước cột cờ giữa sân trường, lễ đài đã được dựng sẵn. Trên đây bàn dành cho Ban Giám khảo và các đại biểu được đặt mấy bình hoa tươi thắm.

Đúng bảy giờ, một hồi trống vang lên, chúng em nhanh nhẹn tập hợp theo vị trí từng lớp. Thầy Hiệu trưởng trực tiếp điều khiển lễ chào cờ và sau đó đọc lời khai mạc hội thi. Thầy Hoàng đánh một hồi trống dài, tiếng trống giòn giã làm nức lòng người và tăng thêm không khí háo hức cho hội thi.

Mở đầu là tiết mục đồng diễn thể dục của các khối lớp. Mỗi lớp mặc một màu đồng phục khác nhau nhưng đều gọn gàng khỏe đẹp. Theo tiếng còi của thầy hướng dẫn, cả rừng cánh tay giơ lên, hạ xuống đều tăm tắp. Kết thúc mỗi màn biểu diễn là tiếng hô: "Khỏe! Khỏe! Khỏe!". Vang dội cả sân trường.

Tiếp sau đó, học sinh phân tán về các khu vực thi đấu. Các vận động viên đều cố gắng hết sức mình để đạt thành tích cao nhất, mang vinh quang về cho đội mình. Trên đường chạy, những đôi chân tí xiu nhanh thoăn thoắt lao mình về phía trước. Bạn Thanh lớp em về đích trước tiên giữa tiếng hoan hô cổ vũ của các bạn. Hương Thanh lớp 5B đoạt giải nhất sáu mươi mét nữ.

Dưới gốc phượng già, hai nhóm nam đang choãi chân, nghiêng người, gò lưng cố sức kéo sợi dây về phía mình. Bạn nào mặt cũng đỏ bừng, mồ hôi nhễ nhại. Cuối cùng bằng một sức giật bất ngờ, nhóm lớp em đã chiến thắng. Cả lớp nhảy cẫng lên reo hò phấn khởi. Rồi thì nhảy dây, đá cầu... Những trái cầu bay vun vút giữa những cặp chân khéo léo của các đối thủ. Giữa sân, người xem trầm trồ khen ngợi khi đội tuyển các võ sinh Ka-ra-tê tí hon biểu diễn những động tác nhanh nhẹn và đẹp mắt.

Các cuộc thi đấu diễn ra liên tục, cuốn hút người xem. Hơn mười một giờ hội thi kết thúc. Các lớp tập trung trước khán đài nghe công bố kết quả và nhận phần thưởng. Thầy Hiệu trưởng và đại diện Phòng Giáo dục, Hội cha mẹ học sinh trao giải tận tay cho những tập thể và cá nhân đạt thành tích cao ở hội thi.

Trên đường về chúng em bàn tán sôi nổi mãi về ngày hội Khỏe Phù Đổng năm nay. Một ngày hội thực sự đưa tài đua sức đem lại niềm vui to lớn cho tuổi thơ chúng em góp phần nâng cao sức khỏe và khí thế học tập cho toàn trường. Em cũng nhận ra rằng sức khỏe quan trọng biết bao đối với mỗi con người.

BÀI LÀM

Thật là tuyệt! Năm nay bà nội mình lại cho đi theo dự lễ hội Chùa Hương. Ở Hà Nam ra đi phải đi ô tô đến Vân Đình rồi mới đi dò dọc vào Chùa Hương.

Mình và bà nội vừa mới xuống ô tô đã thấy ngay một sự tấp nập, ồn ào. Những người chở đồ mời gọi, những người bán quán mời ăn.... Nhưng ai cũng vội vã xuống đồ đi cho sớm. Đến bến Đục phải qua một dòng suối lớn mới vào tới chân chùa Trình nơi đặt chân đầu tiên. Ở đây, người ta bán những thứ rất lạ, gây để chống khi leo dốc, mơ để ăn khi khát nước... Bước vào bên trong, khói hương nghi ngút, người chen chân nhau lễ bái. Tiếp đó người ta leo lên từng bậc đá đi xem các chùa chiền và hang động nhỏ. Có ngôi chùa được dựng hàng trăm cột, những hang động nhỏ có những tượng Phật đá trông như thủy tinh trắng. Một vị sư thấp cây nển đưa qua sau lưng các pho tượng ấy thấy rõ ánh sáng trắng. Tiếp đến, đoàn người còn phải leo lên bao nhiêu bậc đá nữa, qua những con đường nhỏ ngoằn ngoèo um tùm cây xanh cỏ lạ. Mùa này lại là mùa hoa gạo nên các cây gạo khoe đầy sắc đỏ, không có một chiếc lá nào, cứ ngỡ là ai đã gắn những bông hoa đỏ bằng giấy lên những thân cây giả.

Mỗi chân quá, hai bà cháu mình cùng một số người nữa ngồi nghỉ ở bên vệ đường. Gió thổi rào rạt hàng thông và lùa qua các kẽ đá thành những âm thanh rất lạ tai. Và tuy người đi lại đông đúc như thế nhưng vẫn đầy tiếng chim hót véo von và thỉnh thoảng trông thấy một vài con khỉ nhảy nhót trong các chòm mây. Đỡ mỗi, mọi người lại tiếp tục hành trình. Hai bà cháu phải tựa vào nhau mới bước dần lên được. Có một cảnh tượng rất buồn cười là người đi xuống, kẻ đi lên gặp nhau là niệm “Nam mô Phật” trong đó có người phụ nữ Tây Âu to béo phải có hai người bạn trai cùng người Âu xóc nách bước lên... Đi dần mãi cũng đến hang động chính “Hương Tích”. Đây là một hang động lớn có thể chứa hàng trăm người, trong đó có hai, ba bệ thờ Phật. Cạnh đó, người ta bán các thứ trang sức đạo Phật rất đẹp bằng đá trắng, nhựa, sắt... Sát vào thành hang có những nhũ đá rất lạ, có chỗ sáng óng ánh gọi là kho vàng bạc, có chỗ nổi lên như đụn thóc, đụn gạo, tiền bạc... Ai cầu mong làm ăn phát đạt thì sờ tay, xoa xoa vào cái kho đó. Đặc biệt ai muốn cầu tự thì xoa vào đầu pho tượng nhỏ ở sát vách núi. Thú vị nhất là chẳng mấy ai không ngửa tay hứng từng giọt nước từ trên đỉnh hang nhỏ xuống để uống, vừa vỗ tay vào mồm vừa cười nói ồn ào... Xế chiều, bà cháu mình mới xuống núi. Đi xuống thì đỡ mệt hơn, cứ thả dần từng bước một, thong thả đón những luồng gió mát thổi tới, tâm hồn thật thư thả.

Chúng tôi lại lên đồ trở về bến ô tô. Tuy có mệt đấy nhưng mình

vẫn thấy thích thú vì được một lần đi thăm thắng cảnh nổi tiếng của cả nước. Ngồi trên xe, mình thầm nghĩ: “Tổ quốc mình đẹp quá! Không chỉ có động Hương Tích, vịnh Hạ Long, Đà Lạt, Vũng Tàu, động Phong Nha... mà còn nhiều thắng cảnh khác nữa. Thật là tuyệt!

Một buổi sáng bước ra vườn cây (hoặc vườn hoa) em tưởng tượng được nghe thấy tiếng trò chuyện của cây cối (hoặc của hoa lá). Hãy tưởng thuật lại buổi chuyện trò ấy.

BÀI LÀM

Một buổi sáng mùa xuân mát mẻ, theo thói quen, tôi dậy sớm tập thể dục rồi ra vườn tưới hoa. Không biết ai đang nói chuyện thì thầm với nhau mà chẳng thấy bóng người. Tôi dừng tay tưới, chú ý lắng nghe. Tiếng trò chuyện từ sau vườn vọng lại. A, đúng rồi! Các loài cây sau vườn đang tâm tình với nhau. Tôi vịn vào cành ổi, im lặng nghe họ nói chuyện với nhau.

Người đang nói và nói tương đối mạch lạc trôi chảy. Trong mảnh vườn nhà tôi, cây dừa cao to, lá xanh mượt, buồng nào buồng nấy chen chúc trái. Dừa được coi là người cao tuổi nhất, từng trải chuyện đời hơn cả nên được tôn là bậc trưởng lão. Tiếng nói của dừa thường được đàn em coi như là những lời dạy bảo của bậc cha chú. Lúc này dừa đang lên giọng thuyết giáo chuyện đời.

- “Chúng mình đều ở chung một làng xã. Mỗi người đều có tính cách riêng, đời sống riêng, và khả năng chịu đựng cũng khác nhau tùy thuộc vào sức khỏe, vóc dáng của từng người. Có loài thì cao, có loài thì thấp. Có loài thì thân cứng, có loài thì thân mềm. Loài này thì cho trái, loài kia thì cho hoa... Thật là muôn màu muôn vẻ. Có một điều là loài người đều thấy rõ nhất. Đó là việc chúng ta đều có ích lợi cho đời sống con người, cung cấp thực phẩm vô tận cho người và chim muông, cung cấp vật liệu làm nhà cửa cho con người, rồi làm thuốc chữa bệnh, che bóng mát, ngăn nước lũ, tạo nên cảnh quang đẹp để cho con người vui chơi, giải trí... Các em cứ tưởng tượng xem. Nếu trái đất này thiếu bóng cây xanh! Lúc ấy làm gì có những vườn hoa hồng, hoa huệ, hoa cúc... Làm gì có những hàng cây xanh che bóng mát khi lão mặt trời đổ lửa xuống trái đất... Làm gì có đồng lúa xanh rờn như tấm thảm, những đôi thông bạt ngàn suốt ngày cất lên các bản nhạc êm đềm tha thiết. Và làm gì có những làng quê trù phú ẩn mình dưới những làn tre xanh v.v... Trái đất chỉ còn là sa mạc nóng bỏng mênh mông. Lúc ấy mưa lũ tha hồ mà hoành hành tàn phá cuộc sống con người. Mà này, các em có biết không! Ta còn làm cho bầu không khí bao quanh trái đất thêm trong

sạch trong khi con người thì mỗi ngày càng làm cho nó thêm ô nhiễm. Ngoài ra, chúng ta còn cung cấp khí oxy giúp ích cho sự sống con người và thực vật. Có thể nói chúng ta là sự sống. Chúng ta có chứa trong mình sức sống dồi dào. Những hạt bạch đàn, bông trầm vàng... chỉ bé tí tẹo. Ấy thế mà khi gieo xuống lại sinh ra những chàng trai cao lớn, khỏe mạnh. Những cây bàng, cây gạo, sầu đâu... đến mùa rụng lá thì chỉ còn trơ lại những cành khẳng khiu ốm yếu. Thế mà mùa xuân lại đến, lại bắt đầu đâm chồi, ra nụ... rồi tạo ra những bóng mát cho con người, tạo ra những đóa hoa xinh đẹp tô điểm cho cuộc sống con người...

Các em ơi! Chúng ta cần cho sự sống của muôn loài như vậy. Thế mà có nhiều kẻ vẫn đang tâm chặt phá rừng bừa bãi, thiêu rụi chúng ta thành tro bụi... Những hành động thiếu cân nhắc ấy, chắc chắn họ sẽ bị trả giá. Đất đai trở nên chai cứng bạc màu, hạn hán lũ lụt liên miên, mùa màng thất bát, cuộc sống của họ cơ cực nghèo đói. Cũng may mà một số người đã thức tỉnh. Họ đã trồng cây, gây rừng, phủ kín đồi trọc, biết nâng niu quý trọng chúng ta. Điều ấy chứng tỏ họ đã biết tự bảo vệ cuộc sống hạnh phúc của chính mình. Tôi nói vậy đó, có phải không các bạn?" Hàng trăm tiếng trả lời: "Phải lắm! Phải lắm!".

Tôi nghe Dừa thuyết giáo đàn em mà giật cả mình. Đã có lúc, do mải chơi mà mấy ngày liền tôi không hề quan tâm gì đến họ cả. Họ không nói thẳng với tôi nhưng có lẽ họ buồn và giận tôi nhiều lắm. Bây giờ thì tôi đang cố gắng sửa chữa những sai lầm của mình đây. Và tôi chạy đi múc nước tưới cho họ với một thái độ trân trọng.

Trong phong trào "Nghìn việc tốt" các em đã làm được nhiều việc. Hãy thuật lại một việc làm tốt nhất của em hay của bạn em.

BÀI LÀM

Em và Hòa cùng học một lớp. Hòa ở đầu thôn, em cuối thôn. Ngày nào, Hòa cũng gọi em cùng đi học. Tối nào, em cũng đến nhà Hòa học bài. Chúng em trở thành bạn thân của nhau.

Một hôm trời mưa to. Đường trơn như đổ mỡ. Chờ mãi không thấy Hòa sang gọi, em lủi cùi đi một mình. Bị ngã một cái, lấm hết quần áo, sách vở lại bị bạn bè chế nhạo là con "ếch ộp", em giận Hòa lắm. Em định tối hôm đó không đến nhà Hòa học bài như mọi hôm, em nghĩ bụng: "Đã không gọi tao đi học thì tao cũng không đến học với mày nữa, nghỉ chơi luôn". Em biết Hòa kém toán hơn em, không có em cùng học Hòa sẽ khó khăn trong việc giải các bài tập toán về nhà.

Nhưng rồi em nhận ra là hôm nay Hòa vắng mặt, Hai tiết học đã

qua vẫn không thấy Hòa đến lớp. Nhìn chỗ ngồi của Hòa bỏ trống, em cảm thấy thương thương. Hay là Hòa bị ốm? Cả buổi học, câu hỏi đó cứ xoắn lấy em. Tan học, em quyết định đến nhà Hòa ngay.

- Liên ơi! Hòa nằm ở đây này!

Em chạy bổ tới chỗ Hòa nằm, thì ra Hòa ốm. Trời ơi! Mới qua một đêm mà em thấy Hòa xanh và gầy hẳn đi. Hai mắt Hòa trũng xuống! Thế mà ở đầu giường quyển sách vẫn để mở. Hòa ốm mà cũng cố học. Em cúi xuống ôm chầm lấy Hòa khóc nức nở. Em hối hận quá vì đã hiểu nhầm Hòa. Em thầm thì qua dòng nước mắt chan chứa: "Hòa ơi! Tha lỗi cho Liên, Hòa nhé!" Thấy em khóc, Hòa cũng rưng rưng nước mắt. Từ hôm đó, cứ tan học là em đến ngay nhà Hòa. Em động viên Hòa uống những viên thuốc đắng ghê người, bón cho Hòa từng thìa cháo. Em hát cho Hòa nghe, kể cho Hòa về những giờ học trên lớp. Em chép bài, giảng lại cho Hòa. Rồi em rủ các bạn đến chơi với Hòa. Cả cô giáo cũng nhiều lần đến thăm Hòa.

Hòa khỏe dần, hết bệnh hẳn, đi học trở lại, đúng vào hôm có bài kiểm tra toán. Vừa làm bài, em vừa hồi hộp theo dõi Hòa. Như hiểu ý em, Hòa tươi cười nhìn sang em như thầm bảo: "Liên ơi! Hòa làm được bài kiểm tra hôm nay là nhờ có Liên đấy! Hòa cảm ơn Liên nhé!". Em gật đầu sung sướng.

Hôm trả bài kiểm tra cô giáo vui vẻ nhận xét: Cô rất vui vì lần này không em nào bị điểm kém. Cô đặc biệt khen ngợi em Liên làm bài tốt và Liên đã cùng học với Hòa giúp Hòa theo kịp chương trình và làm rất tốt bài kiểm tra. Cô rất mừng vì trong lớp chúng ta có những em làm được việc tốt, biết giúp đỡ bạn. Cô thưởng cho mỗi em một bông hồng gắn vào bảng ghi công của hai em".

Từ đó, tình bạn giữa em và Hòa ngày càng gần gũi và thân thiết hơn. Ngày thi học kì I, em và Hòa đều đạt điểm xuất sắc. Chúng em được báo cáo trước toàn thể khối Năm. Em thấy như hai chúng em đang đi giữa một rừng hoa đua nhau nở: rừng hoa "Nghìn việc tốt" của trường em.

BÀI LÀM

Em đã từng được nghe, được nhắc nhở cứu giúp những người già, trẻ em, những người lang thang cơ nhỡ nghèo khổ là những việc mang tính đạo lí làm người thể hiện tình yêu thương giữa con người với con người.

Thực hiện lời dạy của cha ông, trong cuộc sống em cũng đã từng tham gia cùng các bạn làm nhiều việc có ích cho mọi người, như có lần em đã dẫn một ông cụ qua đường (ông cụ đó lại lòa) hoặc đưa một em bé năm tuổi bị lạc về nhà... Nhưng có một việc, tự đáy lòng mình em

cảm thấy có ý nghĩa hơn cả. Tối hôm ấy, mẹ dẫn em ra cửa hàng bán đồ chơi để mua cho em một món quà mà em hằng ao ước. Có được phần thưởng mẹ dành cho đó là kết quả của quá trình cố gắng học tập của em. Từ lâu em vẫn thích chiếc ô tô điện tử có bộ điều khiển cầm tay. Một tháng trước, thấy bạn Việt có chiếc xe ấy, ba bạn đi nước ngoài mua về, Việt đưa ra ngoài công viên chơi. Em mê lắm. Kia rồi, chiếc xe điện tử có bộ điều khiển tự động nằm trong cái tủ kính cạnh chiếc xe tăng và tàu thủy ở ngăn thứ hai đây rồi! Chiếc cần ăng-ten được kéo cao lên để thu sóng, mạ bạc sáng loáng như thu hút hết cả tâm trí em. Chị bán hàng thấy em chăm chú vào chiếc xe điện tử. Chị nói: “Hàng ngoại đấy em ạ! Cửa hàng nhập được một lô ba trăm chiếc. Giờ chỉ còn ba chiếc. Nếu em thích thì mua đi. Ngày mai là hết đấy!” “Vâng! Chị chờ em một chút!”. Bỗng... Một ông lão ghé sát người em, chìa ra cái nón rách. Em quay lại nhìn.

Trông ông lão tiêu tụy quá! Chiếc áo mà ông mặc đã rách toạc ở vai. Còn sau lưng thì đến hai, ba miếng vá. Mặt ông nhăn nheo đen sạm. Hết nhìn ông lão rồi lại nhìn chiếc xe trong tủ. Ông lão vẫn đứng đó, cái nón rách vẫn chìa ra... Thấy em có vẻ lưỡng lự. Chị bán hàng lại giục: “Sao em bé? Chị lấy cho em thử xem nhé. Thích thì lấy, chứ chị không bắt phải mua đâu mà em ngại!”

Mẹ bỗng chạm vào người em, đầu mẹ hơi cúi xuống. Cặp mắt mẹ nhìn chăm chăm vào ông lão... Rồi đột nhiên, thấy mẹ lấy chiếc khăn mùi soa, kín đáo chấm nhẹ lên mặt. Em cảm thấy mẹ như muốn nói với em điều gì đó. Em quay lại nói nhỏ với mẹ: “Con không mua xe nữa! Con cho ông lão tiền mẹ nhé!” Mẹ em khẽ gật đầu. Em bỏ tất cả tiền vào nón ông già. Ông lão thều thào cảm ơn rồi cúi đầu chào hai mẹ con em. Nhìn cái lưng còng của ông thất thủ bước đi mà em thương ông quá!

Trên đường về, mẹ khen em ngoan. Mẹ còn nói: “Con giống tính ngoại con như đực!”. Cả hai mẹ con đều vui. Mẹ còn hứa: “Thế nào mẹ cũng mua cho con chiếc xe đó!”.

Phụ giúp bố mẹ làm những việc ở nhà trong ngày thứ bảy hoặc chủ nhật mà em cho là có ý nghĩa, hãy thuật lại những công việc đó của em.

BÀI LÀM

Ôi! Đến bây giờ em cũng không quên được ngày chủ nhật hôm ấy. Đó là một ngày em tự sửa soạn bữa cơm cho gia đình. Với bao bạn khác cùng lứa, em không được rõ lắm, có thể đó là một chuyện bình thường như quét nhà, rửa chén bát, nhưng đối với em nó có ý nghĩa sâu sắc

biết nhường nào! Vì đó là lần đầu tiên em mạnh dạn “tập làm người nội trợ”.

Cũng như mọi ngày khác, em ngủ dậy sớm để ra sân tập thể dục và sau đó vào nhà làm vệ sinh cá nhân. Sau công việc thành thói quen ấy, em ngồi vào bàn điểm tâm cùng gia đình. Ăn bữa sáng xong, mẹ xách giỏ ra chợ, còn em thì dọn chén bát, quét nhà và cho lợn ăn. Chờ mãi một lúc lâu mẹ mới đi chợ về. Em chạy lăng xăng phụ mẹ xách giỏ và sửa soạn các đồ ăn chuẩn bị cho bữa cơm trưa. Vừa mới chuẩn bị dọn các thứ ra để làm thì cô hàng xóm chạy đến nhắn tin: “Ông bà ngoại bảo bố mẹ sang nhà có công chuyện gấp”. Trước lúc bố mẹ lên xe, mẹ quay lại nói: “Bố mẹ trưa mới về, con ở nhà lo cơm nước giùm mẹ nhé!” Đứng nhìn bóng bố mẹ khuất dần trên con đường “quốc lộ 1A”, em quay lại với công việc của mình. Công việc đầu tiên là ra bể nước làm cá, ướp gia vị rồi cho vào đĩa, để đấy. Việc kế tiếp là nhặt rau rửa sạch gác lên sàn nước, bóc hành, tỏi... Sau khi chuẩn bị xong các thứ, em bắt tay vào nấu nướng. Đầu tiên em cho gạo vào nồi rồi đổ nước vào vo cho sạch. Vì ngày đầu tiên mới làm một mình chưa quen nên em hí hoáy vo mãi mới xong. Em múc nước vào nồi đủ lượng cần thiết rồi bắc lên bếp ga. Nhấn nút bật ga mấy lần không thấy cháy, không hiểu vì sao? Nhìn mãi một hồi mới biết là mình chưa mở khóa ga. Em xoay nhẹ núm khóa rồi nhấn nút, ngọn lửa bùng lên xanh lè như đốm lửa hàn gió đá ngoài tiệm sửa xe (Em bật công tắc nồi cơm). Công việc nấu cơm coi như ổn. Khó khăn nhất là việc nấu nướng các thức ăn. Hôm nay, mình sẽ chiên cá cho mẹ xem. Nghĩ thế, em bắc chảo lên bếp. Chờ cho chảo nóng lên, em đổ một vá dầu ăn vào. Dầu gặp chảo nóng kêu xèo xèo nghe thật vui tai. “Nhưng này, hãy đứng xa ra một chút, dầu bắn trúng vào người là bỏng đấy!” Em tự nhủ với mình như vậy. Nào, phi hành lên cho thơm rồi bỏ cá vào chiên! Thế là em gấp từng con cá to bằng nửa bàn tay người lớn bỏ vào chảo. Tiếng xèo xèo lại nổi lên to hơn. “Hãy bớt nhỏ lửa, cho cá chín vàng một bên rồi hãy trở sang bên kia!” Đó là việc mà mẹ thường dặn em trong những ngày cùng làm với mẹ. Chả mấy chốc, cá đã chín vàng đều cả hai bên. Em tắt lửa. Chờ cho cá tự tróc ra khỏi đáy chảo, em gấp lên đĩa. Mùi thơm của những con cá chiên ngan ngát khắp nhà bếp, thật là thích. Nhìn những khúc cá vàng rộm xếp ngay ngắn trên đĩa tròn, em cảm thấy bụng nôn nao, trông đến phát thèm. Con nào con nấy đều có mỡ dính láng bóng như nhuộm phẩm màu. Ô, còn phải nấu canh và làm nước mắm nữa chứ. Em nhắc chảo xuống đổ nước vào soong, cho vào một gói bột canh knorr. Chờ cho nước sôi đều, em bỏ rau vào, lấy đũa trộn đều. Rau từ từ xẹp xuống. Khi nồi canh

sôi lên lại lần thứ hai, em nhắc nồi canh xuống, cho thêm một ít hành lá và bột ngọt, dùng muống canh nếm thử mặn nhạt. Khi thấy nồi canh vừa thơm, ngọt em để qua một bên, tiếp tục nhặt rau sống rửa sạch ngâm vào thau nước có muối khử trùng. Công việc cuối cùng là làm nước mắm chấm. Em bóc một củ tỏi, lấy một muống cà phê đường, một ít bột ngọt và một quả ớt bỏ vào cối giã nhỏ, sau đó đổ tất cả các thứ đã giã vào một cái bát Trung Quốc, cho nước mắm Phú Quốc loại đặc biệt vào và thêm một ít nước đun sôi để nguội hòa vào với nước mắm. Nếm thử, thấy mặn mặn, cay cay, ngọt ngọt; em rất mừng. Làm xong mọi việc thì bố mẹ cũng vừa về đến nơi.

Bữa cơm hôm ấy, ai cũng ăn ngon và chuyện trò vui vẻ. Riêng bố, cứ khen hoài: “Con gái của tôi giỏi quá! Mới ngần này tuổi mà đã lo toan được công việc nội trợ bếp núc cho mẹ rồi. Thế mới là con gái ngoan!” Em cảm thấy hạnh phúc vô cùng vì đã giúp được gia đình một công việc có ý nghĩa.

BÀI LÀM

Hôm ấy là một ngày chủ nhật đẹp trời, bố mẹ cùng bé Thảo về quê thăm nội. Trước khi đi mẹ còn dặn lại: “Bố mẹ đi chiều tối mới về, ở nhà trông coi vườn tược và làm một số việc mà mẹ dặn tối qua. Đừng đi chơi đâu con nhé!”

Bố mẹ và bé Thảo đi rồi, ở nhà chỉ còn mình em với con Vàng. Nó vẫn nằm ở bậc cửa như thường ngày. Đôi mắt lim dim, lơ đãng nhìn ra ngoài trời... Trông nó có vẻ thần thờ làm sao ấy. Nó cũng buồn, cũng cảm thấy trống vắng ư! “Vàng ơi! Đâu có phải lần đầu, cũng đã mấy lần Vàng ở nhà cùng tôi trông nom vườn tược đó thôi! Hay là hôm nay vắng bé Thảo, Vàng buồn? Bé Thảo thường hay nô đùa với Vàng lắm mà! Mày mền chủ như vậy, tao cưng mày lắm! Nào, lại đây với tao!” Gọi nó đến hai lần, nó chỉ quay đầu lại, ngoe nguẩy cái đuôi vài cái rồi phụng phịu như muốn làm nũng cô chủ. “Thôi, xong việc, chúng mình sẽ nô đùa với nhau!” Nói thầm với nó xong, em quay xuống nhà dưới, lấy chổi quét dọn nhà cửa sạch sẽ rồi vào phòng khách thu dọn bộ ấm chén đi ra bể nước sau nhà cọ rửa sạch bóng, để vào phòng khách như cũ. Quần áo cả nhà mẹ đã giặt sẵn, em chỉ việc lấy những cái mắc áo đem ra dây phơi bên hồi nhà cho được nắng. Công việc trong nhà cơ bản đã làm xong như lời mẹ dặn. Nhà cửa, chén bát, giường chiếu, em đã thu dọn tươm tất đâu đó. Sáng nay chỉ còn một việc mà em dự định chủ nhật tuần này sẽ tiến hành. Đó là việc tu sửa lại vườn hoa trước nhà. Chỉ còn chưa đầy một tháng nữa là Tết đến. Tu sửa vườn hoa bây giờ là đúng dịp lắm. Hàng năm khi tết đến xuân về, vườn hoa của em bao giờ cũng rực

rờ những sắc hoa. Nào là hoa hồng, hoa huệ, vạn thọ, lay ơn và có cả hoa hướng dương - Vàng mặt trời vĩ đại của nhân gian kiêu hãnh rải những tia nắng ấm xuống thế giới của muôn loài. Đẹp và kì diệu lắm! Năm nay em cũng sẽ không thiếu những hương hoa của đất trời mà tạo hóa đã dành và ưu tiên làm đẹp cho cuộc sống con người. Nghĩ vậy, em đi vội xuống bếp lấy con dao nhọn thường xới đất, đi ra vườn hoa.

Vườn hoa của em nho nhỏ, chỉ độ mười mét vuông trở lại. Ngày nào em cũng thường chăm sóc nên việc vun xới bây giờ cũng không đến nỗi vất vả lắm. Hàng gạch quanh vườn vẫn còn nguyên vẹn, chỉ có đất ở các gốc cây bị nén lại và một vài cây cỏ dại thừa thớt vẫn ngoan cố góc đầu dây. Để cho đất xới lên được tơi xốp, em xới từ giữa vườn xới ra. Mũi dao xĩa sâu xuống đất làm cho những cây cỏ dại bật cả gốc lên, hết đường sinh sôi nảy nở. Từng gốc hồng, vạn thọ, lay ơn... được vun thêm một ít đất, trông chúng như khỏe hẳn lên. Xới xong, em không quên cho mỗi cây hoa một vài ca nước mát. Nhìn những nụ hồng, vạn thọ, hướng dương đung đưa theo làn gió sớm mà cảm thấy lòng mình xao xuyến cùng hoa.

Con Vàng vẫn ở trên bậc cửa nhưng bây giờ nó không nằm ườn ra nữa. Nó ngồi nhồm dậy nhìn em làm, chớp chớp đôi mắt. Em bảo nó: "Tớ xới xong vườn hoa rồi đấy, nhớ canh chừng kẻo mấy chú gà vào tìm giun làm tanh bành mấy gốc hoa đấy!" Hình như hiểu ý em, nó phóng từ trên bậc cửa xuống, lao nhanh đến mấy con gà đang đứng lẫn quần ở gần vườn, làm cho mấy chú gà hốt hoảng chạy bán sống bán chết. Thế là xong một buổi sáng rồi đây.

Buổi chiều, công việc chủ yếu là học bài, làm một số bài tập toán, tiếng Việt chuẩn bị cho buổi học sáng thứ hai tới. Những bài tập thường, em chỉ làm chưa đầy một tiếng đồng hồ là giải quyết xong tất cả. Chỉ có hai bài "toán sao", đang suy nghĩ phương pháp giải thì Tố Như - cô bạn cùng lớp đang ôm cặp bước vào:

- Thùy Linh đang học bài đấy à?

- Vâng! Mình đang học đây, vừa mới non một tiếng. Đến các bài "toán sao"; thấy rắc rối định nghỉ giải lao rồi vào làm tiếp thì Tố Như đến. Vào đây! Chúng mình cùng hợp tác.

Cả hai cúi đầu vào suy nghĩ, bàn luận. Mỗi đứa đều phát hiện ra một khía cạnh lắt léo của bài toán. Chỉ một lúc sau, hai bài "toán sao" đã được giải xong:

- Chúng mình nghĩ giải lao đã!

Tố Như đồng ý ngay. Em dẫn Như ra thăm vườn hoa vừa mới vun gốc lúc sáng. Nhìn vườn hoa, Tố Như cứ tấm tắc khen mãi:

- Thùy Linh khéo tay thật! Năm nào cậu cũng chuẩn bị được một vườn hoa đón Tết. Sang năm thế nào mình cũng có một vườn hoa như cậu.

- Ủ, Như trồng đi! Mình sẽ cho giống. Mình sẽ chiết mỗi loại một cành cho cậu.

Như đi rồi, trời cũng đã về chiều. Em lấy quần áo vào mặc ở tủ rồi đi nấu cơm, chuẩn bị đón bố mẹ và bé Thảo về.

Buổi tối, sau khi xem xong chương trình “Bông hoa nhỏ” không đợi đài thông báo, bé Thảo nhanh nhẩu nói: “Đến giờ rồi, học bài đi!” Em quay lại nhìn bé, vuốt nhẹ vào má nó, vừa đi vừa nói: “Ủ, chị đi học bài đây!”

Một ngày chủ nhật trôi qua vui vẻ và đáng nhớ. Một ngày mà bố mẹ rất phấn khởi về đứa con gái đầu lòng của mình.

E. VĂN VIẾT THƯ

Em hãy viết thư cho một người bạn tả vẻ đẹp của quê hương em và mời bạn về thăm quê mình.

DÀN BÀI CHI TIẾT

1. Mở bài (Đầu thư)

- Vũng Tàu ngày... tháng... năm...
- Bạn thân mến!

2. Thân bài (Nội dung thư)

- Mùa xuân đã thay áo mới, rồi mùa xuân qua đi, mùa hạ lại tới, cứ như thế đã hai kì nghỉ hè trôi qua cậu với mình vẫn chưa một lần gặp mặt...

- Hè này nhất định cậu phải đến với mình. Quê mình có nhiều cảnh lí thú và hấp dẫn lắm...

- Vẻ đẹp của buổi sáng, buổi chiều, những lúc biển lặng... rồi cảnh đêm xuống v.v..

- Hẹn bạn hè này đến quê em chơi.

3. Kết luận (cuối thư)

- Lời chúc, lời chào, kí tên.

BÀI LÀM

Vũng Tàu ngày... tháng... năm...

Chí Hùng thân!

Mùa xuân đã thay áo, rồi mùa hạ qua đi... và cứ thế thời gian cứ lẳng lẳng trôi đi, hai năm rồi phải không cậu! Vậy mà chúng mình vẫn xa nhau biệt biệt chưa một lần gặp lại. Mình ao ước có một ngày nào đó cậu sẽ có mặt ở thành phố biển này, lúc ấy vui biết chừng nào, phải không Chí Hùng?

Còn bây giờ, chúng mình đành gặp nhau trên cánh thư ngắn ngủi

mà cậu không ngờ đến với cậu vào dịp ôn thi cuối cấp này. Chí Hùng cũng bận, mà mình cũng thế song ngày hè sắp đến rồi, mình muốn thực hiện bằng được những ao ước của tụi mình là gặp được nhau tại thành phố biển quê hương của mình. Vì vậy dù rất bận, mình cũng bớt chút thì giờ để mô tả lại những nét đặc sắc của quê mình, mong sao chút đặc sắc ấy sẽ hấp dẫn cậu và cậu sẽ không từ chối lời mời của mình.

Chí Hùng ạ! Thường vào những ngày nghỉ trong tuần bố mẹ mình hay cho mình đi tham quan cảnh biển của quê nhà. Vũng Tàu bây giờ đẹp lắm, thơ mộng lắm. Buổi sáng, biển âm âm gào thét giữa ban mai như hờn giận, như ghen ghét, như thách thức. Gió chỉ cần từ cấp ba trở lên, đứng từ xa, cậu có thể nhìn thấy những đợt sóng tung bọt trắng xóa, tiếng sóng rì rào vang mãi, vang mãi phía chân trời xa.

Ở bãi tắm, người người tung tăng đùa với sóng, giỡn với biển làm cảnh vật thêm sống động. Những áng mây màu trắng, màu hồng bay qua biển và soi bóng xuống mặt nước. Ông mặt trời chiếu muôn ngàn tia nắng như có ai rắc vàng lên tấm thảm xanh màu da trời. Sóng dập dềnh, dập dềnh chạy mãi vào bờ. Sóng gối lên mõm đá, sóng ru giấc ngủ cho bãi cát mịn, sóng làm lay động hàng thùy dương xanh ngắt, mượt mà du dương trong nắng sớm. Những cậu bé mắt tròn xoe thơ ngây đang nô đùa nghịch ngợm với sóng. Dây núi cao ngất như lưới cửa xẻ vào trời xanh. Những chiếc thuyền như một chấm đen nhỏ di chuyển trên mặt biển, lúc gần lúc xa, lúc ẩn lúc hiện thật là huyền diệu.

Buổi chiều, biển thường mang sắc màu xám xám, cảnh vật mờ ảo. Bãi biển vắng người hơn bởi những luồng gió mạnh thổi từ ngoài khơi vào mang hơi nước, cảm giác vừa mát vừa lành lạnh. Tiếng sóng âm âm, ào ào nghe như những trận mưa lớn và mặt biển chuyển từ màu xanh sang màu trắng bởi những đợt sóng tung bọt trắng xóa.

Buổi tối, hàng trăm ngàn những đốm sáng lấp lánh trên mặt biển. Đó chính là thuyền đánh cá đèn của ngư dân. Màn đêm bao trùm lên vạn vật mờ mờ ảo ảo. Biển bây giờ là một cảnh thơ mộng huyền diệu.

Quê mình là như thế đó! Mình chẳng còn biết nói gì thêm. Chỉ mong Chí Hùng nghỉ hè về với biển quê mình, Hùng sẽ tận mắt nhìn thấy cảnh vật ở đây đẹp hơn những gì mình mô tả. Mình đang chờ cậu đến với quê mình đây. Nhớ hồi âm cho mình.

Bạn thân của Hùng
Kí tên

Vốn trước đây cùng học một lớp một trường nhưng do hoàn cảnh gia đình bạn đã chuyển trường đi nơi khác. Em hãy viết thư thăm bạn và nói rõ tình hình học tập của lớp em cho bạn biết.

BÀI LÀM

Bến Tre ngày... tháng... năm...

Hoàng Hải nhớ nhiều!

Từ ngày theo gia đình chuyển từ Nha Trang đến nay, mình không nhận được tin tức gì của Hải cả – Mình nhớ Hải lắm. Sáng nay, bỗng có một phong thư lạ, mở ra xem, hóa ra là thư Hải. Mừng quá! Mình vội viết thư hồi âm cho Hải đây.

Hải ơi! Từ ngày về trường mới tới nay cậu học tập ra sao? Có còn giữ ngôi vô địch môn toán như hồi ở Bến Tre không? Nếu có ai đó cướp mất chức vô địch của cậu thì mình buồn lắm. Nhưng nói thế cho vui chứ trong thiên hạ còn lắm người tài giỏi hơn mình, có phải thế không Hải? Sức khỏe của cậu thế nào rồi, vẫn như cái “đầu máy xe lửa ấy chứ?” Còn hai bác và em Tú Trinh có khỏe không?

Riêng mình việc học hành vẫn bình thường như hồi cậu ở đây. Mình với con bé Lệ Khanh vẫn so kè nhau hàng tháng. Khi thì đứa này nhích lên đứng trước đứa kia, khi thì ngược lại. Có nhiều lúc đứt cả hơi mà không dám buông. Vậy mà thú vị phải không Hải? Về sức khỏe, không nói chắc Hải cũng rõ. Mình đây, lều khều như tay nghiện ma túy chỉ được cái chưa bao giờ hắt hơi sổ mũi...

Hoàng Hải ơi! Từ ngày cậu đi đến nay đã gần sáu tháng có dư rồi đấy. Mình nhớ Hải quá đi thôi. Nhớ nhất là những buổi sáng trời se se lạnh, hai đứa khoác vai nhau bách bộ đến trường, đi qua công viên ngã ba Tháp, hai đứa lú lú bên nhau đi qua đường mà chân đứa nào cũng run, vừa đi vừa gơ tay xin đường sợ xe tông phải. Qua đến đường bên kia mới hết run. Bây giờ nghĩ lại mình thấy sao mà tội mình ấu trĩ đến vậy. Sợ cái gì cơ chứ? Mình đi đúng luật giao thông cơ mà. Với lại ở ngã ba Tháp thường có hai chú công an đứng gác, những kẻ lạng lách đánh võng... khi đến ngã ba cũng phải chạy từ từ, đâu dám chạy ẩu.

Còn chuyện này nữa. Hôm thi đấu bóng đá giữa hai đội 5A và 5B. Mình cao nhất đội, lại có đôi “bàn tay nhựa” của thủ thành Minh Quang nên mình được phân công vị trí thủ môn, trông cũng oai ra phết. Các bạn gái trong lớp nói đùa là thân gầy, ốm yếu, nhẹ người dễ bay cao bay xa... Chỉ sợ nhẹ quá dám bay đi theo bóng lắm đó. Không ngờ lời nói đùa ấy ứng nghiệm vô cùng. Ở hiệp hai, đội mình đang dẫn trước 1 – 0. Đội bạn vùng lên phản công quyết liệt. Một quả bóng sấm sét

do thằng “Hùng xe tăng” vô lê đúng vào giữa cầu môn. Hải nhớ không? Mình lao ra bắt gọn quả bóng, lăn hai vòng. Mình cứ tưởng là lăn ra ngoài, nào ngờ cú lăn “nghệ thuật” của mình đã vô tình gỡ hòa cho đội bạn. Lúc đó mình buồn và xấu hổ vô cùng. May mà có Hải vỗ về an ủi và thông cảm cho mình.

Thôi, thư đã dài rồi hẹn lần sau nhé! Mình chúc đại gia đình Hải hạnh phúc.

Thân ái
Kí tên

BÀI LÀM

Ba Tri, ngày... tháng... năm...

Thảo Linh nhớ nhiều!

Vậy là chúng mình xa nhau hơn một học kì rồi đấy phải không Thảo Linh? Cả mình và Linh nữa đều lười viết thư cho nhau. Không một lí do có thể biện hộ cho sự lười biếng ấy của chúng ta. Hôm gặp Kim Ngân ở cửa hàng bách hóa tổng hợp Thị trấn, Kim Ngân chuyển lời thăm sức khỏe của Thảo Linh đến mình. Thú thực mình vừa vui lại vừa buồn. Mình định ráng đợi một thời gian nữa bắt Linh phải viết thư “xin lỗi”, lúc đó mình mới chịu hồi âm cho cậu. Thế mà ráng không được vì đã biết địa chỉ của Linh qua Kim Ngân nên “đành phải quá bộ” đến thăm Linh trước.

Thảo Linh mến!

Có được khỏe luôn không? Học hành thế nào rồi? Hỏi vậy thôi chứ mình đã biết sức học của Linh có bao giờ chịu đứng “khiêm tốn” sau mọi người đâu. Văn hay, toán giỏi lại là một cô bé cần cù, chịu khó, ham học thì làm gì mà Thảo Linh không giành vị trí hàng đầu, phải không Linh? Nghe nói thành phố phong trào học thêm dữ dội lắm, không chỉ môn toán mà cả môn tiếng Việt nữa phải không? Từ nhà Thảo Linh đến trường bao xa, Linh đi bằng phương tiện gì? Những buổi học thêm chắc vui lắm nhỉ! Cô bé Phương Thảo đã vào lớp Một chưa? Nó còn bụ bẫm, xinh gái và ngoan hiền không hờ Linh? Cho mình gửi lời chúc sức khỏe em và bảo với nó rằng: “Chị Thanh Hằng nhớ và thương nó da diết đấy! Đừng quên nhé!

Giờ thì mình kể vài nét tình hình lớp mình cho Linh biết nhé! Phong trào học tập vẫn như hồi nào Linh ở đây: Chăm ngoan, sôi nổi nhưng nghịch ngợm vào loại nhất nhì trường. Dường như trong mỗi tội mình đều nghĩ rằng: đây là năm học cuối cùng của bậc tiểu học, cần phải nỗ lực hết mình không chỉ ở lớp mà còn ở nhà nữa. Ngay từ đầu học kì I, tội mình đã tự động tổ chức học thêm một tuần ba buổi, nhờ cô giáo Hoàng Yến – cô chủ nhiệm lớp 5A của mình dạy tại nhà bạn Phương

đấy. Còn lại hai buổi trong tuần thì học theo nhóm. Chất lượng học kì I vừa qua thật khả quan. Dẫn đầu toàn trường về tỉ lệ học sinh xuất sắc và giỏi đấy. Linh thấy có mừng không? Chắc Linh còn nhớ bạn Phi Hùng và Lê Thủy chứ. Do hoàn cảnh gia đình rất khó khăn, cả hai đều phải mất một buổi đi bán vé số kiếm tiền phụ giúp gia đình. Phi Hùng thì bố mất sớm, sau Hùng còn hai em nhỏ. Hoàn cảnh Lê Thủy cũng chẳng hơn gì Hùng. Nhiều lúc các bạn ấy định bỏ học. Cô giáo chủ nhiệm và tụi mình đã đến tận nhà động viên hai bạn, vừa giúp đỡ cả vật chất lẫn tinh thần. Hàng tháng chúng mình tiết kiệm tiền ba mẹ cho ăn sáng. Lúc thì mua quần áo, lúc thì mua sách vở, đồ dùng học tập... Bây giờ học kì I vừa qua, cả hai đều đạt học sinh giỏi đấy. Cả lớp chúng mình là một tập thể yêu thương gắn bó với nhau như anh em trong một nhà. Các thầy cô đều khen lớp 5A là một tập thể điển hình về tinh thần học tập, về ý thức tổ chức kỉ luật và nhất là tinh thần đoàn kết tương thân tương ái đấy Linh ạ. Giá có Linh cùng học với tụi mình bây giờ thì vui biết chừng nào! Nhưng cuộc sống mà Linh! Có phải cái gì mình muốn cũng được cả đâu. Cái chính là ở tình bạn. Dù xa nhau nhưng bao giờ cũng biết nghĩ về nhau, mong cho nhau những điều tốt đẹp, thế là quý rồi, phải không Linh?

Ở này, bạn mới của Linh là ai đấy, tên gì? Tính tình trầm lặng hay sôi nổi, có giống Linh điểm nào không, hử chị “Hai Linh của em?” Linh đã đi Suối Tiên, Kì Hòa lần nào chưa, kể những chuyện đi thăm các thắng cảnh ấy cho “tụi nhà quê” này biết với nghe Linh? Ước gì có một dịp nào đó, trường mình tổ chức đi tham quan du lịch ở thành phố để mình được gặp Linh thì hạnh phúc biết chừng nào?

Thôi, cho mình tạm dừng ở đây. Chúc Linh và những người bạn mới của Linh luôn được khỏe và học giỏi. Nhớ hôn hộ mình bé Phương Thảo nhiều nhiều nhé!

Bạn thân
Kí tên

Đã lâu chưa có dịp về thăm ông bà (hoặc cô di chú, bác...) em viết thư thăm hỏi và cho biết tình hình đời sống của gia đình em.

BÀI LÀM

Thị xã ngày... tháng... năm...

Dì kính yêu của cháu!

Có lẽ đã gần hai năm nay, chúng cháu chưa có dịp về thăm dì và ông ngoại, kể từ ngày mẹ cháu được cơ quan cử đi học cao học ở Huế. Chúng cháu nhớ ngoại và dì lắm nhưng chẳng biết làm sao được.

Hôm nhận được điện của dì báo tin, ngoại bị ốm, không ăn uống gì được, bố cháu và chúng cháu lo lắng. Vả lại mẹ cháu đang ở trong thời kì ôn tập thi cử nên bố cháu bảo đừng báo tin cho mẹ biết. Chờ ít ngày nữa, mẹ thi cử xong sẽ điện cho mẹ hay tin để mẹ sắp xếp về thăm ngoại. Với lại trong điện thoại dì nói: “Ngoại không ăn uống được nhưng thể trạng sức khỏe vẫn bình thường, không phải lo lắng nhiều. Chẳng qua do tuổi già sức yếu, lâu lâu “trở trời hơi gió” không ăn uống được một vài ngày là chuyện bình thường. Có lẽ thế mà bố cháu chưa cho mẹ cháu biết đó thôi! Dì đừng buồn bố cháu nhé!

Đêm nay, sau khi học bài xong, dù đã khuya rồi, cháu lại cầm bút viết thư gửi thăm ngoại và dì. Dì ơi! Ngoại có đỡ tí nào không? Ăn uống, đi lại đã được chưa? Cháu thương dì một mình ở nhà chăm sóc phụng dưỡng ngoại quá vất vả. Giá như chúng cháu ở gần, chắc cũng đỡ dần cho dì được một phần công việc. Nhưng mà chúng cháu lại ở quá xa... có thể đến trên hai ngàn cây số đấy dì nhỉ. Thương ngoại, thương dì, cháu chỉ biết nhờ trang thư này nói hộ tấm lòng chúng cháu, san sẻ nỗi vất vả tinh thần cho dì mà thôi. Dì đừng buồn về gia đình chúng cháu nhé. Mẹ cháu học cũng sắp xong rồi. Nghe nói cuối năm nay, mẹ cháu bảo vệ luận văn tốt nghiệp. Như vậy là cả mẹ và cháu đều thi tốt nghiệp cả đấy dì ạ!

Riêng bố cháu, tuy sức khỏe vẫn bình thường, nhưng hình như cháu thấy bố cháu gầy và già đi nhiều. Ngày thì bận việc cơ quan, tối thì thức khuya làm việc kiếm thêm tiền, nuôi chúng cháu ăn cả học. Bố cháu thường nói với chúng cháu rằng: “Vất vả nặng nhọc đến đâu bố đều chịu đựng được cả. Mười năm là lính Trường Sơn, sốt rét, bệnh tật, bom đạn ác liệt không quật ngã được bố thì bây giờ chẳng có cái gì quật ngã được bố cả. Đó là việc cơm nước cho chúng cháu. Cháu và bé Thảo đều rất kén ăn. Cả bố cháu cũng vậy. Nên có buổi, không biết nghĩ ra nấu thức ăn gì cho ngon miệng, bố lại đưa chúng cháu ra “tiệm phở Khánh”. Bé Thảo lại rất thích ăn tiệm. Thường thì bé phải một tô như người lớn và thêm một vắt. Cứ thế, bé chén tí tí. Có lẽ vậy mà sức khỏe bé kể từ ngày mẹ cháu đi vắng, vẫn giữ được phong độ bình thường và có phần khỏe ra, biết tự lực hơn, ít nhõng nhẽo. Bố cháu mừng lắm dì ạ! Cháu nói gì huyền thuyên quá phải không dì? Đừng buồn cháu nhé! Chắc mấy bữa nữa, mẹ cháu sẽ về với ngoại và dì đấy.

Khuya quá rồi, cháu xin dì cho cháu được dừng bút ở đây. Cháu chúc ngoại và dì luôn khỏe và vui.

**Cháu yêu của dì
(Kí tên)**

BÀI LÀM

Thành phố Hồ Chí Minh ngày ... tháng ... năm

Chú kính yêu của cháu!

Lâu nay bạn tập trung cho kì thi chất lượng cuối học kì không viết thư thăm chú được, nay thi cử đã xong với lại sắp sửa Tết đến nơi rồi cháu viết thư thăm chú, vừa hỏi thăm sức khỏe của chú vừa báo cho chú một tin mừng nữa đó.

Chú ơi! Chắc ở bên ấy chú nhớ nhà lắm nhỉ? Nhất là những lúc Tết đến xuân về thì nỗi nhớ quê hương xứ sở lại trỗi dậy như nước thủy triều dâng cao phải không chú? Ông bà nội cứ nhắc tên chú hoài. Có bữa bà chỉ ăn vài miếng cơm rồi bỏ bát xuống, thần thờ như người sắp ốm. Bố cháu và cháu an ủi mãi bà mới nguôi nguôi chút đỉnh. Còn thím Phương thì cứ phấp phỏng đoán già đoán non thế nào Tết này chú cũng bay về thăm bé Phượng và ông bà. Nhưng rồi nhận được thư, chú nói rằng, chú chưa về được bởi bận rộn với việc bảo vệ luận án tiến sĩ, nên thím cũng buồn rười rượi.

Chú ạ! Tết vừa qua, cả nhà ta đón cái Tết cổ truyền thật vui vẻ và cũng thật đầm ấm hạnh phúc. Cả nhà ngồi quây quần bên nồi bánh chưng đang sôi. Thăng Hùng cứ thấp thỏm chờ từng giây từng phút. Lúc này đồng hồ đã điểm đến mười hai giờ kém mười lăm phút. Chỉ một khoảnh khắc thời gian nữa thôi là cả thành phố bùng lên trong muôn vàn bông pháo hoa. Tiếng trẻ con sẽ nô đùa dưới phố, chúng sẽ được mặc những bộ quần áo mới muôn màu muôn sắc chung diện với mọi người và cũng để chào mừng một năm mới, năm đầu tiên của thiên niên kỉ thứ ba. Ngay bây giờ, thì quang cảnh dưới đường đã thật nhộn nhịp, nhất là công viên trước tòa nhà của Ủy ban Nhân dân thành phố nơi đặt tượng Bác Hồ, mọi người đã đứng chật xung quanh tượng. Cháu lên đứng ở lầu ba nhà mình nhìn xuống mà lòng nôn nao chờ đợi. Đúng mười hai giờ thời khắc của đêm giao thừa đã điểm. Từ dưới mặt đất, những luồng pháo hoa bay vọt lên trời như những vệt sao băng, rồi tỏa rộng ra trên nền trời bao la hừng vĩ những đốm bông lửa nhiều màu, trông mới tuyệt diệu làm sao! Chú ơi! Tết thật là vui, cháu cứ nghĩ, ước gì mình có đôi cánh thì sung sướng lắm. Cháu sẽ đưa chú từ một đất nước quanh năm băng tuyết giá lạnh trở về với đất nước mình - quê hương mình khi mà mùa xuân đang trỗi dậy. Ở bên ấy, các chú cũng đang vui Tết phải không? Nhưng chắc là nhớ nhà lắm nhỉ? Chú à! Em Phương càng lớn càng giống chú y như khuôn. Người ta nói "Con gái giống cha thì giàu ba họ". Chắc em cháu giàu có lắm phải không chú?

Thôi, cháu xin dừng bút ở đây, cháu chúc chú mạnh khỏe, công tác tốt, sớm trở về với thím, em Phượng với gia đình chúng ta.

Cháu gái của chú.

(Kí tên)

lớp Năm này, cô giáo Thương đã để lại cho tuổi thơ của em những ấn tượng đẹp đẽ nhất dưới mái trường Tiểu học quê em.

Cô có dáng người thon thả mà một số thầy giáo ở trường em thường nói là dáng người mẫu. Em không biết chính xác cô cao bao nhiêu, chỉ phỏng chừng một mét sáu mươi trở lên. Nước da trắng hồng, mái tóc đen mượt, óng chuốt luôn được buông xuống quá vai. Thỉnh thoảng những làn gió mát thổi qua làm những gợn mây trên mái tóc thề ấy bồng bênh nhấp nhô như sóng gợn. Đôi mắt cô to và đen lay láy ẩn dưới cặp lông mày thanh mịn, cứ tưởng như lúc nào cô cũng trang điểm, nhưng kì thực, không phải. Khuôn mặt trắng mịn như được thoa một lớp phấn hồng ấy là trời phú cho cô Thương của em đấy. Vẻ đẹp xuân xanh ấy của cô được nụ cười luôn nở trên đôi môi hồng tươi mỗi khi tiếp xúc với mọi người, càng tôn thêm vẻ đẹp long lanh của cô. Có lẽ cô thích màu trắng thì phải. Hàng ngày cô đến lớp thường là những chiếc áo dài màu mây của tuổi học trò, trắng trong như tuổi thơ của chúng em vậy.

Mỗi lần tiếp xúc với mọi người hay giảng bài cho chúng em nghe, bao giờ cũng dịu dàng nhỏ nhẹ, tạo sự chú ý ở người nghe bằng cả cử chỉ, ánh mắt và nụ cười. Có lẽ nhờ các yếu tố nghệ thuật ấy mà chúng em trong suốt cả buổi học luôn chăm chú vào bài học không một chút lơ đãng. Từ khi học cô cho đến bây giờ chưa một lần em thấy cô em cáu giận với ai bao giờ. Cũng có vài buổi học, có những bạn quá ham chơi không thuộc bài, cô chỉ nhắc nhở nhỏ nhẹ. Cô bao dung và độ lượng lắm! Tất cả bạn bè trong lớp em ai cũng mến cô, thương cô. Giờ ra chơi, chúng em thường quây quần bên cô nghe cô kể chuyện. Những câu chuyện mà cô kể cho chúng em nghe đều là những kỉ niệm đẹp đẽ của tuổi học trò và những kinh nghiệm quý báu trong học tập mà cô đã từng trải qua để tuổi nhỏ chúng em học theo. Thương cô, mỗi chúng em đều có ý thức trong học tập và rèn luyện. Trong kiểm tra chất lượng giữa kì I vừa qua, lớp em đạt giải nhất toàn trường. Hôm sinh hoạt lớp, cô nói: “Cô cảm ơn tất cả các em, các em đã tặng cho cô một phần quà lớn nhất chúc mừng cô vào Ngày Nhà giáo Việt Nam 20 – 11. Cô mong thi học kì I sắp tới lớp ta vẫn giữ được thành tích này để đạt danh hiệu “lớp về đích đầu tiên” trong phong trào thi đua “Hai giỏi” của trường”.

Đối với em, cô Thương là hình ảnh tuyệt vời nhất để lại những ấn tượng đẹp đẽ và sâu sắc nhất trong tuổi thơ của mình: Cô là người mẹ thứ hai.

Mẹ là hình ảnh đẹp nhất trên đời. Bằng tình yêu và lòng kính trọng của mình, em hãy viết một bài văn tả về mẹ của mình cho các bạn trong lớp cùng biết.

BÀI LÀM 1

Nếu ai có hỏi “Cậu thương bố nhất hay mẹ nhất?” Có thể mình sẽ không trả lời câu hỏi ấy một cách rành mạch được. Mẹ hay bố của mình đều tuyệt vời cả. Nhưng có điều này, mình nói nhỏ với các bạn. “Nếu cả bố và cả mẹ đều đi công tác xa thì dường như mình mong mẹ về trước bố. Mình nói vậy không biết có đúng với tâm trạng của các bạn không, còn mình thì vậy đó”.

Mẹ mình là một công chức nhà nước làm việc ở một phòng kinh doanh thuộc công ti may mặc Phương Đông. Năm nay mẹ ngoài ba mươi tuổi. Nghe các cô, các chú bạn của mẹ khá chuyện với nhau rằng: Hồi còn học ở phổ thông trung học, mẹ mình là một hoa khôi của trường. Rồi đến thời sinh viên mẹ lại rực rỡ như một đóa hồng nhưng giữa vườn hoa của trường đại học Kinh tế tài chính. Và bây giờ tuy đã ngoài ba mươi, nhưng trên khuôn mặt của mẹ mình vẫn còn in đậm nét xuân sắc của thời con gái. Có lần mình hỏi mẹ: “Sao mẹ không đi thi hoa hậu hử mẹ?” Mẹ mình xoa nhẹ vào đầu mình rồi nói nhỏ: “Mẹ chỉ chú tâm vào học cho thành tài chứ mẹ không để ý đến hoa khôi, hoa hậu gì cả. Hồi ấy mẹ sợ thi rồi tốt nghiệp ông bà ngoại la rầy. Vả lại con gái vùng quê như mẹ lên thị thành sánh làm sao được với họ. Mẹ nói vậy chắc con hiểu!” Quả thực, mình là con mà lúc nào cũng muốn ngắm mẹ. Nhiều lúc mình ngắm trộm mẹ mình, bị bố mình phát hiện, mình mắc cỡ hết biết. Đôi mắt của mẹ vừa sắc sảo vừa hiền từ. Ẩn chứa trong đôi mắt ấy là cả một biển trời yêu thương. Có lẽ từ khi mình ý thức được mọi việc trong cuộc sống xung quanh nhất là về tình cảm gia đình thì mình chưa bao giờ nghe bố mẹ mình nặng lời với nhau. Bố mẹ thường nói chuyện với nhau rất thoải mái, thậm chí còn trêu đùa nhau cười chảy cả nước mắt. Mình nhớ có một hôm mẹ mình vội vàng đến cơ quan mà quên cả trang điểm. Bố mình chạy theo kéo mẹ vào nhà, bắt mẹ ngồi vào bàn trang điểm. Mẹ bảo “tưởng chuyện gì quan trọng lắm, hóa ra là việc làm đẹp. Người ta đã đẹp sẵn rồi cần gì phải làm đẹp”. Nói xong, mẹ nhìn bố mỉm cười rồi lên xe, nhấn ga vù thẳng. Bố con mình nhìn theo bóng mẹ khuất dần...

Đối với mình và công việc nhà thì phải nói rằng, mẹ mình là một người mẹ hết sức chu toàn. Ngoài việc chăm lo cho mình học thêm, mình chưa bao giờ thấy mẹ mình ngồi không cả. Về đến nhà là thấy mẹ làm việc liến. Hết lau nhà lại đến lo cơm nước... Nhiều lúc, thấy mẹ vất vả khó nhọc, mình tranh thủ học xong bài cùng mẹ làm một số việc vặt

trong nhà. Mẹ vừa cười vừa nói: “Con gái của mẹ ngoan lắm! Con hãy tập dần đi những việc làm được, lớn lên con sẽ thấy nó bổ ích cho con nhiều đấy. Hồi bé mẹ cũng thường giúp Ngoại của con làm những việc như thế này đấy!” Trong những bữa cơm trưa, tối, mẹ thường chọn những thức ăn ngon nhất gấp cho mình và cho bố, rồi bố lại gấp cho mẹ. Không khí gia đình mình thật đầm ấm, hạnh phúc. Bố mình thường nói với mình: “Bố con mình được hạnh phúc như thế này là nhờ mẹ con đấy!”

Mẹ của mình là vậy đấy. Bây giờ thì mình có thể nói với các bạn rằng. “Mình yêu mẹ mình hơn bố mình một chút – một chút xíu như sợi tóc ấy”.

BÀI LÀM

Như bao trẻ thơ khác, tôi cũng có một gia đình. Một gia đình luôn luôn tràn trề hạnh phúc. Trong ngôi nhà ấy luôn vọng ra những tiếng cười hồn nhiên, trong sáng, những lời hát ru ngọt ngào tình cảm. Và cũng ở ngôi nhà ấy, tôi và em tôi được sống cùng bố mẹ. Mẹ tôi là người mẹ tuyệt vời nhất.

Năm nay, mẹ đã ngoài ba mươi, nhưng trong cái tuổi ấy, mẹ vẫn còn đẹp, còn duyên dáng. Mẹ không cao như các cô người mẫu, dáng mẹ vừa và cân đối. Thường ngày, mẹ hay bận chiếc quần âu và chiếc áo sơ mi ngắn tay kẻ ô để đi chợ hay đưa bé Thảo đi học... Còn những giờ lên lớp mẹ mặc những chiếc áo dài thật mềm mại và duyên dáng. Những chiếc áo màu mây, màu ngọc bích, màu cá vàng, màu tím cà, tím Huế... làm cho mẹ trẻ ra đến mười tuổi. Mái tóc đen buông xõa đến ngang lưng rất hợp với khuôn mặt trái xoan của mẹ. Đôi mắt bồ câu long lanh luôn chan chứa một tình yêu thương vô hạn. Đặc biệt nụ cười của mẹ tươi như đóa hồng nở buổi sớm mai, để lộ hàm răng trắng đều như hàm răng giả. Các cô trong trường mẹ, thường trêu mẹ “có một nụ cười chết người và làn da trắng mịn đến mê hồn”. Mẹ có một gương mặt khả ái, nhân hậu. Mỗi lần ngồi bên mẹ, tôi thường mân mê bàn tay của mẹ. Năm ngón tay thon dài như tháp bút, mềm mại và mỏng mảnh không khác gì ngón tay của các cô gái mười tám đôi mươi. Bàn tay trắng trẻo xinh xinh ấy đã chăm sóc dìu dắt chị em tôi trong một tình thương bao la không bờ bến. Có lần bố tôi hỏi nửa đùa nửa thật. “Sao em không làm nghề khác mà chọn nghề giáo?” Mẹ mỉm cười rồi nhìn thẳng vào bố nói vắn vắn có một câu: “Bởi vì em yêu nghề giáo, yêu anh và yêu hai đứa con của em”. Quả thật vậy, mẹ rất yêu nghề, tận tâm với nghề và rất thương yêu chồng con. Trong quan hệ với mọi người mẹ cư xử rất đúng mực, mẹ biết giữ thái độ trong giao tiếp. Đối với đồng nghiệp mẹ sống chan hòa, trung thực và có phần khiêm tốn. Mẹ luôn học hỏi những kinh nghiệm hay của các thầy, các cô đi trước

và luôn tỏ ra độ lượng bao dung với các thầy cô trẻ. Chính vì vậy mà các thầy cô trong trường đều rất quý mến mẹ. Đối với con cái, mẹ rất yêu thương và ân cần chăm sóc. Những đêm tôi hay bé Thảo lên cơn sốt, mẹ cứ ngồi thao thức, hết sờ tay lên trán, lại phe phẩy chiếc quạt nan, thay khăn đắp trán. Đến lúc tỉnh dậy vẫn thấy mẹ đang ngồi bên cạnh... Còn đối với bố tôi, mẹ quan tâm nhiều lắm. Có những lần bố tôi về trễ, chả thiết ăn uống lao vào giường đi ngủ. Mẹ tôi bung cơm vào, đỡ bố dậy, năn nỉ bố ăn. Ông bà tôi đã già, trong cái tuổi như đèn treo trước gió, ông bà vẫn luôn tự an ủi mình vì có một người con hiếu thảo như mẹ. Quả thật vậy mẹ rất quan tâm đến ông bà, cố gắng đền đáp phần nào công sức nuôi dạy của ông bà ngoại. Từ nhỏ, bố tôi hay đi công tác xa nhà, vì vậy chị em tôi một bàn tay mẹ nuôi nấng chăm sóc.

Từng ngày, từng giờ, chúng tôi sống trong sự ân cần chăm sóc của mẹ. Mẹ đối với chị em tôi là tất cả.

Tả hình dáng, tính tình một cụ già mà em rất kính yêu. Cụ già đó có thể là ông, bà nội, ngoại của em hoặc một người mà em quen biết.

SÁCH BÀI LÀM

Những lúc học bài và làm một số công việc ba mẹ giao cho xong, em thường sang thăm bà Năm Hợi ở cạnh nhà em. Em thương bà, quý bà không chỉ ở chỗ bà như Nội của em mà còn ở hoàn cảnh cuộc sống, tình cảm của bà đối với em, với lũ nhỏ chúng em trong xóm nữa.

Năm nay, bà đã ngoài bảy mươi tuổi. Nghe Nội kể lại, cuộc đời của bà Năm là một chuỗi dài những thương đau và vất vả. “Chỉ có hơn hai năm nay bà mới được ở ngôi nhà tường, mái ngói như bây giờ là nhờ Đảng và Cụ Hồ đấy cháu ạ!” Ngôi nhà tình nghĩa do ủy ban nhân dân xã xây cất cho bà là niềm an ủi bà những năm cuối đời. Âu cũng là nguồn động viên cho tuổi già và cũng làm mát lòng, mát dạ hương hồn nơi chín suối của ba người con đã hi sinh vì dân vì nước. Hôm bà được phong danh hiệu “Bà mẹ Việt Nam anh hùng” một lượt với Nội, bà nghẹn ngào trong nỗi đau và hạnh phúc không nói được nên lời. Đôi dòng lệ tuôn dài trên hai gò má đã nhăn nheo... Nội còn nói: “Giá như thằng Hoàng, thằng Hợi ra đi, để lại cho bà một vài đứa cháu cũng an ủi cho bà. Ai dè, đứa nào mất đi cũng chưa vợ con gì cả. Bây giờ để bà thui thủi một mình, tội nghiệp quá!”

Bà già cả như vậy nhưng lúc nào nhà cửa cũng sạch sẽ thơm mát. Cả xóm em, từ già đến trẻ, ai cũng kính yêu bà. Những lúc rỗi rãi, bà thường chống gậy đi thăm bà con lối xóm. Những đợt tuyển quân hàng năm, bà thường vắng nhà luôn. Khi thì đến thăm nhà này, lúc thì đến

động viên nhà kia. Chiếc lưng còng với cái gậy trúc tất tả khắp nẻo đường lối xóm đã góp phần không nhỏ động viên con em lên đường làm nghĩa vụ quân sự.

Những đêm trăng sáng, lũ trẻ chúng em thường tụ tập ở sân nhà bà, để được nghe bà kể chuyện. Nào là chuyện thần thoại, cổ tích... Chuyện những năm đánh Mĩ, chuyện chú Hoàng, chú Hợi... Bao nhiêu là chuyện hay. Chuyện nào chuyện nấy thật hấp dẫn và đầy ý nghĩa không kém gì những mẩu chuyện trong sách. Giọng kể của bà êm như một làn gió nhẹ thổi qua, đưa chúng em về với cội nguồn của cha ông, về với những phong tục tập quán, giúp chúng em hiểu cận kề hơn những năm đánh Mĩ, hiểu được những gì sự mất mát thương đau mà nhân dân ta phải chịu đựng trong cuộc chiến tranh một mất một còn vừa qua. Những năm ác liệt ấy, không chỉ có chồng, con tham gia đánh Mĩ mà bản thân bà cũng đã từng là một chiến sĩ của đội quân tóc dài của những ngày Đồng Khởi oanh liệt năm sáu mươi.

Cuộc đời bà là một vầng trăng đẹp tỏa sáng muôn nơi. Bà là hiện thân của đức hi sinh và chịu đựng của người mẹ Việt Nam anh hùng đáng kính, đáng yêu. Thường thường trước lúc chia tay với bà, chúng em gửi lại bà tất cả tình yêu thương kính trọng của những đứa cháu qua lời ca của nhạc phẩm: “Bà ơi bà! Cháu yêu bà lắm, tóc bà trắng màu trắng như mây, cháu yêu bà, cháu nắm bàn tay, khi cháu vâng lời, cháu biết bà vui”.

www.sachgiai.com
BÀI LÀM

Cả nhà em ai cũng quý bà. Riêng em, em lại càng quý bà hơn. Bà đã chăm sóc em từ lúc mới lọt lòng. Bà đã ru em bằng những lời ca êm dịu.

Bà em năm nay ngoài tám mươi tuổi. Dáng bà hơi nhỏ nhưng khỏe mạnh. Nước da đã chuyển sang màu hơi nâu, có điểm những chấm đồi mồi. Mái tóc bà trắng như cước. Tóc bà rụng nhiều không còn dày nặng như xưa nhưng em vẫn thấy bà vấn tóc trong một vành khăn nhung đen rất gọn gàng. Bàn tay, bàn chân bà nổi rõ những đường gân dưới lớp da mỏng. Khuôn mặt bà rất nhiều nếp nhăn. Mỗi khi bà cười, những nếp nhăn đó lại hằn lên thành nếp rất rõ. Đôi mắt bà không còn tinh tường như trước. Khách quen đến nhà, bà nhận ra tiếng trước lúc nhìn rõ người. Tuy thế, hàm răng bà vẫn còn chắc, bà vẫn ăn trầu như xưa.

Tính bà hiền từ, bà thường nói chậm rãi. Tuy tuổi đã cao, bà vẫn còn đỡ dần những công việc vặt trong gia đình. Bố mẹ em thường nghiêm cấm chúng em. Không được để cho bà một việc gì dù nhỏ. Bà làm nhiều rồi, để cho bà nghỉ, bố em thường nói thế. Tuy vậy bà vẫn hay quét nhà, nhặt rau và có khi còn thổi cơm. Mỗi khi bà làm, bà

thường bảo chúng em: Bà còn làm được, bà làm cho vui, ở không bà không chịu được”.

Bà luôn luôn chăm sóc chúng em. Thấy chúng em làm sai, nói chưa đúng, bà bảo ban khuyên nhủ. Tối tối, bà thường nhắc chúng em rửa chân tay sạch rồi hãy lên giường ngủ. Bà khuyên bảo kĩ từng điều, nhắc nhở chúng em phải ngoan ngoãn, chăm học để làm vui lòng bố mẹ và thầy giáo. Thỉnh thoảng chúng em lại vội bà kể chuyện ngày xưa. Bà kể chẳng bao giờ hết chuyện. Ngồi bên bà, chúng em lắng nghe bà kể chuyện rành rọt từng lời...

Em yêu bà lắm. Em mong bà sống lâu để dạy bảo chúng em nhiều điều hay và kể cho chúng em nghe hết cái kho chuyện “ngày xưa ngày xưa” ấy.

BÀI LÀM

Đối với em, tình bà cháu là không thể thiếu được. Bà! Một tiếng đơn sơ ấy thôi nhưng thật thân thương gần gũi với em từ khi mới bi bô tập nói. Hình ảnh bà luôn in sâu vào trí nhớ em. Một người bà hiền từ nhân hậu cả cuộc đời vì con vì cháu.

Bà năm nay đã ngoài sáu mươi, dáng người nhỏ nhắn gầy gầy với mái tóc pha sương nay đã bạc màu mây trắng. Lưng bà đã bắt đầu còng xuống, nước da bị nắng cháy sạm, có chỗ đã xuất hiện những chấm đồi mồi. Có lẽ vì bà phải bươn chải, tần tảo buôn bán để nuôi mẹ, các cậu và các dì. Mắt bà không còn tinh tường như xưa nữa, con người đã hơi đùng đục nhưng cái nhìn của bà thì vẫn như thuở nào: hiền hậu yêu thương và nhân ái. Hai gò má của bà đã nhô lên, rám nắng, đôi môi khô và thâm lại theo năm tháng của cuộc đời. Trên khuôn mặt xuất hiện, nếp nhăn ở đuôi mắt, khóe môi. Vàng trán của bà dường như mỗi nếp nhăn thể hiện cho nỗi đau khổ, một nỗi vất vả đắng cay mà bà phải trải qua. Mỗi khi bà cười, những nếp nhăn ấy lại hằn sâu hơn. Những lúc buồn, đôi mắt bà dăm chiêu, nó như phản chiếu được những ngày lặn lội vất vả vì những miếng cơm manh áo cho cháu con.

Những ngày thơ ấu, em được sống trong vòng tay yêu thương của bà. Bao giờ bà cũng quý mến, yêu thương và hết lòng chăm sóc cho em. Những bài hát ru êm dịu của bà đã đưa em vào giấc ngủ say nồng. Bằng chất giọng trầm ấm và lối kể chuyện hấp dẫn, em như lạc vào cái thế giới thần tiên của người xưa. Những lúc em đòi hờn, khóc lóc, bà kiên nhẫn dỗ dành, cưng nựng cháu, chiều ý cháu. Đến lúc lớn, bà đã cho em những lời khuyên qua những câu thành ngữ, tục ngữ, ca dao...

Hình ảnh của bà thật thiêng liêng, cao quý. Bà tuổi cao sức yếu nhưng tình cảm thì lại bao la nhân hậu. Em rất hạnh phúc khi có được một người bà như thế. Suốt đời em sẽ nhớ mãi những tháng

năm được sống bên bà, được yêu thương và chiều chuộng. Bà ơi! Cháu sẽ khắc ghi những lời bà dạy, khắc ghi mãi hình bóng bà trong tim. Cháu sẽ luôn cố gắng phấn đấu để thành đứa con ngoan trò giỏi như điều bà mong ước.

Em hãy tả thầy giáo (cô giáo) chủ nhiệm của lớp em trong một tiết dạy cho các bạn khác lớp đều biết và nói lên những cảm nghĩ của mình.

BÀI LÀM

Sau giờ chào cờ đầu tuần, chúng tôi trở về lớp học. Cô giáo chủ nhiệm của lớp 5A chúng tôi đã có mặt từ lúc nào. Cô mỉm cười đáp lời chào của chúng tôi rồi ra hiệu cho cả lớp ngồi xuống. Tiết học bắt đầu.

Như thường lệ, cô nhìn khắp lớp một lượt, hình như vừa kiểm tra xem bạn nào vắng mặt vừa tìm hiểu bạn nào đã thuộc bài, bạn nào chưa thuộc bài, rồi cô thông thả nói: “Chúng ta bắt đầu tiết tập đọc nhé!” Nói xong, cô nhẹ nhàng ngồi xuống ghế, giở sổ ra gọi các bạn lên trả bài. Hôm nay, bạn nào cũng thuộc bài, cô mỉm cười hài lòng nét mặt rạng rỡ hẳn lên, trông cô trẻ xinh xắn như một nữ sinh mười tám. Kì thực cô đã gần ba mươi và đã hai em nhỏ: một em học lớp hai và một em học lớp mẫu giáo. Cô nhận xét và biểu dương tinh thần học tập ở nhà của chúng tôi rồi chuyển sang bài mới. Bài “Mùa hoa bưởi” Một bài thơ được sáng tác theo thể thơ tự do, phù hợp với cách phô diễn tình cảm khoáng đạt và sâu lắng. Lớp tôi, ai cũng thích cô đọc thơ. Chao ôi! Giọng đọc của cô mới truyền cảm làm sao! Ngọt ngào làm sao! Tôi ngồi khoanh tay, mắt chăm chú nhìn cô, cố nuốt lấy từng từ, từng chữ, từng câu thơ mượt mà lại lắng. Giọng cô lúc trầm lúc bổng tha thiết như âm điệu dân ca xứ Nghệ. Đọc xong, cô yêu cầu một bạn đọc lại. Sau đó, cô tiếp tục giảng bài. Cô giảng cặn kẽ từng ý thơ, lời thơ, nhịp điệu, từ ngữ, hình ảnh, âm thanh màu sắc... Cô cho chúng tôi biết sông Ngàn Phố ở nơi nào trên bản đồ, rồi còn cho xem tranh vẽ cảnh vườn bưởi, dòng sông Ngàn Phố với những chuyến đò đầy ắp bưởi xuôi ngược. Cô vừa giảng, vừa đàm thoại vừa ghi bảng những ý chính của bài. Cái dáng cao cao, thon thả được bó gọn trong chiếc áo dài màu thanh thiên di chuyển thật nhẹ nhàng, khi thì trước mặt chúng tôi, khi thì mềm mại duyên dáng trên bục giảng. Bàn tay cô chậm rãi từng nét, từng dòng đều tấp hiện dần lên trên tấm bảng đen thật rõ ràng. Mỗi khi gọi bạn nào lên trả lời câu hỏi, cô nhìn bạn, ánh mắt thật dịu dàng pha lẫn sự khuyến khích động viên. Dù sai hay đúng cô cũng đều khen một câu rồi hướng dẫn bạn nói lại. Cuối tiết học, bạn nào cũng đọc thật diễn

cảm bài thơ và dường như ai cũng gần thuộc lòng cả. Cô nở một nụ cười rạng rỡ rồi nhận xét tiết học hôm nay. Tuyên dương những bạn học nghiêm túc, phát biểu sôi nổi, đồng thời cô cũng nhắc nhở thêm một số bạn chưa đóng góp ý xây dựng bài hoặc còn chưa nghiêm túc, còn ư nhìn ra ngoài.

Cô chủ nhiệm của mình hết lòng thương yêu học sinh. Lúc nào cô cũng mong chúng mình học tốt. Cô thường nói: “Mỗi tiết học là một bài học quý cả về kiến thức, kĩ năng lẫn đạo lí làm người.

Trong học tập và sinh hoạt, ai cũng đều có những người bạn thân. Chắc em cũng vậy, hãy viết một bài văn tả hình dáng và những đức tính tốt đẹp của người bạn thân nhất.

BÀI LÀM

Trong nhóm bạn lớp 5C của em gồm có Hiền, Thảo, Vân, Loan, Phương, các bạn trong lớp thường gọi đùa là nhóm “ngũ sắc”. Có thể nói em với Thảo là thân nhau nhất. Bởi Thảo học chung với em từ năm lớp Một và cũng là người bạn được mọi người quý mến.

Hàng ngày đến trường, Thảo luôn mặc bộ đồng phục theo quy định: váy xanh, áo sơ mi trắng trên ngực luôn đính phù hiệu màu xanh với dòng chữ thêu rất bay bướm Trần Linh Thảo 5C. Năm nay Thảo mười một tuổi, sinh sau em hai tháng. Thảo có vóc dáng dong dong không gầy và cũng không mập, làn da trắng mịn, khuôn mặt bầu bầu sáng sủa, phẳng phất vẻ tinh nghịch. Vầng trán cao cao thể hiện sự thông minh bướng bỉnh nhưng lại vô cùng dễ thương. Thảo có mái tóc tơ mịn màng luôn cắt ngắn đến bờ vai. Ngoài cái dáng vẻ xinh xinh dễ thương ấy, Thảo còn có những nét riêng biệt không nhầm lẫn với ai được. Đôi mắt Thảo vừa to vừa trong xanh lại hơi sâu sâu một chút nên trông Thảo như một cô bé lai ở phương trời Tây. Cái mũi thì cao, thẳng được gọi là mũi sọc dừa càng tôn thêm vẻ yêu kiều của một cô bé sắp lớn. Đôi chân mày hình bán nguyệt đậm, sắc sảo như lúc nào cũng được tô điểm, ôm gọn đôi mắt trong xanh, rất đôi thù mị nét na. Thảo có cái nhìn hiền dịu với nụ cười luôn nở trên môi nên rất dễ gây thiện cảm với người đối diện.

Trong quan hệ với bạn bè, Thảo nhiệt tình giúp đỡ nhất là đối với những bạn học trung bình hay yếu kém mà không bao giờ tỏ thái độ kênh kiệu làm cho bạn phật lòng. Vì vậy, các bạn trong lớp 5C ai cũng quý mến Thảo. Đối với thầy cô, Thảo rất lễ phép kính trọng. Với cha mẹ, Thảo là đứa con ngoan hiền hiếu thảo. Bạn học rất chăm chỉ và luôn là người đứng đầu lớp. Thảo học đều tất cả các môn nhưng Thảo thích nhất vẫn là môn tiếng Việt. Lúc nào bạn cũng tỏ

ra bình tĩnh khi cô hỏi bài. Được cô khen, đôi má lúm đồng tiền luôn đỏ bừng có vẻ e ngại. Tuy học giỏi được thầy cô và các bạn quý mến nhưng chưa bao giờ Thảo tỏ ra kiêu ngạo. Ở nhà, Thảo là một đứa con ngoan hiền dịu, biết giúp đỡ mẹ cha làm những công việc vặt đỡ dần cho cha mẹ nghỉ ngơi.

Cuối năm lớp Bốn, Thảo đạt danh hiệu học sinh xuất sắc. Cả lớp em, ai cũng quý mến Thảo, quý những đức tính ham học, lễ phép, biết giúp đỡ bạn bè, biết bao dung độ lượng với mọi người và sống chân thành, giản dị. Thảo thật xứng đáng với danh hiệu “Cháu ngoan của Bác Hồ”.

BÀI LÀM

Trong số bạn trai lớp em, người mà em thân nhất là Khánh, bởi chúng em học với nhau từ nhỏ, nhà hai đứa lại ở khá gần nhau chỉ cách có một con hẻm.

Năm nay, Khánh mười một cùng tuổi với em. Hình như Khánh rất hợp với em trong cách ăn mặc: sạch sẽ, gọn gàng, không cầu kì như bạn Khang bạn Huấn. Mỗi lần em mặc một chiếc áo màu gì, kiểu gì thì ý như rằng ngày mai Khánh cũng có một chiếc áo như vậy. Ngược trở lại Khánh có chiếc quần nào mới thì em cũng cố kiếm cho được một chiếc như vậy, ngay cả đầu tóc, chúng em đều hớt kiểu như nhau. Nhiều lúc những người thân của hai gia đình em và Khánh từ phía sau thường gọi em ra Khánh, Khánh ra em, tức cười chết đi được.

Khánh là một người bạn thông minh dễ mến. Cặp mắt của Khánh to, tròn và đen lay láy, nhìn ai bao giờ Khánh cũng nhìn thẳng. Cái mũi củ tỏi khi đối diện với người đối thoại thì hai cánh lúc nào cũng động đập phập phồng lên xuống như có gió thổi vào, thỉnh thoảng lại phát ra một âm thanh nho nhỏ như người nghẹt mũi. Lắm lúc em cũng rất khó chịu với kiểu khịt khịt ấy của Khánh. Có một lần hai đứa đang ngồi làm một bài toán “toán sao” nghĩ mãi chưa tìm ra cách giải, toát cả mồ hôi. Thế mà thỉnh thoảng Khánh lại khịt khịt vài cái, bực không chịu được. Quay lại, em nói với Khánh: “Cậu có bỏ cái kiểu khịt khịt “khinh người” ấy đi không nào. Khánh từ từ nhìn em rồi nhỏ nhẹ. “Tớ có muốn vậy đâu, chỉ tại cái mũi của tớ nghe cô bác sĩ nói bị hẹp cái vách ngăn gì gì đó ở phía trong, vài năm nữa tớ sẽ đi cắt, tớ muốn bỏ lắm chứ!” Lúc đó em mới hiểu.

Khánh là một người học giỏi, chịu khó và sống rất hòa đồng. Điều quý nhất ở Khánh mà em học được là sự từ tốn, lễ độ, kính yêu cha mẹ, tôn trọng thầy cô, những người lớn tuổi và hòa nhã với bạn bè. Cuối năm lớp bốn Khánh đạt danh hiệu học sinh xuất sắc được nhà trường tặng giấy khen và phần thưởng, trong lúc đó em chỉ là một học sinh

giỏi. Một điều thật bất ngờ là toàn bộ phần thưởng gồm hai mươi quyển tập, một chiếc bút máy và một chiếc cặp đi học Khánh tặng lại cho bạn Phương Ngân nhà nghèo nhất lớp. Việc làm ấy khiến chúng em càng quý mến Khánh hơn.

Suốt mấy năm chung trường chung lớp với Khánh, em học được rất nhiều ở Khánh. Mong sao chúng em sẽ được cùng học với nhau trong những năm tiếp theo. Em sẽ cố gắng hơn nữa quyết tâm giành cho được danh hiệu học sinh xuất sắc như Khánh – tấm gương học tập và lao động của em.

BÀI LÀM

“– Hà đợi mình đã lâu chưa?”

– Hà cũng vừa mới đến. Chúng mình đi kéo muộn!”

Hà đấy! Cô bạn gái cùng em học với nhau từ năm lớp Hai khi Hà được chuyển từ quê ngoại về đây cho đến bây giờ. Hà vốn thông minh học giỏi lại ngoan, hiền nữa, không những được thầy cô yêu mến mà các bạn trong lớp em, trường em đều rất quý Hà.

Hà có dáng người cân đối, có thể nói là đẹp. Một vẻ đẹp của những cô bé hay lam hay làm. Nhìn bạn, người ta có thể bị thu hút ngay bởi gương mặt bầu bĩnh, trắng hồng như lúc nào cũng được thoa một lớp phấn mỏng. Đôi mắt tròn to, thấp thoáng một nét buồn thăm thẳm. Hai hàng mi dài uốn cong một cách tự nhiên làm cho đôi mắt vốn đã đẹp lại càng thêm phần duyên dáng hơn. Đôi lông mày hình bán nguyệt đẹp, thanh như một nét chì đen che phủ bởi một mớ tóc lượn sóng tự nhiên làm cho khuôn mặt của Hà thật đáng yêu. Người ta thường khen những ai có mũi dọc dừa thì đẹp, nhưng theo em, nó cũng phải tùy vào khuôn mặt. Cái đẹp vốn là sự hài hòa cân đối. Có lẽ điều đó đúng hơn. Hà đâu có cái mũi dọc dừa mà sao nhìn Hà, người ta đều khen con bé thật có duyên. Mỗi lần Hà nói hay cười, đôi môi đỏ ướm ấy như một bông hoa nở vào buổi sáng chưa xòe hết cánh, kín đáo khoe sắc. Hai hàm răng đều như những hạt ngô và trắng như muối biển cứ lấp ló giữa hai vành môi ẩn dấu một vẻ đẹp hiền dịu và trang nhã. Ai cũng bảo: “Con bé lớn lên sẽ là một trang tuyệt sắc, vừa đẹp cả người lại đẹp cả nét”.

Hàng ngày, chúng em thường hẹn nhau trước cổng nhà em rồi cùng nhau đến lớp. Tình bạn của chúng em lớn dần theo những bước chân trên con đường tới trường. Hà năm nay vừa tròn mười một, cùng tuổi với em nhưng em lại có cảm giác như Hà lớn hơn em một vài tuổi nhất là về những suy nghĩ trong cuộc sống. Làm việc gì Hà cũng thành thạo hơn, suy nghĩ những gì thường cũng chín chắn hơn và sắc sảo. Có lẽ do một biến cố trong gia đình đã tạo cho Hà một sự tự lập sớm. Năm

lớp ba, một nỗi bất hạnh đến với Hà. Đó là chuyện bố mẹ Hà chia tay nhau. Người mẹ Hà gặp lại người bạn năm xưa và họ đã rủ nhau lên, thành phố, bỏ lại bố và Hà bơ vơ giữa tỉnh lẻ. Nỗi đau ấy đã làm cho Hà từ một học sinh giỏi sụt xuống hạng trung bình. Nhưng vốn là học sinh thông minh lại cần cù chăm chỉ, được thầy cô và bạn bè động viên giúp đỡ, Hà lại vươn lên vị trí dẫn đầu của mình trong tổng kết năm học – Năm lớp bốn. Và bây giờ, tuy mới vào học kì I lớp Năm, Hà đã tỏ ra là một học sinh xuất sắc trên tất cả các môn học. Nhất là môn Toán. Tất cả những bài “toán sao”, Hà đều tự mình giải quyết mà không cần phải nhờ thầy cô hướng dẫn. Bạn bè trong lớp em đều mến Hà, phục Hà. Tuy học giỏi nhưng Hà không bao giờ tỏ thái độ kèn kiêu với mọi người. Hà sống hòa đồng với bạn bè, gần gũi và yêu thương mọi người như tình chị em. Sự độ lượng bao dung trong tình cảm Hà, khiến cả lớp coi Hà như chị Hai của mình. Sống với ba, Hà thương ba lắm. Hà cũng biết ba rất thương yêu mình nên công việc nhà Hà thường tranh thủ giúp đỡ ba cho ba đỡ buồn, đỡ vất vả. Mặc dù công việc nhiều nhưng bao giờ Hà cũng đến lớp trước nửa giờ, giúp các bạn học yếu giải bài toán khó, những bài tập tiếng Việt lắt léo... Hà là vậy đó. Ngoan, hiền, giản dị, chất phác và thông minh.

Chính những nét đẹp trong tâm hồn người bạn gái đáng yêu ấy đã giúp em khắc phục nhược điểm của mình, tìm đến với cái hay, cái đẹp trong cuộc sống mà Hà là tấm gương sáng cho em và tất cả bạn bè trong lớp noi theo.

www.sachgiai.com

BÀI LÀM

Lớp em có bạn Linh được nhiều người quý mến, Linh không đẹp gái lắm nhưng khá xinh và có nhiều nét tốt.

Linh sinh ra và lớn lên trong một gia đình mà bố mẹ đều là thầy cô giáo. Nhà có hai chị em gái, chị của Linh đã học đại học, còn Linh năm nay học lớp Năm với em. Linh có dáng người dong dong không mập, cũng không gầy, gương mặt thanh tú, mang dáng vẻ của một “tiểu thơ” đài các. Nổi bật nhất ở Linh là bạn có một làn da mịn màng như trứng gà bóc. Đôi mắt lá rằm với hàng lông mi cong cong tạo cho Linh có một cái nhìn thật dễ thương. Hàm răng trắng đều như bọt biển lại thêm một chiếc răng khểnh bên trái khiến cho nụ cười của Linh vừa duyên dáng, vừa cởi mở chân tình. Linh cởi mở, chan hòa dễ gần gũi. Trong sinh hoạt, học tập bao giờ cũng thực hiện theo một thời gian biểu quy định. Không đua đòi đàn đúm la cà ở dọc phố, tùm tùm quà bánh ở cổng trường hoặc nói năng bừa bãi ở chỗ đông người, Linh sống có nề nếp kỉ cương gia giáo nhưng lại rất hòa đồng. Tính vui vẻ, hồn nhiên cởi mở của Linh và làm cho bạn bè quý mến nữa, đó là lòng độ lượng, tính bao dung, thương người của Linh. Em nhớ có lần trên đường đi học

về, em và Linh gặp một bà lão yếu ớt chống gậy đi trên vỉa hè, bất ngờ bà lão khụy xuống. Thấy vậy, Linh chạy đến đỡ bà cụ dậy, đưa bà cụ vào bóng râm bên đường, rồi vội vã đi mua túi nước chanh cho bà uống, cho đến lúc bà cụ tỉnh táo, khỏe khoắn, chúng em mới chia tay bà cụ ra về. Rồi một lần khác có hai bạn gái trong lớp cãi nhau kịch liệt, Linh đến kéo hai bạn ra chỗ khác dàn hòa. Trong học tập, Linh là một người bạn tốt, vốn học giỏi lại chăm chỉ nên Linh thường giúp các bạn yếu kém bằng cách trao đổi và trả bài cho nhau. Nhờ vậy mà số các bạn học yếu đã vươn lên trung bình và khá.

Cuộc sống và tình cảm của Linh là vậy đó. Linh thật xứng đáng là đứa con ngoan trò giỏi được bạn bè và thầy cô quý mến. Sống với Linh ai cũng học tập được ở bạn rất nhiều những đức tính tốt. Em cũng sẽ cố gắng để được như Linh được mọi người quý mến.

Em có người anh hoặc người quen biết cùng xóm (hay cùng khu phố) đi bộ đội mới về thăm nhà. Em hãy tả hình dáng, tính tình, tác phong của anh bộ đội đó.

BÀI LÀM

Thứ bảy tuần trước, lúc gia đình em đang quây quần ăn bữa cơm chiều dưới ánh sáng dịu thì có tiếng gọi quen thuộc: “Mẹ ơi! Mở cửa cho con! Nhận ra giọng nói anh Hà, em vội buông đĩa chạy ra mở cửa và sung sướng reo lên: “Bố mẹ ơi! Anh Hà về!” Anh cúi xuống bế thốc em lên quay một vòng rồi hôn lên má tóc em: “Em gái chóng lớn quá! Ở nhà có ngoan không em? Học giỏi không? Anh vui về chào cả nhà rồi cởi ba lô đặt xuống nền gạch. Mẹ cười nước mắt chảy ra, nói trong sự xúc động. “Mẹ may! Cả nhà mới nhắc may lúc này! Thôi đi rửa ráy cho khỏe rồi vào ăn cơm!” Bữa cơm tối thật là vui.

Anh Hà là người anh cả của em, nhà có hai anh em. Tốt nghiệp xong lớp mười hai, anh lên đường làm nghĩa vụ quân sự. Tính đến nay đã hơn nửa năm. Thời gian trong quân ngũ đã rèn luyện anh trở thành một thanh niên rắn rỏi, khỏe mạnh. Dáng người mảnh khảnh của một thư sinh trước đây đã được thay bằng hình dáng của một chú bộ đội dày dạn sương gió. Má tóc mềm mại lúc nào cũng bóng dợn thuở còn học lớp mười hai đã nhường chỗ cho một mái tóc ba phân, và làn da trắng hồng như con gái đã biến thành màu da của ngư dân chài lưới: hồng hào, rắn chắc toát lên vẻ cường tráng.

Những ngày ở nhà, anh làm việc luôn tay, sửa bồn bông trước sân nhà, cắt xén hàng chậu kiểng, vun gốc cho mấy cây rau, cây bưởi... sau vườn. Anh còn trang trí lại góc học tập cho em, quét mạng nhện trần nhà, lau rửa phòng vệ sinh...

Những lúc rảnh rỗi vào chiều tối, anh dẫn em đi thăm những người bạn cũ, thăm bà con láng giềng, ai cũng khen anh chừng chạc, đẹp trai hơn trước nhiều.

Thời gian nghỉ phép qua nhanh, anh Hà phải trở lại đơn vị. Lúc tiễn anh ra bến xe, anh cầm tay bố mẹ chặt rồi nói nhỏ trong sự xúc động: “Bố mẹ yên tâm giữ gìn sức khỏe, hoàn thành xong nghĩa vụ con lại về với bố mẹ, con sẽ quyết tâm thi đậu đại học” rồi quay sang em, anh nhỏ nhẹ: “Cung rắng học giỏi đừng làm điều gì bố mẹ buồn nghe!” Anh hôn em rồi vội vàng khoác ba lô từ biệt mọi người.

Anh đi rồi mà bên tai em vẫn còn văng vẳng lời động viên, nhắn nhủ của anh. “Anh Hà ơi! Em sẽ cố gắng thực hiện tốt những lời dặn: Chăm ngoan và học giỏi.

Có một dịp nào đó, em đến mua đồ dùng học tập ở một cửa hàng bách hóa, được quen biết một chị bán hàng, hãy tả lại chị bán hàng ấy.

BÀI LÀM

Không khí buổi sáng ngày chủ nhật thật trong lành, tôi ung dung đạp xe đạp đến nhà sách Hưng Phát. Hề cần thứ gì là tôi chỉ cần chạy ra đây vì các nhân viên ở đây phục vụ rất nhiệt tình và tận tụy, nhất là chị Liễu Chi, chị bán ở quầy văn phòng phẩm. Tôi là khách hàng quen thuộc của chị.

Năm nay, chị khoảng hai mươi ba tuổi, vóc người thon thả, cân đối. Nói một cách công bằng, chị đẹp không kém gì những cô người mẫu trên ti vi. Chiếc áo dài màu thanh thiên như càng tôn thêm vẻ duyên dáng của chị. Trên ngực áo, bảng hiệu nền đỏ chữ trắng “Trần Liễu Chi” được đính một cách ngay ngắn. Chị đứng ở trong quầy hàng, đẹp rực rỡ như một nàng tiên giáng thế. Khách hàng thường đến quầy hàng của chị khá đông, phần nhiều là những anh thanh niên ăn mặc lịch sự và tụi nhỏ học trò của tụi tôi. Người thì mua, kẻ thì đứng ngắm... Thú thật, tụi nhỏ như chúng tôi thường lân la đến quầy hàng này không phải để mua hàng mà còn muốn ngắm nhìn vẻ kiều diễm của chị nói gì khách hàng là người lớn. Bởi chị có một gương mặt thật khả ái. Đôi mắt tròn, xanh trong, được tô điểm thêm hàng mi dài cong cong và cặp lông mày hình cánh cung thanh tú, lại thêm cái mũi dọc dừa cao cao và đôi môi hình trái tim lúc nào cũng đỏ ửng. Mỗi lần chị cười trông chị còn xinh đẹp duyên dáng hơn khi hai lúm đồng tiền trên đôi má hồng ấy hiện lên như một đóa hoa vừa hé nở. Chị không những đẹp cả người mà còn đẹp cả nét. Lúc quầy đông khách, chị làm việc liên tục, vừa đưa cho

khách hàng này lại thu tiền khách hàng kia vừa trả lời cho khách hàng nọ... Tuy vất vả nhưng nụ cười trên môi chị không bao giờ tắt. Thậm chí có một số khách hàng mua đi đổi lại vài ba lần chị vẫn vui vẻ. Có người cầm hàng lên vân vê một hồi rồi trả lại không mua, còn trêu ghẹo chị... ấy vậy mà chị không hề nóng giận câu gắt với ai bao giờ. Sáng nay tôi đến quầy của chị để mua năm quyển tập, một cái thước đo độ và một hộp bút chì màu. Lấy hàng và gói ghém cẩn thận đưa cho tôi, chị còn nói: "Lần sau có mua đồ dùng học tập gì nhớ đến quầy chị nhé! Hàng bây giờ nhiều và phong phú lắm!" Chị thối tiền cho tôi xong còn dặn dò thêm: "Nhớ cất tiền cho cẩn thận kẻo bọn móc túi nó lấy hết đấy!" Tôi cảm ơn chị rồi tần ngần bước đi một cách chậm chạp ra khỏi quầy hàng, mắt vẫn đắm đắm hướng về chị.

Chị Chi là một người con gái vừa đẹp người vừa đẹp nết. Lớn lên em cũng muốn làm một nhân viên bán hàng như chị, làm một việc tốt như chị để được mọi người yêu thương.

BÀI LÀM

Như thường lệ, sáng chủ nhật hàng tuần, em được theo mẹ đi chợ mua những vật dụng cần thiết cho gia đình. Đó là dịp mà em được ngắm cảnh nhộn nhịp trong khu nhà lồng của chợ thị xã, được làm quen với nhiều chị bán hàng mà em cảm mến. Trong số đó em thích nhất là chị Hoàng Diễm.

Gian hàng của chị ở ngay dãy bên trái cửa ra vào thuộc hàng vải sợi. Gian hàng vào loại lớn nhất nhì trong chợ, lại ở vị trí thuận lợi nên bao giờ cũng đông khách hơn cả. Trông xa xa, gian hàng như một vườn hoa rực rỡ nhiều màu sắc, đủ các loại vải. Từ những loại vải ngoại đắt tiền đến những loại vải nội thông thường giá cả bình dân, tha hồ khách hàng lựa chọn. Ngoài ra, chị còn bán cả quần áo may sẵn của trẻ em, đủ cỡ, đủ kiểu. Tất cả những loại hàng ấy được chị sắp xếp rất đẹp mắt. Gian hàng lúc nào cũng tấp nập người mua. Không phải chỉ vì nhiều loại hàng ấy mà cái chính là ở thái độ niềm nở đối với khách hàng của chị. Vốn tạo hóa đã cho chị một ngoại hình cân đối, đầy đặn, hấp dẫn, với mái tóc dài mượt được buộc nhong lên phía sau đỉnh đầu bằng một chiếc nơ hình con bướm trắng, trông rất gọn gàng xinh xắn. Chị lại ăn nói có duyên nữa nên khách hàng thường tìm đến với chị.

Thường ngày gian hàng của chị vốn đã đông khách, sáng nay lại là chủ nhật nên quầy hàng đông nghịt người. Nhìn chị tiếp chuyện với khách hàng này, lấy hàng cho khách hàng kia vừa cắt vải cho khách hàng nọ, không để một ai phải phiền hà:

- Vải này bao nhiêu một quần hả cô?
- Bốn mươi ngàn bác ạ.
- Bộ quần áo này cỡ mấy tuổi mặc vừa hả cô Diễm?
- Dạ, mười tuổi ạ!
- Thứ hàng này nội hay ngoại cô gái?
- Nhật chính hiệu đấy, anh mua giùm em nhé!

Hết người này hỏi, người kia mua, kẻ nọ xem hàng. Miệng trả lời, tay cắt vải, đầu óc tính tiền. Chị làm việc một cách nhanh nhẹn, không để bất cứ một khách hàng nào phải phật lòng chờ đợi. Nhìn cách làm việc của chị và đặc biệt là thái độ cư xử với mọi người lúc nào cũng hòa nhã vui vẻ, em quay lại nói nhỏ với mẹ.

- Chị Diễm giỏi thật mẹ nhỉ! Con thấy có nhiều khách hàng có người khó tính, có người muốn ghẹo chị, vậy mà lúc nào chị cũng tươi cười, lễ độ với mọi người, không hề tỏ ra khó chịu hoặc cáu gắt.

- Làm dâu thiên hạ mà con!

- Sao lại "làm dâu" thiên hạ hả mẹ?

- Là người ta ví như vậy. Bán hàng thì phải biết chiều khách thì mới bán được hàng. Con nhìn câu khẩu hiệu trên tường kia kìa: "Vui lòng khách đến, vừa lòng khách đi", con sẽ hiểu.

- Nhưng mà tại sao một số người bán hàng ở chỗ khác lại có khi gắt gỏng với khách hàng?

- Chính vì vậy mà khách hàng người ta đồn đến mua hàng của cô Diễm đấy!

Vừa nghe mẹ nói, em vừa quan sát kĩ chỗ gian hàng của chị và một số gian hàng khác kế cận. Quả thật khách hàng của chị lúc nào cũng đông nghẹt người đến độ bước chân không lọt. Làm việc tất bật tưởng như không có khoảng thời gian nào rảnh rỗi, vậy mà chị vẫn vui, miệng lúc nào cũng tùm tùm cười duyên.

Bước chân cùng mẹ ra về, bên tai em còn văng vẳng giọng nói dịu dàng, thái độ ân cần hòa nhã với khách hàng của chị. Tất cả ở chị như níu kéo bước chân em dừng lại ở gian hàng này thêm ít phút nữa để được chiêm ngưỡng vẻ đẹp hoàn hảo toát lên từ con người tuyệt vời của chị. Chị Diễm ơi! Sau này lớn lên, nếu được làm một mẫu dịch viên, em sẽ cố gắng làm được như chị "Vui lòng khách đến, vừa lòng khách đi!".

Em hãy tả hình dáng cử chỉ và hành động của bạn em lúc đang ngồi học ở nhà.

DÀN BÀI CHI TIẾT

1. Mở bài:

Giới thiệu người bạn mình muốn tả: Tên gì? Quan hệ với em thế nào? (Bạn em tên là Thanh cùng lớp với em, hai đứa thường học nhóm với nhau...)

2. Thân bài:

a. Tả hình dáng: Vóc dáng to, nhỏ, mập, cao... gương mặt: tròn, vuông, bầu dục; đôi mắt, sống mũi, đôi môi, hàm răng....

b. Tả cử chỉ và hành động lúc ngồi học ở nhà:

– Tư thế ngồi...

– Thái độ, cử chỉ trong học bài...

(Có thể kết hợp tả hình dáng với cử chỉ hoạt động trong học tập đan xen với nhau)

3. Kết luận:

Cảm nghĩ của em về người bạn ấy (chủ yếu là những cảm nhận về sự nghiêm túc, chịu khó, tự giác trong học tập ở nhà của bạn. Từ đó em đã học tập được điều gì ở bạn).

BÀI LÀM

Em và Thanh cùng nhóm, nhà lại ở gần nhau nên buổi chiều nào chúng em cùng học với nhau tại nhà Thanh.

Chiều nay, cũng như mọi chiều khác, ba má Thanh đều đến cơ quan làm việc. Ở nhà chỉ có em và Thanh và con Vàng tám tháng tuổi. Con Vàng thường nằm canh ở ngoài ngõ, coi chừng khách lạ để báo hiệu cho Thanh ra mở cổng đón khách. Thanh là cô bé chăm chỉ, làm việc gì cũng đến nơi đến chốn và rất nghiêm túc. Mấy năm nay học chung với nhau, em nhờ Thanh truyền cho cái phẩm chất đáng quý ấy. Cả hai đứa chúng em, có thể nói là thân nhau như hai chị em ruột thịt.

Thanh có dáng người cao ráo thanh thanh, nhỏ bề ngang hơn em một chút nhưng lại cao hơn em một vài phân, dáng đi nhẹ nhàng uyển chuyển. Tính tình lại cởi mở ôn hòa. Nên hề ai tiếp xúc với bạn dù chỉ một lần đầu thôi cũng không thể nào quên được. Năm nay Thanh vừa tròn mười một, cùng tuổi với em nhưng trong cuộc sống nhiều lúc em cảm thấy Thanh lớn hơn mình đến vài tuổi. Làm việc gì, bao giờ Thanh cũng giành phần khó về mình. Trong học tập phải công nhận Thanh

là một cô bé nghiêm túc, mẫu mực, nề nếp. Chiều nay, ngồi học với Thanh cũng vậy. Đúng hai giờ, Thanh đã ngồi vào vị trí học tập của mình, chăm chú giải các bài toán về nhà. Em bước vào chỉ chậm có năm, mười phút thôi mà Thanh đã nhắc ngay: “Lần sau Yến hãy đi sớm hơn một chút, tập cho mình một thói quen giờ nào việc ấy”. Em xin lỗi Thanh rồi nhẹ nhàng ngồi vào vị trí của mình. Nhìn Thanh ngồi trong một tư thế hết sức thoải mái. Tay trái cầm quyển sách toán, tay phải cầm bút đặt lên tập giấy nháp, mắt đăm đăm nhìn vào trang sách, miệng lẩm nhẩm đọc. Em biết là Thanh đang tập trung toàn bộ tâm trí vào đề ra. Thỉnh thoảng đôi mắt nhúu lại, khuôn mặt hiện lên vẻ trầm tư. Và có lúc, cái miệng nho nhỏ xinh xinh ấy nở một nụ cười kín đáo. Có lẽ đó là lúc Thanh đã tìm ra lời giải bài toán. Bàn tay phải hí hoáy ghi nhanh lời giải và các phép tính vừa nghĩ ra. Tiếng bút chạy trên trang giấy nghe rõ mồn một. Sau bốn mươi phút, đến giờ nghỉ giải lao, Thanh mới quay sang em thở thở: “Bài toán sao số 5, Yến đã làm xong chưa?”

– Mình mới làm đến bài tập số 4!

Em nói xong thì Thanh đề nghị, nghỉ giải lao, rồi vào làm tiếp các bài toán ba mươi phút nữa, sau đó chuyển sang làm các bài tập tiếng Việt. Tính Thanh là vậy. Bài toán nào Thanh làm rồi, không bao giờ Thanh nói ra trước, chờ em làm xong thì yêu cầu mỗi đứa trình bày cách giải của mình. Bởi vậy mà cả em và Thanh thường có những cách giải riêng mà cô giáo em khen là thông minh và độc đáo. Trừ những bài toán quá khó, cả hai đều phải tập trung để giải thì có chung một phương pháp như nhau.

Cái tính chăm chỉ, nghiêm túc trong học tập của Thanh là một tấm gương đẹp cho em và cả lớp học tập. Thanh thật xứng đáng là một con ngoan trò giỏi.

Em bé của em hay của một nhà bên cạnh đang độ tuổi tập đi, tập nói. Em hãy tả hình dáng và tính nết ngây thơ của em bé cho các bạn cùng lớp đều biết.

BÀI LÀM

Em gái út của tôi tên là Thu Thảo, Thảo vừa tròn ba tuổi. Dáng người em khỏe mạnh xinh xắn. Khuôn mặt tròn, đôi má phính phính. Mỗi lần Uyên Nhi bạn cùng lớp với tôi sang chơi thường bảo: “Em gái mày xinh như con búp bê ấy. Hề thấy nó là tao muốn bẹo đôi má phính hồng của nó một cái nhưng lại sợ nó khóc, tao chỉ vuốt nhẹ vào má nó thôi, đã lăm mày ạ! Lúc nào rồi, mày cho tao bế Thảo sang nhà chơi nhé!”

Thảo của tôi thật dễ thương. Nét nổi bật nhất ở Thảo là đôi mắt: to tròn, trong xanh và hàng mi dài uốn cong một cách tự nhiên. Hễ cứ nhìn thấy Thảo là tôi hay bạn đều không ghìm được xúc cảm của mình, phải nựng Thảo một cái rồi mới đi được. Có lần, tôi hôn lên đôi má của Thảo một cái thật sâu, thật dài rồi mới buông Thảo ra. Hình như cái hôn của tôi làm cho Thảo đau nên Thảo phụng phịu: “Lần sau hông cho chị Hai hôn nữa, đau muốn nghẹt thở!” Tính tình của em tôi thật dễ mến. Em ít khóc và ít vời vãnh. Mẹ tôi đi chợ về, mua cho chiếc bánh đa là nó tỏ ra mừng rỡ vô cùng. Nó rất thảo ăn. Có cái bánh đa nó chia ra làm bốn, đưa cho ba mẹ tôi mỗi người một phần, tôi một phần còn phần của bé, bao giờ nó cũng để phần ít nhất cho nó. Thấy vậy, tôi ôm nó vào lòng và nhường phần mình cho bé.

Mỗi sáng, mẹ tôi cho tôi hai ngàn ăn sáng, tôi mua bạch bánh một ngàn cho bé còn một ngàn tôi ăn bánh canh.

Thấy tôi đi học về lúc nào Thảo cũng chạy ùa ra đón tôi, sà vào lòng tôi âu yếm. Tôi đưa bạch bánh cho Thảo. Thảo mừng lắm, vừa ăn vừa chia phần cho tôi vừa cảm ơn tôi bằng một giọng nói ngong ngong rất dễ thương “Thảo c...a...m., ơ...n...g.. Ha...i!”

Tôi cắn hờ vào tay nó. Hai chị em cười rúc rích thật là thú vị.

SÁCH LAM AI

Dường như ngày nào cũng vậy, sau khi học bài xong, phụ giúp mẹ bữa cơm chiều thì tiếng trẻ bi bô ở cuối nhà tập thể vọng lại làm cho em nao nao trong người. Đó là tiếng của bé Hương, cô con gái đầu lòng của cô Hạnh cùng cơ quan với mẹ.

Bé Hương vừa tròn mười lăm tháng tuổi. Ngày nào bé cũng được cô Hạnh đưa sang khoảng sân rộng của dãy nhà tập thể cho bé tập đi. Xong công việc là em vù đến với bé ngay. Bé rất mến em và bản thân em cũng rất thương bé, coi bé như em ruột của mình, chẳng có ngày nào em không dành cho bé những phút vui đùa thích thú trên khoảng sân rộng này. Được nuôi dưỡng trong một gia đình bố mẹ đều là công chức nhà nước, lại là đứa con đầu lòng nên vợ chồng cô Hạnh chăm sóc bé rất chu đáo. So với những đứa trẻ cùng lứa, bé Hương có phần khỏe hơn. Những ngón sâu tròn lẳn ở đùi, ở cánh tay nổi vồng lên trông thật thích mắt. Nhìn thân hình của bé ú nu với nước da trắng hồng, đặc biệt là đôi má bụ bẫm, phình phính, ai gặp cũng muốn hôn, muốn nheo. Trên khuôn mặt bầu bĩnh ấy là đôi mắt tròn to, đen lay láy ẩn dưới hàng mi dày cong vút, tạo cho bé một gương mặt thật dễ thương. Mỗi khi bé cười để lộ hàm răng sữa trắng muốt và đều tắp, đẹp như những đứa bé trong tranh. Những ngày hè nóng bức, bé thường được mặc bộ đồ thun ba lỗ, phơi bày gần như cả cơ thể mập mạp căng tròn.

Những lúc tập đi cho bé, em thường ngồi cách xa bé một đoạn, vừa gọi vừa giơ tay vẫy bé lại.

– Nào, bé Hương lại đây với chị!

Bé mở tròn đôi mắt nhìn em, bước từng bước một, cố giữ thăng bằng. Hai tay của bé như người đang bơi, nghiêng bên nọ, xoay bên kia, trông như người say xỉn rượu. Khi lảo đảo đến gần bên em, bé ào đến trong vòng tay em cười ré lên một cách thích thú. Có nhiều lúc, em tập cho bé gọi tên em, khó khăn lắm bé mới phát ra được từng âm một “Chị... Nhìn” sao mà nghe dễ thương đến thế! Em cứ muốn hôn mãi lên đôi má bầu phình phính ấy cho “bỏ ghét” mới thôi. Với mọi người xung quanh, bé rất ngoan. Nhận quà xong, bé thường vòng tay lại, vừa gật đầu vừa phát ra một tiếng “ạ” rõ to rồi chập chững đến bên em hơn hở khoe:

– Chị... Nhìn! Chẹo! Chẹo!

Nghe tiếng bé tập nói ngọng lơ ngọng lú âm “lờ” âm ca, em ôm bụng cười chảy cả nước mắt.

Ai đó, dù chỉ đến khu tập thể này gặp bé Hương cũng không khỏi thốt lên: “Con bé nhà ai mà xinh quá!” Gia đình em ai cũng quý bé. Mỗi khi rỗi rãi, mẹ thường bảo em sang bế bé về chơi. Nghe bé bi bô tập nói làm cho không khí gia đình thêm vui vẻ và sôi nổi hẳn lên. Những ngày vắng bé, em cảm thấy buồn buồn, nhớ nhớ làm sao ấy. Chỉ mong có bé bên cạnh để nô đùa cùng bé. Được nghe giọng nói líu lo như con chim tập hót của bé. Và điều vui nhất là được nựng bé trên tay, nghe bé bi bô gọi: “Chị... Nhìn! Chị... Nhìn!”

Có một lần nào đó em đã nhìn thấy một em bé hay một cụ già đi bán vé số dạo. Hãy tả lại người bán vé số ấy.

BÀI LÀM

Sáng nào cũng vậy, khi em đi ngang qua tiệm cà phê đầu ngõ là đã nghe tiếng rao lanh lảnh quen thuộc của cậu bé bán vé số: “Vé số, vé số chiều xổ đây! Vé trúng đây!”

Cậu bé trạc tuổi em, thân hình của cậu có lẽ quá bé nhỏ so với tiếng rao lanh lảnh kia. Tay chân cậu ốm tong teo, đen đúa. Lúc nào cậu cũng mặc chiếc quần đùi xanh đã cũ và chiếc áo sơ mi ngắn tay có nhiều chỗ vá. Đối với cậu, đó là lành lặn lắm rồi. Cậu bé đội một cái mũ vải bạc màu để lộ mái tóc rẽ tre bờm xờm lâu ngày chưa cắt. Khác với thân hình gầy nhom, khuôn mặt cậu có vẻ tròn trĩnh, sáng sủa hơn. Vốn là một cậu bé có nước da trắng nhưng do dầm sương dãi nắng nên biến

thành màu nâu xạm. Đặc biệt đôi mắt cậu rất sáng, lanh lợi. Mỗi khi cậu bán được cặp vé nào thì đôi môi của cậu nhoẻn một nụ cười và đôi mắt đen cũng như cười theo làm sáng cả gương mặt. Cậu là một trong những cậu bé bán vé số may mắn. Thường thường cậu bán được nhiều vé nhất trong tụi nhỏ. Ngày nào cũng vậy, mỗi tay cầm xấp vé số vung vẩy, miệng chào mời, tay kia giơ quyển sổ dò, tung tăng chạy từ quán cà phê này đến quán cà phê nọ. Gặp ai cậu cũng dúi vào một vài tờ, miệng dẻo queo: “Vé trúng đấy mua dùm con!” Gặp những khách sang, cậu nhét cả cặp vào túi người ta rồi hót như con sáo: “Nhìn chú cháu biết ngay là người hên rồi. Mua đi chú! Một tỉ đồng đấy!” Lắm lúc gặp những ông khách khó tính, gọi mua vé số, ngồi chọn mãi, mua một hai tờ rồi mới cho cậu đi. Thế nhưng cậu vẫn kiên nhẫn chờ và cảm ơn rất lễ phép. Cái việc đi bán vé số trông nhẹ nhàng vậy đó mà cũng lắm lúc gặp rắc rối. Thịnh thoảng vẫn có anh thanh niên ngồi uống cà phê trêu chọc cậu. Gọi cậu lại, chọn chán chê rồi trả lại. “Không có số tao thích” mày đi chỗ khác mà bán. Lâu lâu, cậu mới bị họ xua đuổi như thế. Những lúc như vậy, cậu lại cúi đầu, rơi lệ. Nỗi buồn cũng chỉ trong chốc lát. Nhưng chỉ cần một tiếng gọi “Vé số!” cậu lại chạy vụt đến, toét miệng cười để lộ hàm răng sún vài cái và hóm hình thưa: “Dạ, thưa thượng đế, vé số đây ạ!”

Cậu rất ham đọc sách báo. Có lần em đi học về thấy cậu ngồi trên chiếc ghế đá ở công viên mãi mê đọc cuốn truyện “Co Nan”. Đọc xong cậu thần thờ gấp sách lại, tay chống cằm, mắt nhìn vào một cõi xa xăm.

Thấy hoàn cảnh của cậu bé bán vé số mà em cảm thấy thương thương thế nào ấy. Không biết cậu học được lớp mấy rồi? Vì sao phải bỏ học? Bố mẹ cậu đâu? Ngày mai, em sẽ cho cậu mượn toàn bộ những tập “Thám tử lừng danh Co Nan” để cậu đọc để cậu khỏi phải tốn tiền mua sách và cho cậu khuây khỏa nỗi buồn tủi.

BÀI LÀM

“Vé số! Vé số chiều xỏ đây!” Đó là tiếng rao của đứa trẻ chừng chín, mười tuổi mà mỗi lần đi học ngang qua tiệm cà phê của Ngọc Diễm cạnh bờ hồ thuộc Trung tâm thị xã mà em nghe rất quen thuộc.

Em không biết tên cậu bé và cũng không rõ nhà cậu ở chỗ nào. Chỉ biết, thường ngày vào buổi sáng, cậu luôn có mặt ở đây để bán vé số. Cậu có dáng người nhỏ thó, loắt choắt thuộc diện còm cõi. Lúc nào cũng thấy cậu mặc một chiếc áo thun đã cũ, chiếc quần dài màu xanh đã bạc màu. Chiếc mũ kết màu nâu luôn lật ngược lười trai ra sau gáy, để lộ khuôn mặt hốc hác và sạm nắng. Đặc biệt trên cổ lúc nào cũng đeo lủng lẳng chiếc túi rút đựng tiền, khi chạy cứ lắc qua lắc lại như con chuột túi. Nhìn gương mặt gầy ốm, xương xương à đen đúa, em biết

chắc gia đình cậu rất nghèo. Cậu phải lăn lộn với gió bụi của cuộc đời mong kiếm miếng ăn và phụ giúp gia đình. Trông cậu già dặn hơn nhiều so với bạn cùng lứa. Ở cậu, cái mà làm cho người ta cảm tình nhất có lẽ là đôi mắt và cái miệng nhanh nhẩu. Đôi mắt trong sáng và rất lạnh lợi, cái miệng khá rộng và ăn nói thì rất có duyên. Em có cảm giác như để bán được nhiều vé số, đôi mắt cậu lúc nào cũng lộ ra sự quan sát rất tinh tường và đôi tai thì vểnh lên nghe ngóng. Đôi chân lêu khêu lúc nào cũng sẵn sàng đón khách. Em chào mời bằng một thái độ hết sức nhẹ nhàng lễ phép: “Cặp này số gánh, đẹp lắm anh mua giùm em! Còn cặp này số con heo mẹ hay ra lắm! Và đây, cặp nguyên, số thần tài, chú mua đi chiều “dô” đấy!” Lời chào mời của cậu vừa dịu dàng vừa tha thiết, làm cho khách hàng không có ý định mua cũng phải xiêu lòng mua cho cậu vài ba tờ. Cũng có nhiều vị khách khó tính nữa có một tờ mà bắt cậu phải chờ hàng chục phút. Gặp phải một số người do buồn bực gì đó, thấy cậu đến chào mời đã vội trợn trừng đôi mắt kèm theo tiếng rít trong cổ họng. “Cút! Cút! Đi chỗ khác mà bán!” Những lúc như thế, thấy cậu len lén bỏ đi, mặt buồn rười rượi. Mỗi lần được ai mua dù chỉ một vài vé cậu cũng vui vẻ chìa cả xấp ra cho khách lựa chọn. Khi khách trả tiền, cậu cẩn thận đếm tiền bỏ vào túi rút rồi nhẹ nhàng cảm ơn khách. Có lần em thấy cậu hót hơ hót hải đuổi theo một vị khách. Đến lúc khách dừng chân mới biết mình trả dư tiền, cậu đuổi theo để trả lại. Ông khách cảm động xoa đầu. Cậu cúi đầu thỏ thẻ cảm ơn vị khách. Sau này em mới biết, cậu bán vé số học sau em một lớp. Một buổi cậu đi bán vé số còn một buổi cậu đi học. Cậu ở với mẹ và đứa em gái. Bố cậu đi theo một người đàn bà khác đã mấy năm nay. Hoàn cảnh ấy làm cho em rất thương cảm và mến phục cậu học sinh lớp Bốn ấy.

Thương cậu trong hoàn cảnh khó khăn vẫn chịu khó lam lũ kiếm tiền phụ mẹ nuôi em và thực hiện ước mơ vươn lên bằng con đường vừa học vừa làm. Nghĩ lại mình được sung sướng có cha có mẹ nuôi ăn học chu đáo mà có lúc chưa ngoan, chưa chịu khó học tập, em cảm thấy mình thật có lỗi.

Em thường xem các buổi ca nhạc trên sân khấu hoặc màn ảnh nhỏ. Hãy tả lại một ca sĩ đang biểu diễn bài hát mà em thích.

BÀI LÀM

Đang ngồi chơi, bỗng em nghe thấy tiếng giới thiệu trên ti vi nhà mình: “Các bạn thân mến chương trình ca nhạc hôm nay, ca sĩ Trần Tiến sẽ biểu diễn bài Mặt trời bé thơ”. Em vội bật dậy, chạy lên xem. Hay quá! Bài này em rất thích mà!

Em chăm chú nhìn lên màn ảnh nhỏ. Chú Trần Tiến ôm cây đàn ghi-ta, nhanh nhẹn bước ra sân khấu. Em hồi hộp chờ đợi. Chú ca sĩ gảy đàn. Điệu nhạc quen thuộc vọng vào tai em. Một giọng hát trầm trầm vang lên: “Ngoài kia có cô bé...” Hay quá! Chú Trần Tiến giả bộ nhìn ngó rồi lấy năm ngón tay làm mắt tròn y như trong lời hát, thật buồn cười và ngộ nghĩnh. Em vừa nghe vừa rung đùi hát thầm theo. Giọng chú Trần Tiến trầm xuống. Hai tay đặt trên ngực, cái đầu chú lắc lắc vẻ hóm hỉnh: “Hạnh phúc quá đơn sơ mà tôi đâu có ngờ...” Bỗng chú hát cao lên, mắt nheo nheo: “Trời mưa quá em ơi...” Thật là vui nhộn, em vỗ tay bôm bốp kèm theo lời tán thưởng: Tuyệt thật! Tuyệt thật! Nhìn cái miệng chú cười, hai mép nhếch rộng ra thật tươi, thật thoải mái. Đang hát vui như vậy, đột ngột chú gập người lại, mặt nhăn nhó, nhí nhố, vẻ thương tiếc. Chú hạ giọng: “Bài ca ứt mất rồi, còn đâu?” Em reo lên: “Tài quá! Không chê vào đâu được!” Cái miệng rộng của chú luôn xuất hiện những nụ cười hóm hỉnh. Đôi mắt chú mở to, nhấp đi nhanh và vui nhộn khi đến đoạn: “La la lá, là la la...” Vừa đánh đàn chú vừa đi lại trên sân khấu, mắt nhìn về xa xăm, thỉnh thoảng chú vuốt mái tóc điểm bạc, hai khóe miệng nhếch rộng ra hai bên làm cho nụ cười thêm rạng rỡ, tinh nghịch.

Thôi! Thế là bài hát chấm dứt rồi, em tiếc ngẩn tiếc ngơ, chỉ muốn chú xuất hiện thêm ít phút nữa để được tận hưởng cái vui nhộn và cái hóm hỉnh của bài ca mà em thích.

www.sachgiai.com

TRẦN PHƯƠNG THẢO
(Thành phố Hồ Chí Minh)

BÀI LÀM

Tối hôm ấy em được mẹ đưa đi xem ca nhạc Ga-la ở trung tâm văn hóa hữu nghị Việt-Xô. Đến giờ mở màn, từ bên trong cô gái nhẹ nhàng bước ra, cúi đầu chào khán giả. Tiếp đến, một dàn nhạc vang lên, ánh đèn đủ màu bật sáng cả sân khấu.

Rồi tiếng nói thanh thanh của một cô gái nào đó bên trong vọng ra: “Mở đầu chương trình, ca sĩ Ngọc Ánh trình bày bài “Lời ru của biển”. Em nói với mẹ “Cô Ngọc Ánh hát trên vô tuyến đấy mẹ ạ!”

Ca sĩ Ngọc Ánh bước lên gọn gàng trong bộ quần áo dài màu trắng thêu hoa mai nổi bật trên nền áo. Cô có dáng người đậm đậm hơi mập nhưng được chiếc áo bà ba bó sát lấy người cô trông thật duyên dáng. Khuôn mặt trái xoan của cô rực rỡ trong ánh đèn đủ màu sắc, nét mặt cô như vui hơn, tiếng hát cô trong vắt như dòng suối mát cuốn hút sự đam mê của khán giả. Cả một hội trường đông nghẹt người nhưng im phăng phắc. Mọi người đổ dồn về phía sân khấu nhìn cô ca sĩ biểu diễn. Đôi môi đỏ thắm như đoá hồng buổi sáng lúc khép lại, lúc nở ra, lúc tròn lại, thỉnh thoảng cô nhướn miệng cười như cảm ơn khán giả thật

duyên dáng. Lúc đó, cô để lộ hàm răng trắng muốt, đều đặn lấp lánh như những viên bạch ngọc. Làn da trắng mịn như màu mây bởi tô thêm một lớp phấn mỏng, nắp dưới hàng mi dài là đôi mắt long lanh như giọt sương mai, cặp mắt ấy chứa đựng niềm hân hoan của người ca sĩ. Mái tóc đen nhánh, mượt mà buông xõa đến bờ vai.

Những động tác uyển chuyển nhẹ nhàng khi cô giơ tay lên làm điệu theo nội dung bài hát. Xem cô Ngọc Ánh biểu diễn mà em không rời khỏi mắt khỏi sân khấu. Nghe hát, em như được ca sĩ Ngọc Ánh nói cho em về biển cả, nói cho em hiểu về những con tàu. Em như đắm mình theo lời hát êm đềm của cô bay bổng nơi vùng biển mênh mông của đại dương.

Chỉ gặp cô được ít phút nhưng tình cảm của em đối với cô thật gần gũi. Tình cảm nhỏ nhỏ ấy đã để lại cho em một kỉ niệm không sao quên được. Cô Ngọc Ánh không biết em là ai nhưng tên cô vẫn gợi cho em một nỗi nhớ vô cùng. Ôi! Vui gì được bằng ngày hôm nay đã để lại cho em một ấn tượng sâu sắc. Em ước gì mình có được giọng hát như cô.

NGUYỄN THÙY LINH

(Hà Nội)

Trong đường phố có nhiều giao lộ, em từng thấy các chú công an đang điều khiển xe cộ lưu thông, hãy viết một bài văn tả về một trong các chú ấy.

www.sachgiai.com

BÀI LÀM

Ngày nào đi học, em cũng đi ngang ngã năm gần nhà. Nơi ấy, xe cộ tập nập suốt ngày đêm. Em thường thấy một chú công an đứng ngay ở bùng binh không ngừng điều khiển cho xe cộ lưu thông. Đó là một thanh niên có vóc người cao lớn, vạm vỡ, nước da bánh mật, mặt vuông đầy đặn, đôi mắt trong sáng nhanh nhẹn.

Cũng như bao chú công an giao thông khác, chú mặc bộ đồ ka ki vàng sậm. Trên chiếc áo ngắn tay cạnh cầu vai có đeo phù hiệu thuộc sắc phục cảnh sát giao thông và trên ngực bằng tên, đơn vị bằng tấm mê-ca nền trắng chữ xanh. Chú mặc quần tây dài gọn gàng, chân đi giày đen bóng lộn, chiếc thắt lưng bằng da màu nâu to bản hơi lệch về dưới bởi khẩu súng ngắn đeo bên hông kéo xuống, càng tăng thêm vẻ oai vệ, đĩnh đạc của người cảnh sát giao thông giữ gìn trật tự đường phố. Chiếc mũ kết đội trên đầu có đính huy hiệu cảnh sát khiến cho gương mặt của chú vừa oai nghiêm vừa rắn rỏi.

Chú đứng đó, ngày nào cũng như ngày nào, tại vòng xoay ngã năm như một vị chỉ huy oai vệ. Miệng ngậm còi, hai cánh tay thay một mệnh

lệnh, đưa lên, hạ xuống, sang trái sang phải, dòng người và xe cộ cứ thế dừng lại, tuân đi một cách trật tự, nề nếp. Thỉnh thoảng có một vài chiếc hon-đa đậu chồm quá vạch sơn trắng nhô lên lấn đường, chú thổi còi ra hiệu lùi lại. Tức thì những chiếc xe ấy vội lùi ra sau vạch trắng ngoan ngoãn như các cậu học sinh vâng lời thầy dạy. Chú làm việc một cách cần mẫn và nghiêm túc không thiên vị một người nào. Có một lần, ba cô gái ngồi trên một chiếc xe hon-đa vù tới ngã năm nhấn ga bấm còi inh ỏi, làm cho một số người đi đường yếu bóng vía vội dạt vào hai bên lề. Chú công an vội giơ tay ra hiệu, miệng tuýt còi ra lệnh dừng lại. Chiếc xe tạt vào lề. Cả ba cô sợng sùng nói lời xin lỗi. Chú công an mỉm cười rồi từ từ rút biên lai ghi phạt. Đưa tờ biên lai cho các cô, chú còn dặn thêm: "Lần sau các cô cần thận thực hiện đúng luật giao thông. Bây giờ một cô nhảy xuống đón ô-tô buýt. Không được chở ba". Lời nói nhẹ nhàng nhưng rất dứt khoát. Cô gái cầm tay lái bất đắc dĩ ngoái lại nói với cô bạn ngồi sau cùng. "Cậu đứng đợi mình ở đây, mình sẽ quay lại đón cậu!" Rồi chu cái miệng về phía chú công an đang quay lưng về phía ngã năm, lẩm bầm điều gì đó không biết, nhấn ga cho xe vù đi.

Cứ thế, chú điều khiển dòng người và xe cộ lưu thông được thuận lợi không có một tai nạn nào xảy ra ở giao lộ này. Em rất kính phục phong cách làm việc của chú vừa có tình lại vừa có lí. Em ước mơ sau này lớn lên, em sẽ đi làm cảnh sát giao thông giữ gìn an ninh trật tự cho đường phố.

www.sachgiai.com

BÀI LÀM

Ngày nào tan học cũng đúng vào giờ cao điểm, lưu lượng người và xe cộ thường hay bị kẹt tại ngã năm này. Ở đây, người ta chưa kịp lắp đèn tín hiệu giao thông nên lúc nào cũng thấy có một chú công an trực ở đấy để điều khiển các phương tiện giao thông đi lại, đảm bảo an toàn cho đường phố.

Trưa nay cũng vậy, túi nhỏ chúng em vừa đến ngã Năm đã nghe tiếng còi của chú Hùng tuýt tuýt liên tục hướng dẫn cho các luồng xe từ các ngã đổ về lưu thông một cách trật tự, an toàn. Gọn gàng trong y phục màu vàng sậm của cảnh sát giao thông, miệng thổi còi, tay phất cờ cho từng luồng xe dừng lại và chạy đi. Chỉ có một mình chú thôi, vậy mà các phương tiện xe cộ đủ các loại đều phải chấp hành một cách răm rắp theo lệnh của chú.

Chú Hùng năm nay chừng hai mươi lăm tuổi, dáng người dong dỏng, nước da trắng hồng, trông chú như một thư sinh yếu điệu. Đôi mắt thì sáng trong và rất lạnh lợi. Nhìn dáng vẻ bên ngoài, cứ tưởng chú thuộc loại người "trối gà không chặt". Vậy mà có lần, ba tên đầu gấu chạy

chiếc xe phân khối lớn vi phạm luật giao thông, bị chú ách lại. Thấy chú có vẻ yếu ớt, bọn chúng coi thường định rút ga vọt đi. Bằng một động tác mau lẹ, chú đưa tay giữ tay lái chúng lại. Tên ngồi sau giở thói côn đồ nhằm thẳng vào mặt chú tung một quả đấm. Nhanh như cắt, chú lắc người tránh quả đấm. Rồi bằng một động tác hết sức điêu luyện, chú túm lấy cổ tay đối phương, giật mạnh về phía trước, tên côn đồ văng ra khỏi xe nằm sổng sượt giữa mặt đường. Chiếc xe bị mất thăng bằng, đổ kênh xuống. Hai tên còn lại lồm cồm đứng dậy. Lúc đó có hai chú tuần tra đường phố thẳng xe lại, hỗ trợ thêm cho chú Hùng, tóm gọn cả ba tên cùng chiếc xe, đưa về đồn công an gần đây giải quyết. Sau lần đó, bọn đầu gấu không dám giở trò lưu manh ở ngã năm này nữa.

Cái nắng buổi trưa ở thành phố đông người này thật là ghê gớm. Cái áo màu vàng sậm đã thấm mồ hôi loang lổ nhưng chú Hùng vẫn chăm chú điều khiển các luồng xe. Cứ vài phút, chú lại xoay người theo một góc vuông. Hết dang tay ngang chú lại giơ cao, vẫy qua khoát lại... Cứ thế các luồng xe trật tự thay nhau dừng, chạy theo sự điều khiển của chú. Em nghĩ, nếu không có chú công an điều khiển trật tự giao thông ở đây thì không những các luồng xe từ năm hướng đổ về đây bị kẹt lại mà có thể các tai nạn giao thông sẽ xảy ra nhiều ở ngã năm này.

Chúng em thầm cảm ơn chú Hùng, cảm ơn các chú công an đã không ngại vất vả khó nhọc, sáng, trưa, chiều, tối giữ đường phố luôn được thông thoáng an toàn.

Em hãy tả lại hình dáng và công việc của một chị công nhân vệ sinh đường phố và nói lên những cảm nghĩ của em.

DÀN BÀI CHI TIẾT

1. Mở bài:

Giới thiệu người mà em sắp tả: Tên, tuổi, công việc, gặp ở đâu, trong trường hợp nào? Quan hệ với em ra sao? (Hàng ngày trên con đường đến trường, em được làm quen với chị Hằng công nhân vệ sinh đường phố...)

2. Thân bài:

a/ *Tả khái quát về hình dáng và những đặc điểm nổi bật của chị:*

- Vóc dáng: cao, thấp, mập mạp hay thon thả...
- Gương mặt, mái tóc, đôi mắt, lông mày, sống mũi, đôi môi, hàm răng, làn da, độ tuổi...

(Chị còn trẻ, tuổi chừng khoảng hai mươi, dáng người thon thả, khuôn mặt tròn trịa, nước da trắng hồng, đôi môi đỏ thắm, hay cười để lộ hàm răng trắng đều...)

b/ Công việc:

- Quét dọn vệ sinh đường phố
- Trong công việc: cần mẫn, chịu khó, siêng năng nhanh nhẹn, tỉ mỉ...

c/ Cảm nhận của em về lao động, về ngành nghề, công việc trong xã hội.

- Suy nghĩ của em về nghề vệ sinh đường phố?

3. Kết luận:

Nêu những cảm xúc của em về công việc của chị Hằng.

BÀI LÀM

Hàng ngày trên con đường quen thuộc đến trường, em đã làm quen được với một chị công nhân cần mẫn dọn dẹp rác rưởi trên đường phố. Đó là chị Thanh Hằng công nhân Công ty vệ sinh thành phố.

Chị còn trẻ, tuổi chừng khoảng hai mươi, dáng người thon thả, cao cao. Chị có khuôn mặt tròn trịa, chiếc mũi dọc dừa và đôi môi đỏ thắm, mỗi khi cười để lộ hai hàm răng trắng và đều. Lúc chị đeo khẩu trang, chỉ chừa lại đôi mắt tròn to sáng long lanh. Mái tóc đen mượt búi gọn lên, đầu đội nón bảo hộ lao động. Chiếc áo màu xanh công nhân đã phai màu sương gió, bó gọn thân hình thon thả của chị làm toát lên vẻ rắn rỏi. Chị mặc quần đen bó ống, chân đi giày ủng, đôi bàn tay xỏ găng tay màu cà phê sữa, trông chị gọn gàng như một người lính ngoài trận địa. Chị cầm chiếc chổi tre cán dài đưa đi đưa lại trên đường nhựa kêu sần sật. Động tác của chị nhanh nhẹn tỉ mỉ và thật điệu nghệ. Chị quét thành từng đồng nhỏ rồi xúc đổ lên xe. Một chị khác cùng làm việc với chị, cầm cuốc kéo chiếc xe rác to kèn kéo cà kéo kẹt đi theo. Chị lom khom hốt sạch từng đồng rác. Chỉ một lát sau, mặt đường đã được dọn sạch, không gian như trong sạch hơn, thoáng đãng hơn. Nắng đã lên cao, mồ hôi trán nhễ nhại, lưng chị ướt đầm nhưng chị vẫn miệt mài với công việc.

Chị Thanh Hằng ơi! Em thực sự mến chị, cảm ơn chị và rất phục chị. Chị đã chọn công việc "làm sạch đẹp môi trường" để cống hiến tuổi xuân của mình thật là đáng quý. Trong xã hội chúng ta nghề nào cũng đẹp, cũng vinh quang phải không chị!

BÀI LÀM

Hôm nay là ngày thầy thuốc Việt Nam làm em tưởng nhớ đến một người thầy thuốc: Bác sĩ Lê Thị Thanh Xuân người đã trực tiếp chăm lo, săn sóc bệnh cho Nội hồi Nội nằm điều trị tại bệnh viện Nguyễn Đình Chiểu.

Bác sĩ Xuân có dáng người thanh tú nhanh nhẹn. Khuôn mặt hình trái xoan, mái tóc đen nhánh luôn buông xõa xuống bờ vai. Đôi mắt tròn và vẻ mặt luôn để lộ những nét tươi tỉnh. Cũng như các cán bộ y tế khác, bác sĩ Xuân mặc một chiếc áo khoác trắng dài đến đầu gối và đội chiếc mũ trắng, dáng đi nhanh nhẹn hoạt bát.

Ngay buổi đầu tiên Nội em nhập viện, bác sĩ đã ân cần thăm hỏi bệnh tình của Nội, đỡ Nội nằm xuống, cẩn thận sửa lại nệm, gối, lấy chiếc mền đắp lên người Nội như một người con chăm sóc cha. Rồi bác sĩ quay lại nói với người y tá của mình, chuẩn bị dụng cụ để đo nhiệt độ cho Nội. Bác sĩ dặn đi dặn lại: “Cụ giữ ống nhiệt kẻo cho chặt, mười lăm phút sau cháu xin lại”. Chăm sóc Nội em xong, bác sĩ đi sang giường bệnh khác để thăm bệnh cho một cô đã lớn tuổi. Trong khi làm, nhìn gương mặt bác sĩ thật hiền từ, nhân ái. Xong việc bác sĩ ân cần nói với bệnh nhân: “Khi nào cô thấy đau trở lại, nhớ gọi y tá báo cho tôi biết”. Cứ ân cần cẩn thận như thế, bác sĩ đi hết giường nọ đến giường kia. Cả phòng có tám giường thì cả tám bệnh nhân đều được bác sĩ thăm hỏi. Tất cả bệnh nhân đều nhìn bác sĩ với một sự tin yêu triu mến. Em nhớ có lúc quay lại giường Nội, bác sĩ còn hỏi han việc học hành của em và dặn dò em lưu ý động viên, an ủi Nội. Lúc bác sĩ nói, em nghe giọng nói thật ấm áp và đầy sự thông cảm chia sẻ.

Khi khỏi bệnh, Nội trở về nhà, gia đình em chia tay với bác sĩ. Cả em và Nội đều lưu luyến. Hôm nay, nhớ lại em càng cảm phục sự tận tình chu đáo của bác sĩ. Em muốn mình sau này lớn lên cũng sẽ trở thành bác sĩ để cứu giúp mọi người, làm những điều thiện giúp đời.

BÀI LÀM

Chiều thứ năm tuần trước, lớp em lao động làm cỏ sân trường. Lúc gần xong công việc thì trời đổ cơn mưa quá lớn. Vì chủ quan không đem theo áo mưa nên em bị cảm lạnh, viêm phế quản và sốt rất cao. Ba mẹ em phải đưa em vào bệnh viện tỉnh.

Phòng em nằm có tới tám bệnh nhân, phần lớn đều trạc tuổi em. Ba mẹ em rất yên tâm khi biết em sẽ được bác sĩ Mạnh Hùng điều trị.

Bác sĩ Mạnh Hùng nổi tiếng là chữa bệnh mất tay. Năm nay bác sĩ đã ngoài năm mươi tuổi, dáng người to lớn nhưng tác phong làm việc rất nhanh nhẹn. Mái tóc của bác đã điểm bạc, đôi mắt bác lấp lánh sau tròng kính trắng. Bộ áo khoác dài màu trắng tuy đã cũ nhưng rất sạch sẽ. Bàn tay của bác tuy to nhưng lại rất mềm và mát. Mỗi lần nghe giọng bác nói chuyện với bệnh nhân, em cảm tưởng như giọng nói của một người cha vừa dịu dàng vừa ấm áp làm sao!

Sáng nào, bác cũng đến từng giường khám và theo dõi sức khỏe cho từng bệnh nhân. Bác đặt tay lên trán em, để một lúc rồi ân cần nói: “Hôm nay, cháu đỡ sốt nhiều rồi đấy. Chịu khó uống thuốc cho mau khỏi. Vài hôm nữa cháu có thể xuất viện, trở lại đi học nhanh thôi. Đừng lo lắng gì cháu nhé!” Rồi bác quay sang giường kế bên hỏi bạn Long bị sốt xuất huyết: “Tối qua cháu ngủ có ngon không? Có còn đắng miệng nữa không?” Bác lật áo Long lên, áp ống nghe vào tai, vẻ mặt chăm chú suy nghĩ. Rồi bác ấn nhẹ tay lên vùng bụng, bắt mạch cho Long... Một hồi sau, thấy gương mặt bác vui vẻ hẳn lên. Bác bảo Long: “Cháu uống nhiều nước cam vào, chỉ độ vài ngày nữa là khỏi thôi”.

Cứ thế, bác sĩ Mạnh Hùng ân cần, tận tụy với tất cả mọi người, bệnh nhân hết thấy đều tin tưởng vào bác sĩ. Ai cũng nói bác sĩ xứng đáng với danh hiệu thầy thuốc như mẹ hiền.

Em đã từng gặp đâu đó những em bé tật nguyền – hậu quả của chất độc màu da cam trong chiến tranh do Mỹ gây ra, hãy tả lại một trong những em bé đó và nêu cảm nghĩ của mình.

BÀI LÀM

Trên đất nước này còn biết bao trẻ em tàn tật, khốn khổ lang thang vất vưởng ở đầu đường xó chợ, hậu quả của chất độc màu da cam trong chiến tranh do Mỹ gây ra. Song trái tim của các em vẫn luôn cháy bùng hi vọng dù niềm hi vọng đó rất nhỏ nhoi. Và lần kia, khi bắt gặp một em bé tàn tật, em như càng hiểu hơn về cuộc sống của những người khốn khổ tật nguyền.

Hôm đó, khi em gặp bé tàn tật, em rất đỗi ngạc nhiên. Chẳng lẽ cũng một con người mà lại xấu số đến vậy sao? Em bé mặc một bộ quần áo rách rưới, vá chằng vá chịt và sẫm đen đến nỗi thoát trông thấy, người ta cũng phải nhầm lẫn là chiếc giẻ rách. Không hiểu với chiếc áo ấy, cô bé có chống chọi được với cái lạnh giá của mùa mưa không? Nghĩ đến từng cơn gió mỗi lần thổi vào tấm thân gầy còm của cô bé, em rung mình thương cảm. Ô hay! Mái tóc cô bé sao lại vàng hoe thế kia! À, em hiểu ra rồi. Những lần bước trên đường rải nhựa, cái nắng

gay gắt của mùa hè đầy gió bụi của đất Sài Gòn này đã biến mái tóc đen dày của cô bé hóa thành một màu vàng khét lẹt. Sao thế nhỉ? Cô bé có đôi mắt đang mở to nhìn cuộc đời đang sôi động thế kia mà! Không, dưới đôi lông mày mảnh mai, cặp mắt tròn xoe ấy đã mờ đục... Trước mắt cô bé là cả một thế giới đen ngòm, vĩnh viễn là bóng đêm dày đặc bao phủ. Ai đã cướp đi đôi mắt trong sáng của cô bé? Chiến tranh ư! Vâng! Đúng vậy. Nói một cách khác, đó chính là hậu quả của chiến tranh. Cô bé đâu phải sinh ra trong cái thời chiến tranh ác liệt ấy. Cái chất độc màu da cam chết tiệt do đế quốc Mỹ rải xuống trên chiến trường miền Nam Việt Nam này đây chứ! Hàng ngàn trẻ em vô tội đã bị chất độc này làm tàn phế từ trong bào thai của mẹ. Và sinh ra đã là một phế nhân, thật bất hạnh! Ôi! Cái chất độc đã bóp chết trái tim hồn nhiên đáng thương của em bé.

Cô bé dò dẫm đi từng bước một nhờ cây gậy dò đường. Chỉ cần một vật cản vô tình nào đó, có thể là một viên đá, một cành cây nhỏ cũng có thể làm cô ngã chổng quèo trên đường... Chiếc nón lá rách tươm không biết cô lượm được ở đâu cứ chìa ra... như cầu xin “thương để” rủ lòng thương kẻ tật nguyền nhịn bớt li cà phê, thuốc, tô hủ tiếu... ban phát năm trăm, một ngàn lót dạ cho qua ngày đoạn tháng.

Ôi! Chiến tranh! Sao nữ đưa cô bé vào sự đắng cay, khốn khổ đến vậy! Nhìn cô bé bước đi chậm chậm trên đường mà lòng em quặn lên một nỗi đau khôn tả.

Tên cậu bé là Chòi. Nhà rất nghèo, bố cậu mất sớm khi cậu vừa tròn một tuổi. Giờ đây cậu đã lên tám, bị liệt một chân từ lúc ba tuổi. Trông cậu thật đáng thương.

Chòi bị liệt nên không giúp được gì cho mẹ. Mọi công việc dường như đều dồn lên đôi vai gầy guộc của người mẹ. Mẹ Chòi đã nhiều lần đưa Chòi đến các nhà thương để chữa trị nhưng vì tiền bạc quá ít ỏi, chữa được một hai tuần, hết tiền lại phải đưa Chòi về. Gia đình càng ngày càng túng thiếu. Ngay đến cái ăn đã không được no, nói gì đến cái mặc. Quần áo Chòi là những mảnh vải vụn chấp vá. Mẹ đi làm tối ngày để kiếm tiền, ở nhà một mình, Chòi lê la từ nhà ra ngõ, từ ngõ vào nhà, người lấm lem bụi bặm, tóc tai bù xù, vàng hoe.

Mỗi buổi sáng đi học, em thường đi ngang qua ngõ nhà Chòi, thấy Chòi ngồi một mình ở ngõ, em thường nán lại vài phút hỏi han, chuyện trò với Chòi nên Chòi mến em lắm. Một hôm, em nói với bố: “Cu Chòi tội nghiệp lắm, Chòi muốn đi học mà không có điều kiện, có cách gì giúp Chòi được không bố?” Bố bảo: “Bố sẽ viết đơn xin cho Chòi đi học nhưng con nói lại với Chòi cố gắng tập đi, dùng nạng để đi. Bố sẽ mua

cho Chòi cái nạng gỗ". Từ khi có nạng gỗ, Chòi chăm chỉ tập đi. Bây giờ cậu có thể tự mình đi lại được rồi. Và bố cũng đã xin cho cậu vào học lớp Một.

Sáng đi học, chiều theo mẹ đi nhặt bao nilông để bán hoặc chống gậy đi bán vé số dạo ở các quán cà phê. Mỗi lần thấy Chòi, bọn trẻ thường ra vẻ khinh bỉ bảo nhau: "Trông thằng què kia! Tội nghiệp chưa. Sao mẹ mày không mua cho mày chiếc xe lăn mà phải đi bằng đôi nạng?" Nói xong, chúng cười ha hả, mặc cho Chòi rấm rức khóc. Những lúc ấy, tôi muốn chạy đến vả vào cái mồm chúng nó những cái thật mạnh cho chúng chừa cái thói khinh người ấy đi. Nhưng tôi kìm lại được, đến bên Chòi an ủi: "Cậu đừng để ý đến những lời thiếu văn hóa ấy. Hãy vui lên, coi như không có chuyện gì xảy ra". Chòi nhìn tôi bằng đôi mắt cảm ơn.

Thế đấy, lúc nào Chòi cũng phải chịu đựng những lời mỉa mai chọc ghẹo thô bỉ, nhưng cậu đều bỏ ngoài tai hết. Cậu chăm chỉ học và làm việc. Buổi sáng cậu đi học, chiều đi bán vé số. Hình như người đời, thấy hoàn cảnh bi thương của cậu mà người ta đều giúp đỡ cậu không bằng cách này thì bằng cách khác. Vé số của cậu bao giờ cũng được bán hết. Hàng ngày, cậu thường kiếm được mười lăm đến hai chục ngàn. Chòi thường nói: "Em ráng bán vé số kiếm tiền để đi chữa bệnh. Nghe cô em nói có trung tâm vật lý trị bệnh sẽ chữa hết cho em. Hè này chắc em sẽ vào trong trung tâm trị bệnh".

Em thấy Chòi mỗi lúc một vui hơn. Hi vọng rồi đây bệnh tình Chòi sẽ khỏi hẳn. Chắc chắn cuộc sống sẽ đưa lại cho Chòi niềm vui và hạnh phúc.

Một bà cụ đang đút cơm cho cháu bé. Em hãy tả hai bà cháu ấy.

BÀI LÀM

Chiều nào cũng vậy, khi học bài xong, ra cổng chơi em đều thấy bà cụ Năm ở nhà bên cạnh đang ngồi dõ dành, đút cơm cho đứa cháu ở giữa sân.

Bà cụ đã già lắm, chắc đã ngoài sáu mươi. Cái lưng còng xuống như gánh nặng thời gian trôi trên đôi vai bé nhỏ. Lúc nào cũng thấy bà mặc chiếc áo bà ba đen rộng thùng thình. Trên vai bà thường vắt chiếc khăn tay nhỏ làm ướt cả một mảng lưng áo. Một tay bà bưng chén cơm vun cao đầy những miếng thịt xé nhỏ. Tay kia cầm chiếc muỗng nhỏ xú xục từng muỗng cơm đầy đưa lên miệng cháu. Bé trai chừng hai tuổi, đáng bụ bẫm, dễ thương, người thấp lùn đùn, mặc chiếc áo may ô trắng. Bé mang đôi giày cao su trắng, ôm gọn lấy hai bàn chân vun tròn, lúc

nào cũng lững chững chạy hết chỗ này đến chỗ kia, làm cho bà phải chạy theo rất vất vả.

Cháu cứ chạy tới, chạy lui, còn bà thì cứ đuổi theo, chiếc chén và cái muống đầy cơm lúc nào cũng đưa về phía bé. Bà nắm được cháu, ôm gọn vào trong lòng. Cháu co chân lên đeo vào lòng bà cười nắc nẻ. Tiếng cười giòn mà nghe trong trẻo làm sao! Bà dô dành giọng khàn khàn vì tuổi già nhưng thật âu yếm. “Cháu ăn miếng cơm rồi chạy nữa nào! Ngoan nào!”. Hai hàm răng chuột nhỏ bé, thưa rĩnh cứ cắn chặt. Đôi môi hồng mẫm mẫm, đầu lắc lia lịa cứ đẩy muống cơm ra. Những sợi tóc măng mềm mịn như tơ, hoe vàng tua tủa như trái trân châu lắc qua lắc lại theo nhịp bước chân. Bà vẫn kiên nhẫn dô dành. Mãi cháu mới há miệng ra đón lấy muống cơm. Khi cái miệng nhỏ bé hé ra, cái miệng móm mém của bà cũng hé theo, tròn xoe. Cháu ngậm cơm, lại bỏ chạy. Bà dầm cơm múc muống khác chờ đợi, lại đuổi theo... Có khi muống cơm đầy quá, cháu khế nhọn. Bà lại xòe bàn tay ra vuốt vuốt lên ngực cháu. Bàn tay già nua, nhăn nheo để lộ lên những sợi gân nổi cộm, ngoằn ngoèo chạy trên mu bàn tay. Thấy cháu nuốt trôi miếng cơm, bà không giấu được vẻ vui mừng: “Ngoan lắm! Ngoan lắm!”. Lâu lâu vương phải hạt cơm cứng, cháu nhả ra, bà lại vội vã đưa tay ra hứng sợ dây bắn áo cháu. Rồi bà rút chiếc khăn ướt trên vai, lau miệng cho cháu bé, lại âu yếm dô dành. Cứ thế, hôm nào cũng mãi đến tắt nắng, cháu mới ăn hết chén cơm và bà lại hôn hít, công cháu trở về nhà.

Nhìn bà Năm dô cháu, em nhớ đến bà Ngoại vô cùng. Bà em đã mất lâu rồi. Nếu còn sống, chắc bà cũng thương yêu chiều chuộng đàn cháu nhỏ như thế. Mẹ em bảo, hồi còn tí xiu, chiều nào bà cũng dô dành đút cơm cho em như vậy. Bà thương con quý cháu lắm!

MỤC LỤC

1. Lời nói đầu	3
----------------	---

2. VĂN TẢ ĐỒ VẬT

■ Ngày ngày đi học, em thường sử dụng chiếc cặp sách của mình để đựng sách vở và đồ dùng học tập, hãy tả lại chiếc cặp sách ấy cho mọi người cùng biết.	5
■ Hãy tả lại cái bàn mà em thường ngồi học ở nhà hay ở trường cho mọi người cùng biết và nêu cảm nghĩ của em.	9
■ Chiếc bút máy, một đồ dùng học tập không thể thiếu được đối với tất cả học sinh. Em hãy tả lại cây bút ấy của em cho các bạn mình cùng biết.	12
■ Cây bút chì đen – một đồ dùng học tập quan trọng không thể thiếu được đối với những ai đang ngồi trên ghế nhà trường. Hãy tả lại cây bút chì mà em đang dùng cho bạn biết và nói lên những cảm nghĩ của mình.	13
■ Năm cũ đã qua, năm mới đang đến, mỗi gia đình thường mua những tấm lịch treo tường vừa trang trí nhà cửa vừa xem để biết ngày, tháng. Em hãy tả lại tấm lịch nhà em hoặc ở nhà bạn mà em có dịp quan sát.	13
■ Mỗi lần đến trường, em thường được nghe âm thanh quen thuộc báo hiệu giờ ra, vào lớp của tiếng trống. Hãy tả lại cái trống trường em và nêu cảm nghĩ của mình.	16
■ Sau những giờ học tập căng thẳng và mệt mỏi, em thường thư giãn bằng cách lấy những thứ đồ chơi ra giải trí. Hãy tả lại một thứ đồ chơi mà em thích nhất.	19
■ Ở gia đình em (hay nhà bạn em) hoặc ở lớp, ở trường có treo một tấm bản đồ Việt Nam. Mỗi tên gọi, mỗi màu sắc đều gợi cho em những hình ảnh rất thân thương về đất nước thân yêu của mình. Hãy tả lại tấm bản đồ đó.	21

3. VĂN TẢ CÂY CỐI

■ Trên đường đến trường hoặc những lúc nghỉ giải lao giữa giờ, em và các bạn thường nghỉ chân, tụ tập vui đùa dưới bóng cây có tán lá sum suê. Hãy tả lại cây có bóng mát đó cho mọi người cùng biết.	23
■ Ở vườn hoặc công viên, các luống hoa (chậu hoa) nở bông rất đẹp. Hãy tả một cây bông mà em thích nhất để các bạn trong lớp chiêm ngưỡng vẻ đẹp của nó.	26
■ Em hãy tả một cây hoa đào hay hoa mai vào một buổi nào đó trong ngày và nói lên những cảm nghĩ của em về cây hoa đó.	28
■ Ở sân trường em hay ở một nơi nào đó có trồng một cây phượng vĩ mà em đã có dịp quan sát được. Hãy tả lại cây phượng ấy.	30
■ Trong tất cả các loại cây ăn quả mà em có dịp quan sát được, loại nào thích nhất, em hãy viết một bài văn tả về loại cây ấy chín (mít, vải, sầu riêng, xoài, vú sữa).	

- Cây tre, một biểu tượng đẹp của làng quê Việt Nam, của sức sống con người Việt Nam. Em hãy tả lại cây tre ở làng quê em cho các bạn ở vùng thị thành cùng biết. 33

4. VĂN TẢ LOÀI VẬT

- Gia đình em hoặc gia đình bạn em có nuôi gà. Hãy tả một con gà trống mà em thích nhất cho các bạn trong lớp đều biết. 35
- Nhà em hay một gia đình nào đó có nuôi một chú lợn hay ăn, chóng lớn. Em hãy tả chú lợn ấy. 39
- Em hãy tả hình dáng và hoạt động của con mèo nhà em hoặc con mèo em thường thấy ở nhà bạn. 40
- Ở gia đình em hay gia đình bạn em có nuôi một con chó tinh khôn biết thực hiện một số công việc mà con người sai bảo. Hãy tả lại con chó đó cho mọi người đều biết. 42

5. VĂN TẢ CẢNH

- Em có một người bạn ở xa chưa một lần nào được biết khung cảnh trường em như thế nào cả. Em hãy viết một bài văn tả quang cảnh trường em trước buổi học cho bạn ấy cùng biết. 47
- Nhà thơ Đỗ Trung Quân có viết: *"Quê hương là đường đi học"*. Con đường đã gắn với tuổi thơ các em biết bao những kỉ niệm đẹp. Hãy tả lại con đường đến trường ấy. 50
- Em rất yêu ngôi nhà của mình bởi đó là tổ ấm, là hạnh phúc được sống trong tình yêu thương của ông bà, cha mẹ, anh chị em. Hãy tả lại ngôi nhà đó của em. 53
- Gia đình em có một vườn rau (vườn hoa) hay ở một nơi nào đó mà em thường thấy và rất thích, hãy tả lại vườn rau (vườn hoa) đó cho các bạn trong lớp cùng biết. 55
- Nơi em ở có một ngôi chùa cổ hay nhà bảo tàng, công viên hoặc một thắng cảnh nào đó thu hút khách thập phương đến tham quan. Em hãy tả lại cảnh đẹp đó. 57
- "Ruộng lúa, nương dâu, bãi sắn, vườn cà..." tất cả đều là vẻ đẹp của quê hương. Em hãy chọn một trong cảnh ấy của quê mình để tả lại cho các bạn vùng đô thị biết về cảnh đó. 58
- Vui nhất và ấn tượng nhất trong đời học sinh là cảnh nhộn nhịp của sân trường trong giờ ra chơi. Em hãy viết một bài văn tả lại cảnh ấy. 61
- Cảnh tan trường sau các buổi học thường mang đến những cảm giác thích thú, thoải mái cho tuổi học trò. Em hãy tả lại quang cảnh ấy ở trường em. 64
- Em đã từng chứng kiến cảnh đường phố ồn ào, nhộn nhịp, hối hả trong lúc trời vẫn vũ chuyển mưa và mưa ào ào đổ xuống. Hãy tả lại cảnh đó. 65
- Mở đầu cho một tuần học, trường em thường tổ chức buổi lễ chào cờ. em hãy tả lại quang cảnh buổi lễ ấy. 68

- Có một lần nào đó em chứng kiến được cảnh ở một nhà ga (bến xe, bến đò) lúc tàu (xe, đò) khởi hành hoặc cập bến. Hãy tả lại quang cảnh đó cho các bạn trong lớp cùng nghe. 71
- Em hãy tả cảnh tấp nập ở đường phố lúc tan tầm hoặc lúc đi làm. 75
- Em hãy tả cảnh sinh hoạt ở đường phố vào thời điểm thành phố lên đèn. 77
- Thường thường vào những buổi tối, mọi gia đình đều sum họp đầm ấm bên nhau. Em hãy tả lại cảnh sum họp ấy của gia đình mình cho các bạn trong lớp cùng nghe. 78
- Không gì vui bằng đêm “Trung thu rước đèn họp bạn”, em hãy tả lại cảnh vui chơi ấy tại nơi em ở. 82
- Có một dịp nào đó, em được tận mắt chứng kiến một trận thi đấu bóng đá ở trường em hoặc ở địa phương em hay trên ti vi. Hãy tả lại quang cảnh trận thi đấu ấy. 84
- Hàng ngày em vẫn qua khúc sông nhỏ để tới trường. Hãy mô tả lại khúc sông ấy. 86
- Em hãy tả lại quang cảnh của một phiên chợ ngày Tết Nguyên đán ở quê em. 87
- Có một lần được ngắm một đêm trăng mà em cho là thú vị nhất, hãy tả lại cảnh ấy cho các bạn cùng nghe. 89
- Bản thân ấy đã từng làm một công việc tốt (hoặc cùng làm với bạn). Hãy thuật lại công việc ấy. 90
- Em đã từng có nhiều dịp đi chơi xa nhà. Hãy thuật lại một chuyến đi xa để lại cho em nhiều ấn tượng nhất. 91
- Em hãy thuật lại quang cảnh một bữa tiệc sinh nhật của người trong gia đình (hoặc bạn bè) mà em có mặt tham dự. 94
- Hãy thuật lại một buổi học tuần trước mà bản thân em cho là thú vị nhất để bố mẹ (anh chị trong gia đình) cùng nghe. 96
- Tường thuật lại những hoạt động của trường em và lớp em trong ngày hội Phù Đổng năm nay. 97
- Một buổi sáng bước ra vườn cây (hoặc vườn hoa) em tưởng tượng được nghe thấy tiếng trò chuyện của cây cối (hoặc của hoa lá). Hãy tường thuật lại buổi chuyện trò ấy. 100
- Trong phong trào “Nghìn việc tốt” các em đã làm được nhiều việc. Hãy thuật lại một việc làm tốt nhất của em hay của bạn em. 101
- Phụ giúp bố mẹ làm những việc ở nhà trong ngày thứ bảy hoặc chủ nhật mà em cho là có ý nghĩa, hãy thuật lại những công việc đó của em. 103

6. VĂN VIẾT THƯ

- Em hãy viết thư cho một người bạn tả vẻ đẹp của quê hương em và mời bạn về thăm quê mình. 108
- Vốn trước đây cùng học một lớp một trường nhưng do hoàn cảnh gia đình bạn đã chuyển trường đi nơi khác. Em hãy viết thư thăm bạn và nói rõ tình hình học tập của lớp em cho bạn biết. 110

- Đã lâu chưa có dịp về thăm ông bà (hoặc cô dì chú, bác...) em viết thư thăm hỏi và cho biết tình hình đời sống của gia đình em. 112

7. VĂN TẢ NGƯỜI

- Những năm tháng học tập và rèn luyện ở trường Tiểu học, em đã được lớn lên trong sự dạy bảo của các thầy cô. Bằng tình cảm yêu thương, trân trọng của mình, em hãy viết một bài văn tả về một thầy (cô) giáo đã để lại cho em những ấn tượng đẹp nhất. 115
- Mẹ là hình ảnh đẹp nhất trên đời. Bằng tình yêu và lòng kính trọng của mình, em hãy viết một bài văn tả về mẹ của mình cho các bạn trong lớp cùng biết. 118
- Tả hình dáng, tính tình một cụ già mà em rất kính yêu. Cụ già đó có thể là ông, bà nội, ngoại của em hoặc một người mà em quen biết. 120
- Em hãy tả thầy giáo (cô giáo) chủ nhiệm của lớp em trong một tiết dạy cho các bạn khác lớp đều biết và nói lên những cảm nghĩ của mình. 123
- Trong học tập và sinh hoạt, ai cũng đều có những người bạn thân. Chắc em cũng vậy, hãy viết một bài văn tả hình dáng và những đức tính tốt đẹp của người bạn thân nhất. 124
- Em có người anh hoặc người quen biết cùng xóm (hay cùng khu phố) đi bộ đội mới về thăm nhà. Em hãy tả hình dáng, tính tình, tác phong của anh bộ đội đó. 128
- Có một dịp nào đó, em đến mua đồ dùng học tập ở một cửa hàng bách hóa, được quen biết một chị bán hàng, hãy tả lại chị bán hàng ấy. 129
- Em hãy tả hình dáng cử chỉ và hành động của bạn em lúc đang ngồi học ở nhà. 132
- Em bé của em hay của một nhà bên cạnh đang độ tuổi tập đi, tập nói. Em hãy tả hình dáng và tính nết ngây thơ của em bé cho các bạn cùng lớp đều biết. 133
- Có một lần nào đó em đã nhìn thấy một em bé hay một cụ già đi bán vé số dạo. Hãy tả lại người bán vé số ấy. 135
- Em thường xem các buổi ca nhạc trên sân khấu hoặc màn ảnh nhỏ. Hãy tả lại một ca sĩ đang biểu diễn bài hát mà em thích. 137
- Trong đường phố có nhiều giao lộ, em từng thấy các chú công an đang điều khiển xe cộ lưu thông, hãy viết một bài văn tả về một trong các chú ấy. 139
- Em hãy tả lại hình dáng và công việc của một chị công nhân vệ sinh đường phố và nói lên những cảm nghĩ của em. 141
- Em hãy tả một cô hoặc chú cán bộ y tế đang chăm sóc người bệnh. 143
- Em đã từng gặp đâu đó những em bé tật nguyền – hậu quả của chất độc màu da cam trong chiến tranh do Mỹ gây ra, hãy tả lại một trong những em bé đó và nêu cảm nghĩ của mình. 144
- Một bà cụ đang dứt cốm cho cháu bé. Em hãy tả hai bà cháu ấy. 146